

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió, i els prego que mantinguin les formes. (*Forta remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, els portaveus dels seus grups parlamentaris estaven avisats que hi hauria aquest retard per una qüestió institucional; per tant, tothom sabia què havia de passar.

Salutació

a la delegada territorial i el president del Consell Territorial de l'ONCE a Catalunya amb motiu de la celebració del bicentenari del naixement de Louis Braille

En qualsevol cas, es reprèn la sessió, i em plau saludar, en nom de la cambra, la delegada territorial de l'ONCE a Catalunya, la senyora Teresa Palahí, i el president del Consell Territorial de l'ONCE a Catalunya, el senyor Enric Botí, que avui ens acompanyen en la cloenda de l'any del bicentenari del naixement de Louis Braille. És per aquest motiu que a l'inici de la sessió plenària d'aquest matí han trobat en els seus escons una carpeta amb l'ordre del dia del Ple en alfabet braille i material informatiu sobre el sistema de lectoescriptura braille. Moltes gràcies per ser aquí.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la imputació de l'exgerent de l'Institut Català del Sòl en el cas Pretòria (tram. 317-00307/08)

Comencem amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. President de la Generalitat, aquests dies se n'ha parlat molt, poder massa fins i tot, des del punt de vista de Ciutadans, dels referèndums d'independència que han formulat i a què han donat suport alguns dels membres fins i tot del seu Govern. Se n'ha parlat molt, n'hem vist molt a la televisió pública... Des del nostre punt de vista representa una minoria respectable de Catalunya, però no la Catalunya de tots. En qualsevol cas, també, vint-i-dos regidors del Partit dels Socialistes de Catalunya, del seu partit, han donat suport a aquests referèndums en diferents llocs de Catalunya. Però, mentre aquesta gran cortina de fum es posava sobre la taula, alguns ciutadans es pregunten què pensa el president de la Generalitat de la imputació del gerent de l'Incasol, gerent del sòl públic de Catalunya, en un cas com el cas Pretòria, què pensa el president de la Generalitat d'això.

Nosaltres li volem preguntar avui això, perquè al marge de cortines de fum, que ja els van bé a alguns partits polítics en plena crisi de corrupció i d'afectació en aquests partits, nosaltres volem preguntar-li..., que a més a més vostè expliqui el que no han explicat fins ara en aquest Parlament. El conseller Nadal posava la mà al foc pel senyor Emili Mas. Conseller, segurament vostè s'ha cremat una mà. Ara li demanem al senyor Montilla si realment també posa vostè la mà al foc per aquesta situació, i, si us plau, que expliqui, no només a Ciutadans, a la ciutadania a Catalunya, doncs, com es pot explicar que el gerent del sòl públic de Catalunya estigui imputat en un cas tan important, tan rellevant i que a més a més afecta la corrupció urbanística, què en pensa el president, quines mesures, al marge de les disciplinàries de partit –que només faltaria–, quines mesures de responsabilitat política, d'explicació política, pensa donar el president, en un cas que afecta directament el cor de la política de sòl de la

Generalitat de Catalunya, el seu gerent, i a més a més un gerent..., que vostè encapçala aquest Govern.

Per tant, volem saber la seva opinió, senyor president, sobre aquest cas i, evidentment, quines explicacions polítiques..., perquè les mereixen els ciutadans de Catalunya, que les doni vostè també en seu parlamentària.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, la meva opinió és de respecte total a l'acció de la justícia cap a una persona que ha estat imputada, que no condemnada – això ho acaba vostè de fer –, imputada per accions que res tenen a veure amb el seu exercici, en aquest cas, com a responsable de l'Incasol. Com a exresponsable de l'Incasol, però que li recordo que en aquest moment ja no ho és.

Per tant, senyor diputat, ni cortines de fum ni d'aigua: respecte a la justícia, que és el que vostè hauria de fer també.

El president

El senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, ja torna a dir paraules..., no sé si les porta preparades o les ha fet ara... S'ha equivocat, perquè jo no he dit «condemnats», he dit «imputats», i a més a més sé molt bé la diferència entre imputats i condemnats. I vostè també la sap, senyor Montilla. La diferència és que els seus membres de govern estan afectats per aquest cas de corrupció, i vostè vol simplement respecte a la justícia. Nosaltres respectem la justícia, evidentment; però hi han responsabilitats polítiques. És el seu gestor del sòl públic el que està imputat, no el d'un altre partit. Per tant, vostè hauria de donar la cara. Després demanem als ciutadans de Catalunya que confiïn en aquest Govern i que confiïn que són casos aïllats, pomes podrides. La realitat és que poder no són les

pomes podrides, que és el cistell, el que està podrit en aquest cas, i que és un *modus operandi* habitual (*remor de veus*) en algun comportament...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...d'alguns partits polítics.

El president

Gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Afortunadament, ja he vist que vostè sap distingir entre un imputat i un condemnat. Ho dic per les seves darreres paraules, i també per una falta de precisió total en aquestes. No hi ha cap membre del Govern que estigui imputat. Per tant, sigui precís, ja que vostè sí que..., no sé si porta les coses escrites o no; és igual.

Vostè sap perfectament que aquesta persona ha assumit les seves responsabilitats, tot i que les imputacions res tenen a veure amb l'exercici, en aquest cas, com a responsable de l'Institut Català del Sòl, i que el que ha fet és dimitir. Precisament, segurament per defensar-se millor. Això és una cosa que ell l'ha de fer.

Imputat, i no condemnat. Vostè, amb les seves darreres paraules, sí que l'estava condemnant, senyor Rivera.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a superar la crisi econòmica i sobre la fermesa en la defensa de l'autogovern (tram. 317-00309/08)

...té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, volem preguntar sobre crisi econòmica i sobre autogovern, és a dir, sobre l'estat avui dels compromisos socials i nacionals, que són les dues cares del catalanisme popular.

Sobre les respostes a les conseqüències de la crisi, vull destacar positivament les prioritats que aprovarem demà als pressupostos dedicant el 54,7 per cent a les polítiques socials. Però voldríem conèixer avui quines mesures, negociacions i acords preveu tirar endavant el Govern amb els agents socials, després de les dues manifestacions de Comissions Obreres i UGT, a Barcelona i a Madrid, amb propostes per crear ocupació i garantir la protecció social.

I respecte a l'avenç de l'autogovern, senyor president, sembla que amb la proposta sobre la gestió de l'aeroport i el traspàs de rodalies, que caldrà analitzar bé, s'avançarà en competències estatutàries. Però la boira permanent de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut genera malestar al país, un malestar que s'expressa democràticament de diferents maneres.

El nostre grup vol conèixer la seva opinió en seu parlamentària sobre la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament en suport a l'editorial conjunt de la premsa en defensa de l'Estatut d'autonomia. Pel nostre grup, el suport del 80 per cent dels diputats i diputades, dels representants de la ciutadania, a l'editorial titulat «La dignitat de Catalunya» és l'expressió d'unitat política més important entorn de l'Estatut que s'ha donat després d'aquell 30 de setembre, i això és molt positiu. L'acord de la Junta de Portaveus sobre l'editorial recull l'expressió de la voluntat de la societat catalana, que els dotze diaris van tenir l'encert d'interpretar i per a la qual cal exigir el màxim de respecte. Fermesa i unitat social i política en la defensa de l'Estatut és el que ens fa més forts, i és majoritari a Catalunya.

És per això, senyor president, que volem conèixer la seva opinió sobre aquestes dues qüestions.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que estem passant per moments de dificultat, no? La coincidència de la crisi econòmica i de la situació d'incertesa provocada pel pas de l'Estatut pel Tribunal Constitucional ens demana a tots plegats fer un esforç de determinació, de fermesa, i també, alhora, de serenitat.

Determinació per afrontar la crisi econòmica, i vostè hi feia referència en la primera part de la seva intervenció, amb la vista posada en el futur i, a la vegada, en aquells treballadors i en aquelles empreses que ho passen malament. I també amb la convicció que només sortirem endavant amb l'aportació solidària de tots els sectors de la societat catalana. I, per tant, en la via, precisament, en què estem treballant amb els agents econòmics i socials.

Fermesa per defensar l'Estatut, des de les institucions, els partits, i també la societat civil, amb la certesa de compartir també un mateix objectiu: el respecte per la nostra identitat i la millora de l'autogovern, continguts en l'Estatut, tal com ens ha recordat –i vostè hi feia referència– l'editorial conjunt dels principals diaris catalans.

En aquest sentit vull reiterar la voluntat del Govern d'aplicar i de desplegar l'Estatut. És el que estem fent. Ho estem fent en aprovar durant aquest Ple, per exemple, la Llei del Síndic de Greuges, o en tancar l'acord sobre el traspàs de rodalies les properes setmanes. Miri, aliens al soroll que de forma partidista i interessada ens pugui provocar, sense especular sobre hipotètics escenaris derivats de la sentència, però deixant clar que en el seu moment, si s'escau, seguirem complint amb la nostra obligació, que és la de defensar l'autogovern de Catalunya, i d'exigir aquesta defensa també a totes les institucions que s'hi han compromès, amb el màxim respecte, com sempre ho hem fet, per l'estat de dret.

Miri, d'una altra banda, també, no puc deixar de manifestar la meva preocupació per la reparició també, a l'entorn d'aquest debat i d'altres connectats, de nous brots d'intolerància i de menyspreu contra Catalunya. A nosaltres ens correspon una

resposta serena, no?, i en aquest sentit, doncs, fer també, òbviament, una crida als que tornen a agitar aquest tema, una crida a favor de la sensatesa i de la intel·ligència, contra la irracionalitat i la visceralitat, i a favor del diàleg democràtic i d'un projecte integrador, i amb la convicció...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...-ja acabo- que els qui actuen així estan fent un mal, que podria ser un mal no precisament menor, al projecte que diuen defensar fins i tot ells.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la cohesió del Govern per a afrontar els reptes de Catalunya (tram. 317-00308/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, davant els reptes que avui té Catalunya, creu que el seu Govern té la cohesió necessària per encarar-los?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, evidentment que té la cohesió necessària.

El president

Senyor Sirera, per repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Segurament, senyor president, com vostè ha estat aquests dies fora de Catalunya, de viatge, no ha tingut l'oportunitat de llegir els diaris i de veure el que han estat dient els seus socis de govern, no? Perquè vostès el que han fet és convertir el Govern de la Generalitat en un autèntic festival de la discrepància; discrepància i manca de lideratge d'un president que no ha estat capaç ni de controlar els membres del seu Govern, ni de controlar tampoc els partits que li donen suport.

No parlaré ara de la Llei d'educació, però, malgrat l'acord a què sembla que finalment han arribat en darrer terme, podria explicar-nos aquí i ara vostè quina és la seva opinió com a president de tots els catalans sobre l'impost de successions, sobre la vegueria del Penedès, sobre la prohibició dels toros o sobre el referèndum sobre l'autodeterminació que estan impulsant fins i tot membres del seu partit, senyor president de la Generalitat?

Miri, Catalunya mai, mai fins que vostè va arribar a la presidència del Govern, havia tingut un govern sense opinió, sense veu. Un president ha de liderar, ha de marcar el full de ruta, ha de tenir un camí. I l'única cosa clara que avui tenim els catalans és que el seu full de ruta consisteix a aguantar com sigui i al preu que sigui fins al final de la legislatura. El pacte vergonyant a què han arribat avui *in extremis* en el tema de l'impost de successions és una clara mostra de la seva debilitat, honorable president.

Miri, s'ha parlat molt aquests dies de la dignitat de Catalunya. La dignitat de Catalunya passa per no allargar més l'agonia a què els seus socis de govern sotmeten el Govern de la Generalitat. No mantingui, senyor president, un dia més aquesta ficció, no perdem més el temps. Senyor president, any nou, vida nova, nou govern. Ara que ve Nadal, faci'ns un favor i un regal a tots els catalans i convoqui eleccions avançades.

(Rialles i remor de veus.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, la cohesió es demostra amb l'acció de govern, un govern ho demostra amb l'acció de govern. I la cohesió és complir el programa de govern i la seva actualització, que tot just vàrem realitzar fa uns mesos. Hem realitzat més del 70 per cent de l'acció compromesa. I la cohesió és governar també, i és buscar acords amb l'oposició.

Miri, el debat i, fins i tot, les declaracions públiques formen part del joc de la política partidària i del debat públic, no?, i mediàtic, i més encara segurament ara, en un any, en què ja hem entrat o entrarem, que és electoral. Però el que importa és l'acció real del Govern. I aquesta no s'atura, no es paralitza, no dubta.

Miri, sense anar més lluny, aquest matí, que hem fet govern: hem ratificat l'acord d'inversió entre l'Estat i la Generalitat de 78 milions d'euros en infraestructures científiques a Catalunya, hem acordat la inversió de 29 milions d'euros en el foment de la recerca, hem destinat uns 3 milions d'euros a la construcció de residències per a persones dependents, entre altres moltes coses, i hem donat llum verda a la constitució de vint-i-tres consorcis per impulsar trenta-dues àrees residencials estratègiques a Catalunya, miri.

Els partits, els partits i els líders dels partits busquen un legítim protagonisme, i això és normal. Però l'objectiu del Govern no és buscar declaracions ni titulars. Això és legítim per a vostè. El Govern el que ha de fer és governar seguint un pla d'acció conjunt per als seus ciutadans, i és el que hem fet.

El nostre objectiu és preservar sempre el Govern de les contingències de la vida dels partits. El Govern el formen tres partits, certament, que li donen majoria parlamentària, però el Govern és el Govern de Catalunya, i actuem amb aquesta norma de conducta. Sóc dels que crec que la separació entre govern i dinàmica de partit és bona i saludable, senyor Sirera, tant per a l'acció rigorosa i serena del Govern, com per a la vitalitat i el debat polític, també.

També penso que un excés de gesticulació i de tacticisme ens porta massa cops a expressar més les diferències i els matisos que els punts de vista potser de trobada,

que seria desitjable. Fins i tot, aquest excés de debat, de confrontació també pot esgotar l'opinió pública. Una part de la percepció negativa...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que hi ha sobre la situació política, senyor Sirera, que les darreres enquestes ens mostren diu que...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la confiança –i amb això acabo, senyor president– decreix cada dia. Segurament és amb actituds com la seva que vostès estan contribuint que això sigui així.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

No s'han de fer debats estèrils, sinó buscar punts de trobada, senyor Sirera.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures d'autogovern i sobre la participació de la Generalitat en la gestió dels aeroports catalans (tram. 317-00310/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor president de la Generalitat de Catalunya, vostè el diumenge passat va inaugurar la línia 9. És, jo diria, una bona notícia, el primer tram de la línia 9, línia de metro, i crec que és una inauguració de les que a mi, li ho dic personalment, em reconforten. I em reconforten perquè dóna gust veure que qui inaugura és qui paga, perquè massa sovint en aquest país tenim una sensació estranya, que vénen gent de fora, que no hi posen diners –o els hi posen virtualment, perquè qui acaba pagant són els ciutadans de Catalunya amb els seus impostos–, i ens diuen el que es pot inaugurar, el que es pot fer i el que no es pot fer.

I ve a tomb, això, perquè fixi's que 200.000 persones, aquest cap de setmana passat també, coincidint amb la seva inauguració el mateix cap de setmana, van fer una aposta democràtica, cívica, per dir que volien decidir. I aquesta és la pregunta que jo li vull fer; volem decidir sobre l'aeroport. De la línia 9 podem decidir perquè paguem nosaltres, són els nostres recursos i el nostre esforç, que el Govern de Catalunya va posar en pràctica. El que volem i el que vol, crec, una part molt important del país –les minories no sabem què volen, però una part molt important– és decidir sobre els aeroports catalans. I decidir sobre els aeroports catalans vol dir decidir sobre els *slots*, assignació de *slots*, plans estratègics, sobre pressupostos, sobre el que són adjudicacions, sobre ampliacions, sobre concessions, sobre tarifes. I crec, sincerament, que el que hem vist per part del *ministerio* no va en aquesta línia.

Senyor president, no podem acceptar que l'aeroport de Barcelona, i també podríem incloure-hi el de Reus i el de Girona, i el de Sabadell, que en aquest cas seria la desclassificació..., però no podem acceptar en el cas del Prat que, en nom d'una mena de societat general, la Generalitat i els representants catalans puguin opinar o puguin proposar. Es tracta de decidir, que és el que reclama una part important del país, no només independentista; jo crec que aquí coincidirien autonomistes, federalistes i tots els pelatges. Es tracta de decidir sobre l'aeroport de Barcelona, i volem decidir. I es tracta que no tinguem la sensació que l'aeroport de Barcelona està sotmès a l'aeroport de Barajas.

Per tant, president, acceptarem una proposta que ens doni un paper residual o aquesta mena d'ambigüitat que és el bloqueig, que, en definitiva, el que pot portar-nos és un bloqueig, mentre Barajas aixequi el vol sistemàticament? Crec, president, que cal una resposta ferma davant del Ministerio de Fomento si no es compleix allò que hem acordat en el Pacte per a les infraestructures, que és que tinguem una posició majoritària determinant en les decisions i en el consell d'aquesta nova societat que ha de formar part de l'aeroport de Barcelona.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el deure i el compromís del Govern és defensar el desplegament del nostre autogovern utilitzant a fons els instruments de què disposem, que són bàsicament l'Estatut, com vostè sap, i les institucions de la Generalitat, sempre al servei del progrés econòmic, social i cultural dels catalans i les catalanes. I això és el que avui en dia és més important, independentment dels diferents horitzons polítics, no?, que puguem tenir les diferents forces polítiques. La meua visió com a president és exigir-me i exigir també l'acompliment d'aquest deure i d'aquest compromís aquí i ara, no?, conscient que el prestigi i la fortalesa del nostre autogovern depèn en gran mesura de la capacitat i del rigor que demostrem a exercir-lo.

Coherentment amb aquesta visió, crec que coincidim a valorar com un dels grans temes de país i del seu autogovern la gestió de les infraestructures en general i de la nostra principal infraestructura aeroportuària, que és l'aeroport del Prat. Crec que estem en condicions d'afirmar que les negociacions per arribar a un acord que pugui satisfer les aspiracions de la Generalitat de tenir, per tant, una posició, com vostè diu, determinant en el nou òrgan de gestió de l'aeroport estan ben orientades en aquest moment. Hi ha un procés, vostè sap que hi ha un calendari... Les manifestacions del ministre recentment apunten en aquest sentit, tot i que les negociacions, les converses, en aquest moment, evidentment continuen.

Un model que, en tot cas, contemplarà i ha de contemplar una gestió individualitzada a través d'una societat mercantil o un consorci amb participació determinant de la Generalitat, amb la presència també, òbviament, dels ajuntaments i del sector empresarial. Crec que en aquest sentit hem de ser prudentment..., vostè ja sap que jo ho sóc, eh?, optimista, però optimista moderat, prudent. Un optimisme avalat pel fet incontestable que a la nova terminal, la T1, disposem avui d'una infraestructura aeroportuària de primer nivell, que constitueix i ha de constituir encara més un dels elements fonamentals de dinamització i internacionalització de la nostra economia.

I en aquest sentit, doncs, crec que estarem en condicions –n'estic convençut–, al llarg de les properes setmanes, de tenir bones notícies pel que fa referència a una proposta que pugui estar a l'alçada de les nostres expectatives, dels nostres desitjos i dels nostres compromisos, com també que finalment s'instrumentalitzï i s'acordi un altre tema...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...pendent, que és el tema de rodalies, també al llarg d'aquestes dues properes setmanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta d'acord social per al 2010 per a la recuperació econòmica (tram. 317-00311/08)

...per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, sabem que les societats contemporànies són la suma complexa, plural, de diverses veus, de diverses mirades, de diversos interessos, i Catalunya no n'és una excepció. Per això les societats més sòlides són aquelles que aconseguen integrar aquesta diversitat i construir projectes col·lectius, quaderns de ruta compartits. En certa mesura, la salut d'un govern o d'una societat es pot mesurar amb el termòmetre de l'acord social.

El principal instrument de l'acord social a Catalunya ha estat l'Acord estratègic per a la competitivitat i la internacionalització de l'economia catalana, un pacte entre els agents socials i econòmics que ha dibuixat el rumb del model econòmic del país, un rumb consensuat, dialogat, pactat amb tots els agents implicats. De la mateixa manera, hem pogut constatar el valor de l'acord social de l'Entesa en iniciatives com el Pacte nacional per a les infraestructures, el Pacte nacional per a la immigració o els acords sobre habitatge, entre d'altres.

Per què és tan important l'acord social? En primer lloc, perquè permet enriquir-se amb la intel·ligència col·lectiva, amb el talent plural, amb allò que alguns han anomenat «la política 2.0». I en segon lloc, perquè permet incorporar el concepte de coresponsabilitat, de drets i de deures compartits, de projecte en comú.

En aquest sentit, el nostre grup ha tingut coneixement de la proposta d'un acord social per a l'any 2010 proposat pel Govern i que té com a objectiu delimitar el camí de la recuperació econòmica i l'estratègia de futur del país. I és per això, senyor president, que el nostre grup voldria conèixer quines són les directrius essencials d'aquest acord, les seves parets mestres, i quines són les mesures més rellevants que planteja.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquest Govern ha fet del diàleg i de l'acord social una línia fonamental i distintiva de la seva conducta política, una línia de conducta anunciada en el discurs d'investidura, que recollia l'experiència positiva també del primer govern catalanista i d'esquerres.

Miri, durant els tres primers anys d'aquesta legislatura, hem estat coherents amb aquesta línia d'actuació, negociant i acordant els pactes nacionals a què vostè feia referència, revisant l'acord estratègic subscrit amb els agents socials i econòmics durant l'anterior legislatura. Precisament l'acord estratègic constitueix el full de ruta de la política socioeconòmica del Govern, un full de ruta que s'està demostrant fiable i que ens ha permès orientar-nos des del moment en què vàrem detectar també els primers símptomes de la crisi, sense perdre mai l'horitzó de la transformació del nostre model productiu.

Avui enfrontem el més urgent, no?, que és sortir de la crisi i sortir-ne, a més a més, reforçats. I per això, dins d'aquest marc general, el Govern ha impulsat, ha negociat i espera concloure aquest procés amb un acord social que concreta la seva acció durant l'any 2010, al qual vostè feia referència i al qual també he fet referència en el Consell de Govern d'aquest mateix matí. Un acord que mobilitzaria més de 6.000 milions d'euros, amb un conjunt de mesures per impulsar les polítiques d'ocupació, per reactivar l'economia, per mantenir i generar ocupació, per desplegar el Pla d'habitatge, per millorar el finançament i la liquiditat en les empreses i ajudar-les a assolir una base industrial sòlida que, a la vegada, els permeti invertir en recerca i innovació, i, per descomptat, assegurar la xarxa de protecció social. Tot plegat amb la vista posada en el futur i amb el desig estratègic de comptar amb una economia més robusta i oberta, amb una societat més cohesionada i també més inclusiva.

Després d'uns mesos de negociació i de la validació de les propostes per part dels agents econòmics i socials, estem a la recta final, i espero que al llarg dels propers dies, de les properes setmanes, estiguem en condicions de signar aquest acord amb les organitzacions sindicals i patronals a què vostè també ha fet referència.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la cohesió del Govern i sobre l'acord a què ha arribat amb relació a la modificació de l'impost de successions i donacions (tram. 317-00312/08)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, acaba un any, aquest any 2009, que és un any, doncs, ple de dificultats per a moltíssima gent dintre del país, també lògicament fora del país. Hi ha molts països que en aquest moment estan vivint situacions complicades, però la nostra més. I prova d'això és que tenim un nivell d'atur molt més alt que no pas els altres i que tenim una pèrdua de pes econòmic.

Quan hi ha situacions de crisi i d'incertesa econòmica, com patim nosaltres, evidentment es necessiten governs molt cohesionats, amb un projecte clar i amb un lideratge fort. I la sensació que tenim és que a Catalunya no hi ha un govern cohesionat –més aviat desunit en moltes coses–, no hi ha un projecte clar –hi ha un projecte confús– i, a més a més, hi ha un lideratge dèbil; fins i tot es torna a parlar, doncs, col·loquialment, del Dragon Khan, no? I crec que això no és bo per al país.

Perquè vostè deia: «El Govern fa coses.» Però, a més a més de fer coses, que segur que en fa, s'ha de veure com les fa i com ho explica, i s'ha de veure fins a quin punt les paraules i els fets van coordinats. I deixi'm dir-li que en aquestes darreres setmanes i en els darrers mesos hi ha moments claus, i, a més a més, temes recurrents que demostren que no hi ha aquest lideratge fort i que el Govern no està unit, que el Govern està bàsicament, doncs, desunit en moltes qüestions.

Ara tenim aquest tema de l'impost de successions i donacions. Vostès sembla que han arribat a un acord. Però, deixi'm dir-li que l'espectacle ha estat indescriptible.

Si vostès, com a Govern, no poden presentar units la reforma d'un impost, com poden generar confiança en el conjunt de la societat catalana?

Jo li demano, senyor president, que, ja que estem a vint-i-quatre hores de votar això, o menys, ens expliqui, finalment, en què consisteix l'acord al qual ha arribat el tripartit.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincidim respecte a les dificultats que tenim, que té el país, derivades de la crisi econòmica. No coincidim respecte a la valoració que vostè fa de la cohesió del Govern. Perquè, miri, cohesió..., la cohesió un govern la demostra governant i es demostra aquí, a les votacions.

Cohesió no és fer els moviments en funció del vent, com vostè fa –com vostè fa–: un dia és independentista, un altre dia diu que millor esperem el referèndum en altres moments en els quals hi hagi majoria. (*Veus de fons.*) Jo procuro, sempre, mantenir les meves conviccions i els meus compromisos. No sóc com un gallet, no?, d'aquests que, quan gira el vent... (*Remor de veus.*)

Vostè és el líder de l'oposició, però, a vegades, també, senyor Mas, sembla el líder de les contradiccions –de les contradiccions.

La cohesió d'un govern es demostra en la solidesa de la seva majoria parlamentària. Sap vostè de, aproximadament, dues mil votacions que s'han produït en aquests tres anys, quantes vegades no ha votat la majoria parlamentària cohesionada? Una. Un grau de cohesió que ja voldrien molts altres governs en altres indrets, teòricament, molt més sòlids.

Miri, això és l'important en les votacions, i les accions de Govern que no són fer coses –no són fer coses–, vol dir governar, vol dir fets, no xerrameca –vol dir fets, no xerrameca. (*Veus de fons.*) Per tant, si vostè vol conèixer la posició del Govern respecte a l'impost a què feia referència, demà en tindrà ocasió en la presentació i defensa de l'esmena (*remor de veus*) de conèixer els extrems del Govern i de la majoria parlamentària que li dóna suport.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, estem al Parlament. Jo li he demanat que ens expliqui un acord de Govern que demà s'ha de votar i que suposo que tenim dret a conèixer. *(Remor de veus.)* Prova que no l'explica és la improvisació. No hi pot haver més improvisació... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats... He parat el temps, senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Prova d'això és que, en aquest termini tan breu, encara no coneixíem la proposta. Això és improvisar.

I, senyor president, jo li demanava explicacions, i vostè es limita a renyar els altres. Aquest no és un torn per renyar ni al senyor Mas, ni a Convergència i Unió, ni a l'oposició, és un torn perquè el president s'expliqui.

Nosaltres, per exemple, aquest impost, si podem, si tenim els vots suficients, el volem suprimir. És legítim? Vostès no el volen suprimir? També és legítim, cadascú pot defensar la seva posició. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ara, no convertim aquest torn no en una xerrameca, sinó...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...en un torn de castigar o de renyar els altres, quan, simplement, del que es tracta, senyor president, és de donar explicacions i explicacions convincents.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no era la meva intenció renyar, sinó sí explicar quina és la nostra posició respecte als temes relacionats amb la cohesió, que és el que vostè ha dit. *(Veus de fons.)*

Aquest Govern està cohesionat i és coherent. Vostès, a l'any 2003, el Partit Popular, quan vostè governava..., conseller en cap, va proposar eliminar l'impost. Repassi el *Diari de Sessions* i els seus arguments.

Nosaltres sempre hem dit que no estem a favor de suprimir l'impost, sinó de fer una reforma profunda. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Aquesta serà la proposta que presentarem i que vostè tindrà oportunitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...d'escoltar, de valorar i de votar.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el Pla d'acció per a l'alimentació i l'agricultura ecològiques (tram. 310-00370/08)

Passem a les preguntes al Govern. En aquest cas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, avui, s'escau, aproximadament, de l'any de l'aprovació per part del Govern de la Generalitat, del seu Consell Executiu, del Pla d'acció per a l'agricultura i per a l'alimentació ecològiques. Un pla intergovernamental, un pla que contempla una colla de recursos molt i molt considerables aportats per les diverses conselleries que són concernides en matèria ambiental, en matèria de salut, en matèria d'empresa, en matèria de l'alimentació i en matèria d'agricultura, i que, amb tota seguretat, ha d'obrir un front comercial i un front productiu que deixi valor afegit a les economies agràries que s'hi arrisquin i als territoris en què aquestes economies agràries, doncs, desenvolupin, efectivament, l'agricultura i la ramaderia ecològiques.

Fa un any, aproximadament, avui que, en nom del meu grup, jo li preguntava pels seus criteris i les seves perspectives respecte d'aquesta agricultura i d'aquesta alimentació ecològiques. Segurament, amb un any, no n'hi ha prou per fer una valoració ni encara escassa del que ha de significar un pla que durarà cinc anys, si la memòria no em falla. Però, amb tota seguretat, després de dotze mesos pràcticament de tenir aprovat el pla, tenim la convicció que ja hi haurà indicis de com ha anat i estem segurs que ha anat bé, que ha estat ben acollit pels agricultors, pels ramaders, pels comerciants de l'agricultura i de l'alimentació ecològica.

No sé si serà del nostre criteri, però entenem que val la pena seguir impulsant aquest front econòmic que configuren la producció i el consum de l'agricultura i la ramaderia ecològiques, perquè assegurin una producció neta i respectuosa amb el medi agrari, amb el medi ambient; una alimentació sana; un consum de proximitat prou important; la possibilitat de fer recerca i transferència de tecnologia, i, amb tota seguretat, l'aportació, en uns moments en què les rendes agràries són baixes, d'un valor afegit molt considerable a aquesta renda agrària.

Això, a més a més, de la possibilitat que l'agricultura ecològica i la ramaderia faciliten, amb tota seguretat, noves incorporacions...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

...a l'activitat agrària. Sí. Volíem preguntar-li, doncs, senyor conseller –acabo, senyor president–, per la seva opinió respecte del desenvolupament i l'evolució d'aquest pla tan important de l'agricultura i la ramaderia ecològiques...

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, com bé vostè coneix i sap, ara fa un any, es va aprovar el Pla d'acció per a l'agricultura i l'alimentació ecològiques i es va dotar amb un pressupost de 37 milions d'euros per un període de..., com vostè bé ha dit, del 2008 al 2012, amb la participació de set departaments de la Generalitat i es va fer una aposta, per primera vegada, seriosa i rigorosa al voltant de la producció i la comercialització ecològica.

El balanç que en fem, de l'aplicació del PAE, des de la seva aprovació fins al dia d'avui, és positiu; algunes dades ens ajuden, tot i que només fa dotze mesos, algunes dades així ho avalen. Només en el primer any d'aplicació del pla, hem incrementat la superfície d'hectàrees amb un 17 per cent. Hem passat d'un mica menys de seixanta mil a més de setanta mil hectàrees de conreus ecològics. Gràcies al baròmetre de percepció hem sabut que ha millorat el coneixement, per part de la ciutadania, dels productes ecològics: un 80 per cent coneixen què és i com es fan els productes ecològics i, gairebé la meitat de la població, en algun moment, ha provat algun producte ecològic.

Amb només un any d'aplicació, hem endegat quaranta-cinc de les cent cinc mesures, algunes tan destacables com la campanya institucional per a la promoció dels aliments bio o l'exposició escolar itinerant que explica què són els aliments ecològics, i moltes altres mesures adreçades tant a la producció com al foment.

Jo diria que el nivell de compliment o d'assoliment d'objectius ha sobrepassat les previsions. Hem gastat el 107 per cent del que teníem previst: teníem una previsió de 4,8 milions i n'hem acabat executant 5,2 amb les mesures.

Jo diria que la previsió per a l'any que ve és de 8,1 milions, per tant, ens permet afrontar tota la resta de mesures i continuar treballant en aquesta línia.

Finalment, i responent a la seva qüestió sobre si la producció ecològica pot ajudar els nostres agricultors i ramaders a millorar la seva renda, dir-li que, com qualsevol altra especialització productiva que respon a unes necessitats reals de mercat, la producció ecològica pot suposar un estímul i pot suposar una millora del valor afegit. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* De fet, constatem que aquelles explotacions que han seguit aquest camí...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...aguanten millor aquests moments de dificultats.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la Proposició de Llei de l'Estat de modificació de la Llei 15/1997, sobre l'habilitació de noves formes de gestió del Sistema Nacional de Salut (tram. 310-00369/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, a finals de novembre d'enguany, d'aquest any 2009, en el Ple del Congrés dels Diputats, i pel vot favorable d'alguns

grups parlamentaris, es va aprovar l'admissió a tràmit d'una proposició que modificava la Llei 15/1997, sobre habilitació de noves formes de gestió del Sistema Nacional de Salut.

Perquè tothom ens entengui, la llei de l'any 97, tot respectant, això sí, les competències autonòmiques en matèria de sanitat, introduïa la prestació i la gestió dels serveis sanitaris i socio-sanitaris, no tan sols amb mitjans propis, sinó també amb el consorci o amb els convenis de contractes amb entitats privades.

Ens agradaria saber la seva valoració respecte a la modificació d'aquesta llei, que preveu, si prosperés, tal com està presentada, que aquests convenis siguin amb entitats exclusivament públiques.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tot el respecte als debats, per descomptat, i a l'autonomia del Congrés de Diputats, però reafirmar que el model sanitari de Catalunya, que ara ve de molt lluny, eh?... , està clar que nosaltres parlem d'una única xarxa pública, amb independència de la seva titularitat dels centres.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, li agraeixo les seves paraules i espero que les traslladi també al Congrés dels Diputats. Perquè, de fet, no és el que va pensar la diputada que defensava la postura del Partit Socialista.

Vostè sap que aquesta llei, que és de l'any 97, va ser aprovada amb l'acord de la majoria dels grups parlamentaris, inclòs el Partit Socialista Obrer Espanyol, i l'única excepció, en aquell moment, va ser la del grup que ara presenta aquesta proposta, que és Izquierda Unida. Res a dir-hi. Entenem que ells presenten la seva proposta

amb la ideologia amb què ells combreguen, que és el comunisme. (*Remor de veus.*) Però el que més sorprèn en vostès és que el vot seu fos favorable, i, per si ningú ho sabia, Convergència i Unió es va abstenir en aquesta votació.

Honorable consellera, vostè sap perfectament que, si, finalment, s'arribés a aprovar la modificació de la llei presentada, aquí, a Catalunya, pels seus socis de Govern –allà, comunistes; aquí, ecosocialistes–, això suposaria un canvi de sistema que es carregaria el model concertat i, a més a més, el model de sanitat pública a Catalunya.

Jo li donaré algunes dades, que vostè coneix perfectament, que són que el 80 per cent de l'atenció hospitalària a Catalunya és concertada, i, si ho concretem amb dades, això suposa 60 hospitals d'aguts, 54 hospitals sociosanitaris i 21 hospitals psiquiàtrics.

Vostè, honorable consellera, s'omple la boca de defensar el model de sanitat pública de Catalunya, però els primers perjudicats, i ho sap perfectament, seríem nosaltres.

Aquest *mercadeo de votos*, jo suposo que a ningú se li escapa que és a costa dels pressupostos generals de l'Estat d'aquest any, del 2010. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Però, escolti'm, suposaria retrocedir com dotze anys en algunes comunitats autònomes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pajares i Ribas

...i algunes –i acabo, senyor president– governades per vostès, pel Partit Socialista, com és Andalusia.

Gràcies, senyor president, honorable consellera.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Això, senyora diputada, no passaran aquestes coses que vostè pressuposa, i, explícitament, els diputats que van intervindre en el Congrés, vostè ho sap, van defensar el model de Catalunya. Però, aquí, estem a Catalunya, senyora diputada, i el nostre model, per sort, ve de molt lluny i no l'hem estroncat al llarg de la història.

Miri, ve de l'alta edat mitjana, imagini's..., eh?, des de la beneficència, el municipalisme, les fundacions privades, les mútues de previsió social de finals del XIX, de principis del XX, empreses públiques i consorcis, i, per tant, aquest és el nostre model.

Aquí el debat, em sembla que aquí i a nivell de l'Estat, és qui garanteix la qualitat, l'equitat i l'eficiència del sector públic. Aquest és el debat, és un debat constant, també a Catalunya –també a Catalunya.

Senyora diputada, a Catalunya tot és sector concertat –tot és sector concertat–, no fem aquesta diferenciació. L'Institut Català de la Salut és una empresa pública. Per tant, és la nostra fortalesa. A mi el que em pertoca cada dia com a departament és que la gestió sigui qualitativa, equitativa i eficient.

Per tant, els nostres debats –i vostè els coneix–: 1980, mapa sanitari, doctor Ramon Espasa, Govern Tarradellas, en aquell moment es consolida el model de diversificació; 1990, aprovat per unanimitat aquest model, i aquí, per descomptat, han anat evolucionant, a més a través de molts models d'acreditació, eh?, dels millors en aquest moment que hi han d'estandardització en el món, i continuarem. Els debats d'Espanya, o en el Congrés de Diputats –vostè ho coneix perfectament–, són altres, i, hi insisteixo, explícitament es va dir que el model sanitari de Catalunya era totalment respectuós i respectat pels diputats intervenint en la cambra.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions en el Parc Hospitalari Martí i Julià, de Salt (Gironès) (tram. 310-00372/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyora consellera de Salut, divendres passat, en un matí de tardor lluminós i assolellat, el president de la Generalitat i vostè mateixa, acompanyats de l'alcaldessa de Salt, del president de l'IAS i d'altres autoritats i responsables dels serveis sanitaris gironins, varen inaugurar el nou edifici de La República del Parc Hospitalari Martí i Julià, de Salt. La satisfacció de tots els assistents era palpable, hi havia emoció en les paraules dels oradors i en les mirades de molts dels metges i metgesses, infermeres i infermers, personal rehabilitador i professionals diversos, entre els quals es trobaven alguns dels millors especialistes en demències de les nostres comarques. La qualitat arquitectònica de l'edifici, la funcionalitat, la lluminositat, l'adaptació de les característiques a l'entorn físic de la construcció, són tan evidents que no varen caldre gaires explicacions als visitants, especialment si s'havia conegut l'anterior edifici, modèlic en el moment en què va ser creat per la Generalitat de Catalunya en l'època republicana –d'aquí el seu nom, que s'ha mantingut–, però avui totalment inadequat pels criteris actuals d'atenció sanitària.

Jo crec que molts dels que érem allà vàrem recordar la impressió de l'anterior president, el president Maragall, que havia tingut i expressat cinc anys enrere, en la visita que va fer al parc quan va inaugurar l'Hospital de Santa Caterina, el novembre de 2004. Llavors va visitar, vam visitar l'antic edifici de La República, i aquell dia ell es va afegir al desig general, reafirmant la voluntat del Govern d'enderrocar i fer un nou edifici per al servei i culminar així la transformació total del que havia estat el manicomi de Salt.

La inauguració de la setmana passada, doncs, era la del nou edifici del nou servei, però simbòlicament era molt més per a molts dels assistents: era la finalització de la darrera gran obra del procés de transformació de l'antic hospital psiquiàtric de Salt a l'actual parc hospitalari, i el primer esglaó cap a l'obertura definitiva del parc a la ciutadania.

Per això, senyora consellera, voldria que ens expliqués com s'ha pogut passar els darrers anys del que havia estat en les èpoques més dures i fosques el *manicomio provincial* al parc hospitalari actual, què ha suposat aquest procés de transformació per als malalts i per a les seves famílies, quin impacte està tenint en la seva qualitat de vida, quin impacte ha tingut la integració de la salut mental en l'atenció sanitària general i quins canvis ha implicat per als professionals i per a la percepció social de la malaltia mental.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora consellera de Salut, Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies. Gràcies, senyora diputada. És veritat, senyora diputada, que hi havia una mena de prosa poètica l'altre dia, perquè era un fet important. Vàrem acabar la reconversió psiquiàtrica a la demarcació de Girona; no era menor, eh? I a més a més la història explica: el president de la Generalitat, president Montilla, va poder inaugurar quelcom que havíem heretat de la Mancomunitat, quelcom que havia començat amb la Segona República, i ara finalment vam obrir les portes al que va ser durant molts anys, durant la dictadura, el manicomí de Salt. Això no és menor, no pot passar desapercebut, i això dóna sentit al nostre autogovern, als 66 milions d'euros que hem invertit els últims deu anys en aquest recinte del Parc Hospitalari Martí i Julià. Perquè, com diu vostè, els pobles, la dignitat dels pobles es mesura fonamentalment pel suport que dones als més febles i als que no tenen veu pròpia.

Per tant, en l'última inauguració, la del sociosanitari, que és un exemple que va molt més enllà d'un sociosanitari habitual, hi han tres unitats d'hospitalització. Una unitat per a persones amb trastorns de conducta, demències o pacients psicogeriatrics, persones amb malalties neurodegeneratives, amb un acord amb la Fundació Esclerosi Múltiple, i també persones amb dany neurològic, en col·laboració amb l'Institut Guttmann. Una altra que dóna aquesta mirada de regió sanitària de Girona a totes les

demències. I la tercera, per descomptat, una unitat de persones amb discapacitat mental i trastorns de conducta.

Però això dintre un parc que té un hospital d'aguts on per la mateixa porta d'urgències entren les persones amb malaltia mental i altres tipus de malalties, al costat d'una residència per a persones amb discapacitat mental que viuen allà des de fa quaranta anys, amb el llarg..., no hi serien ara, però el llarg franquisme els treia de la seva societat, i també una unitat modèlica per a persones, doncs, d'estada curta, per intentar que puguin tornar a casa seva.

Per tant, sí, senyora diputada, aquest és un element importantíssim, i la política en aquest cas és útil, i només portar a fons la democràcia, l'autogovern i tenir model que emergeix del pla director..., perquè aquesta és una empresa pública que va començar amb la Diputació de Girona, que va traspassar-se a la Generalitat i que té tota la xarxa de salut comunitària, també té pisos, i que també col·labora amb la Fundació Drissa per donar feina a les persones amb malaltia mental.

El president

L'honorable Marta Cid...

Pregunta

al Govern sobre l'establiment de la seu del Moviment Mundial a favor de la Infància a Catalunya (tram. 310-00371/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pot formular la següent pregunta.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, president. Honorable consellera, el passat 7 de desembre, el Govern de la Generalitat va signar un acord marc de col·laboració amb el Moviment Mundial a favor de la Infància, pel qual s'estableix a Catalunya la seva seu permanent, i li atorga estatus de donant al mateix nivell que estats i institucions. Això ha estat fruit del treball intens i conjunt dels departaments de Vicepresidència i d'Acció Social i Ciutadania.

El Moviment Mundial a favor de la Infància, creat l'any 2000, està integrat per ONG importants, conegudes –UNICEF, Save the Children i World Vision en serien algunes–, impulsat pel premi Nobel de la pau Nelson Mandela, i que compta a les seves seus continentals ubicades a Àfrica, Àsia i l'Amèrica Llatina i el Carib amb la participació d'altres organitzacions, com Care, Child Fun, Oxfam, SOS Aldees Infantils o YMCA, entre altres. El moviment ha fet campanyes mundials en defensa dels drets dels infants afectats per la sida, campanyes contra la violència i la mortalitat infantil i a favor d'una educació de qualitat per a tots els nens i nenes del món.

Pel que coneixem, el conveni signat amb la Generalitat fixa la celebració a Catalunya de conferències i esdeveniments internacionals sobre infància i desenvolupament. El 2010 es farà la primera conferència sobre infància i immigració. També estableix que el moviment participarà de manera activa en les iniciatives que impulsa la Generalitat en matèria de cooperació, salut i pobresa infantil, així com en projectes adreçats a la infància en situació de risc social. *(El Sr. Fernández Teixidó parla amb el Sr. Mas i Gavarró des de l'escala del passadís central.)* Senyor president, m'agradaria poder veure la consellera, si és possible...

També, com deia, donarà suport a les iniciatives que impulsen universitats, col·legis professionals, entitats públiques, el tercer sector i la societat civil catalana en general. Anualment, el moviment i el Departament d'Acció Social i Ciutadania elaboraran i difondran un informe sobre la infància al món, que analitzarà també la situació de Catalunya. A més, a partir d'ara les entitats catalanes, que no és menor, tindran un representant al patronat del moviment.

Voldríem saber, des d'Esquerra Republicana, quina és la valoració que vostè en fa, d'aquest esdeveniment.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, un dels principals motius que ha portat l'organització a instal·lar-se a Catalunya són els compromisos, i també l'impuls decidit de la Generalitat, en polítiques a favor de la infància; però també el suport del Govern als objectius de desenvolupament del mil·lenni de les Nacions Unides o la seva tasca de cooperació al desenvolupament. El fet que el Moviment Mundial a favor de la Infància hagi escollit Catalunya per establir la seva seu representa també un reconeixement a les polítiques d'infància que impulsem tant des de les administracions com també des de la mateixa societat civil, i alhora potencia la internacionalització de Catalunya. En aquest sentit, jo celebro que l'organització hagi premiat el compromís de Catalunya amb la infància, ja que normalment aquestes entitats opten per Nova York o per Ginebra.

Són nombrosos els beneficis que obtindrà el nostre país amb la instal·lació permanent de la seu del Moviment Mundial a favor de la Infància a Catalunya. Vostè ho ha dit: acollirà conferències i esdeveniments internacionals sobre infància i desenvolupament, i el proper any ja se n'ha concretat una, respecte al tema de la infància i immigració, que aportarà el nostre Estat, governs estatals, nacions sense estat, a més d'experts dels cinc continents del món.

El fet que el moviment tingui la seu a Catalunya també facilitarà aquest nivell de connexió internacional amb institucions i governs que gestionen, com Catalunya, les polítiques d'infància des de la proximitat. I a partir d'ara les entitats catalanes tindran – per a nosaltres és molt important – un representant en el Patronat del Moviment Mundial a favor de la Infància. Això voldrà dir que un català o una catalana podrà debatre, podrà discutir sobre la situació de la infància a tot el món, al costat dels màxims dirigents del moviment. Per altra banda –també molt important per a nosaltres–, el moviment formarà part de l'Observatori dels Drets de la Infància a Catalunya.

Entre altres avantatges, també voldria destacar el fet que des de Catalunya es presentaran aquestes campanyes, que tindran un abast internacional, i que anualment es farà públic un informe sobre l'estat de la infància al món, però tanmateix amb el compromís de fer aquest estat de la infància a Catalunya.

Que el moviment tingui la seu a Catalunya també ens ha de permetre que les institucions i les organitzacions civils catalanes tinguin un millor accés a tota la informació relacionada amb la infància, però sobretot amb aquelles d'èxit en matèria d'infància.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Sí. I finalment només destacar que ens permetrà...

El president

Consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que persones catalanes puguin formar part, com a becaris, del moviment...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...en diverses seus internacionals.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el desplegament territorial de la banda ampla (tram.
310-00373/089

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Dolors Rovirola.

La Sra. Rovirola i Coromí

Gràcies, president. El març del 2006 es va adjudicar a Iberbanda el projecte de banda ampla rural, per un total de 20 milions d'euros, assegurant que arribaria a 447 entitats de població, o sigui, a la suma dels nuclis i els seus respectius disseminats rurals o urbans.

A finals del 2006 es canvia la nomenclatura des del departament i es canvia d'«entitats» a «nuclis de població», que són conjunts d'edificacions en vies urbanes, sempre que superin els cinquanta habitants. Aquí ja es redueix l'àmbit d'actuació i desapareix la paraula «rural». La mel havia arribat només als llavis, i solament uns pocs la podrien tastar. Saben per què? Perquè Catalunya està formada per molts nuclis de població rural i no urbans; per exemple, el meu municipi, Vilademuls, format per sis nuclis urbans i sis nuclis rurals, i dono fe que no és l'únic municipi de Catalunya amb aquestes característiques.

Vist tot això del canvi de nomenclatura, que haurà passat desapercebuda per a milers de ciutadans, he comprès per què uns ciutadans gaudeixen de la banda ampla i altres no. Tot i això, el conseller d'aleshores, el senyor Puigcercós, no es cansava de fer declaracions, durant el primer trimestre del 2006, dient que la banda ampla arribaria al 97,7 per cent de la població catalana.

Com considera el Govern que s'ha desplegat territorialment la banda ampla?

Gràcies.

El president

L'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, el Govern considera que el desplegament de la banda ampla s'està fent amb eficiència, celeritat, i que complirem els objectius compromesos en molt curt termini; de fet, en aquests moments ja arribem al 92 per cent de tot el que s'havia planificat.

Vostè sap que es parteix de la banda ampla rural, concebuda per a nuclis que eren superiors a cent habitants. I aquest era un objectiu fonamental de democratització, perquè les telecomunicacions són la infraestructura que ha de permetre realment l'accés universal a la informació, al coneixement i la cultura, i per això es va convertir en un projecte estratègic. Justament el fet de desplegar el pla «Catalunya connecta» el que permet és reduir aquest llindar dels cent habitants a nuclis de més de cinquanta habitants. En aquests moments, gairebé tres mil nuclis d'aquests, en els més de nou-cents municipis del país, ja tenen aquesta connexió. I en els casos excepcionals s'ha proporcionat la connexió satel·lital.

De manera que estem satisfets de la velocitat amb què s'està desplegant i, per tant, disposats a assumir nous reptes, baixant encara més el llindar i augmentant l'amplada de banda disponible.

El president

Senyora diputada, té la paraula

La Sra. Rovirola i Coromí

Gràcies, president. Honorable conseller Tresserras, em sap greu que vostè hagi de respondre aquesta pregunta ja que anava dirigida al conseller Ausàs, però per la seva absència, doncs, l'ha hagut de respondre vostè. Però el conseller Ausàs, efectivament, va ser el que va presentar el «Catalunya connecta» el 21 de maig del 2008, amb un pressupost de 110 milions d'euros per millorar la cobertura de la banda ampla, la telefonia mòbil i la TDT. Per cert, ja que vostè m'ha hagut de respondre, li diré que el desplegament de la TDT tampoc el porten gaire bé, ja que ahir, per exemple, a diversos pobles del Berguedà es varen quedar sense rebre el senyal de televisió.

Som a finals de 2009 i molts nuclis i polígons industrials segueixen sense cobertura, malgrat el que digui el mapa de cobertura penjat al web del departament, dades de pura ciència ficció, i malgrat el que digui per escrit el departament, com tinc en aquest escrit de dades del Pla de l'Estany, que estan personalment comprovades, que estan falsejades totalment, per desconeixement de la realitat del territori.

La població rural ens sentim enganyats i fora del mapa –mai tan ben dit– que tenen vostès en el web del departament. I sap, conseller, què hem hagut de fer els ajuntaments petits, l'ase dels cops, com sempre? Fer arribar internet a través d'una empresa privada a tots aquells veïns que se sentien discriminats, ja que Iberbanda es negava a trobar una...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rovirola i Coromí

...solució tècnica per donar-los cobertura –acabo, president.

On han anat a parar aquests prop de 150 milions d'euros? Al món rural, no.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de comunicació

Gràcies, president. A veure, és justament per atendre el món rural fonamentalment que es fa aquest pla. Vostè sap que històricament nosaltres vam patir un gran retard en el desplegament del cable i que en la mesura en què van proliferar les comunicacions per satèl·lit es va anar abandonant la primera estesa que s'havia iniciat. Quan es crea el Comissionat de la Societat de la Informació, el que es fa és establir unes prioritats i, d'això, parlo de fa molts anys. I en el moment en què hi ha disponible l'ADSL o amplades de banda similars, s'intenta proporcionar el servei a tothom. Que això ho assumeixin o es proporcioni a través d'empreses privades és el més normal; el que s'ha d'aconseguir és la màxima eficiència, el millor servei i arribar a aconseguir els objectius de la forma més ràpida possible.

Respecte al tema de la TDT, el que faig és el mateix que respecte a la qüestió de l'amplada de banda. Qualsevol notificació de problemes serà perfectament atès. En el cas de la TDT, estem en la fase inicial del desplegament pel que fa a completar tota la migració cap a la televisió digital. Realment és lògic que en aquests moments hi hagi

problemes; per això hi ha hagut un període en què hi ha hagut encesa digital i no hi ha hagut en la major part de territoris encara –en alguns sí– l’apagada analògica. Per tant, que hi hagi...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de comunicació

...alguna distorsió o avaries és normal, es notifica i justament això permetrà millorar el conjunt del sistema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la protecció del jaciment arqueològic d'Empúries (Alt Empordà) (tram. 310-00374/08)

Té la paraula la il·lustre senyora Carme Vidal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Cultura, una vegada més amb el patrimoni, senyor conseller, ens decep. La ciutat grecoromana d'Empúries és un element identitari de primera magnitud, un a través dels quals entrem a la història. Parlem del primer conjunt patrimonial més visitat a Catalunya i el segon més visitat a l'Estat; parlem d'un recorregut històric únic a la Mediterrània; parlem d'un paisatge únic, ja que es tracta d'una zona fràgil de dunes mòbils. Però darrerament, senyor conseller, aquest entorn ha estat tan agredit com degradat. L'ampliació de l'Hostal Empúries, de l'Escala, amb bungalows i piscines, emplaçat en l'entorn de protecció del conjunt patrimonial, ha motivat que la pressió ciutadana obligués el seu departament a

aturar unes obres per a les quals s'havia donat permís, tot i ser zona protegida, perquè segons prospeccions, tot fa preveure que en aquest subsòl hi ha necròpolis.

Per això és, senyor conseller, que ara li demanem perquè el departament primer va permetre l'obra, perquè ara la fa aturar i encara, tot i així, l'empresa constructora fins divendres passat treballava fent forats de piscina.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

A veure, permeti'm... Moltes gràcies, president. Senyora diputada, permeti'm que li expliqui una mica la situació general i després vaig al tema concret que vostè ha plantejat.

La situació general és que efectivament a Empúries no hi ha delimitat l'entorn de protecció, com passa a la major part dels grans jaciments del país, perquè aquesta pràctica s'ha anat implantant progressivament com una mesura addicional a la simple declaració de bé d'interès, que és el que passa en molts dels casos. Per tant, no n'hi ha. N'hi ha ara sí, ja, per exemple, a Serinyà o a Ullastret, i Déu n'hi do els problemes que hi ha hagut amb els propietaris confrontants i amb alguns ajuntaments, i estem fent tots els treballs justament per procedir, tan aviat com puguem, a la incoació de l'expedient de delimitació de l'entorn de protecció d'Empúries, que no s'havia fet mai. Per tant, aquesta la situació.

Ara bé, sí que hi ha protecció d'Empúries a través del Pla d'ordenació municipal de l'Escala. I a través d'aquest pla hi ha una previsió, justament proposada pel Departament de Cultura l'any 93 –ja veu que no escombro cap a casa–; en aquell moment ja es va tenir la cautela de delimitar sis àrees protegides. Una d'aquestes àrees, en el marc d'una d'aquestes àrees és on hi ha justament les obres que ara s'han aturat. Aquestes obres estaven subjectes a una autorització prèvia; la van demanar de forma ordinària; es va fer una primera prospecció arqueològica; no va detectar l'existència de restes d'interès ni cap element destacat. I simplement el que

va passar és que es va notificar a la Comissió de Patrimoni, que no en tenia coneixement, que s'havia procedit a autoritzar unes obres que comportaven una excavació en profunditat per fer una piscina. Un cop això es va notificar, el 26 de novembre, pel que recordo de memòria, el dia 27 ja hi va anar l'arqueòloga dels serveis territorials de Girona a prendre'n nota, acompanyada del director de les Ruïnes d'Empúries. I, a partir d'aquell moment, es va fer la inspecció i es va decretar l'aturada de les obres. I es podran reiniciar en el moment en què hi hagi ja un dictamen aprofundit de caràcter arqueològic.

I, per tant, mentre no hi hagi l'estudi arqueològic, les obres no poden continuar. Però aquestes obres tenien tots els altres permisos; simplement el tràmit de fer la prospecció arqueològica no s'havia fet i, en conseqüència, les obres s'han aturat.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, és que a Empúries allò que es demanava era que fos patrimoni de la humanitat, no només bé d'interès. Jo no sé si vostè ha anat al lloc dels fets; jo hi he anat. I en només dos mesos aquí el que ha passat és que el forat de la piscina –i ho diu la mateixa arqueòloga i els informes del departament, és a dir, de la delegació–, allà, en el forat de la piscina, que és on realment Almagro preveu que allà hi haurà restes de necròpolis, no hi ha informe. Vostè sap que la Llei de patrimoni allò que diu és que primer s'ha de fer un informe de prospecció i després s'ha de fer la memòria.

Quan nosaltres denunciàvem els informes del departament, és a dir, del que el Govern encarrega, vostè ens diu: «Compte, vigilin, perquè en el Departament de Cultura els informes són les memòries d'excavacions, són les memòries arqueològiques.» Doncs, vés per on, ara resulta que en aquestes memòries la d'Empúries no hi és, de memòria. Vostè segurament més que encarregar la memòria del patrimoni d'Empúries el que devia fer era encarregar informes per al museu de les olors, conseller.

Per tant, escolti, el que sí que havia d'haver fet vostè era encarregar una memòria i un estudi de prospecció d'Empúries abans de donar permís d'obra. Ja ho deia Pla: «Mirin, senyors, aquí no hi ha més cera que la que crema.» Sap què passa? Que un patrimoni, el patrimoni Centelles, se'ns l'emporta el Govern de l'Estat i el diposita a Salamanca i el patrimoni d'Empúries vostè l'enterra, si no el destrueix. Ja ens dirà...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Vidal i Huguet

...ja ens dirà el senyor conseller com continua això amb el patrimoni, com donarà permís per continuar l'obra amb el patrimoni destruït.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura

Gràcies. Ni Josep Pla estava al cas de totes les piscines que es feien a l'Empordà... Nosaltres quan hem tingut notificació, efectivament, d'una que es construïa sense comptar prèviament amb l'estudi arqueològic, l'hem aturat. Amb el que vostè em deia...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura

...el que fa és donar-me la raó. I pensí que mai no s'havia fet la inversió a Empúries que hem fet aquest Govern justament durant aquests anys: fins a 7 milions d'euros, dels quals més de 5 corresponen a aportació directa d'aquest Govern.

El president

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia que acumulem amb el sisè i que és, per una part, el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de reconeixement del Penedès

com a àrea funcional de planificació i, per una altra part, el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de modificació de l'article 2 de la Llei 1/95, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya i l'article 12 de la Llei 23/83, de 21 de novembre, de política territorial. El primer és presentat pel grup parlamentari de Convergència i Unió i el segon, presentat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Proposició de Llei

de reconeixement del Penedès com a àrea funcional de planificació
(debat de totalitat) (tram. 202-00044/08)

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Joan Raventós. *(Pausa.)*

Alteració de l'ordre del dia

En tot cas, abans de donar la paraula al senyor diputat, un segon només per informar que, per acord de la Junta de Portaveus, els números 7, 8 i 9 de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària s'han de substanciar demà. Per tant, després del debat aquests que fem ara sobre els dos punts del Penedès, el que substanciarem serà el punt número 10 de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Llei de bases de la delegació del Govern per a l'adequació de normes amb rang de Llei a la Directiva 2006/123. I, posteriorment, farem el punt número 15 de l'ordre del dia, que és una interpel·lació.

Senyor diputat, quan vostè vulgui.

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies, senyor president. Honorable president, consellers, il·lustres diputats, diputades, senyores i senyors, voldria, a l'inici d'aquesta exposició, fer palès el meu, el nostre agraïment a les persones que avui ens acompanyen en representació de la Plataforma per a la Vegueria Pròpia del Penedès, que sens dubte han tingut..., i han protagonitzat i empenyent moltes actuacions que han estat cabdals per assolir aquells

suports els quals avui avalen la nostra intervenció. També voldria agrair la presència d'alcaldes, regidors, exdiputades i un record també a aquells diputats que en el temps anterior van fer possible que avui arribéssim on hem arribat; entre ells, destacar la Flora Sanabra, que ens acompanya, l'Esteve Orriols, que no està entre nosaltres, però també la Marta Llorens, que és companya del grup parlamentari que hem treballat conjuntament en tot el que avui estem exposant.

La proposta que posem a debat consisteix únicament i exclusiva a crear un àmbit del Penedès que s'incorpori en el Pla territorial general de Catalunya, així, ras i curt, i que quedaria configurat per les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i l'Anoia, excepte els següents municipis de l'Alta Anoia: Calaf, Calonge de Segarra, Castellfollit de Riubregós, Copons, els Prats de Rei, Pujalt, Sant Martí de Sesgueioles i Sant Pere Sallavinera.

I ens podem preguntar per què presentem el que presentem, no? I la resposta és molt adequada: el Penedès no pot esperar més –entenem que el Penedès no pot esperar més. Passar el temps és el factor aliat dels qui en realitat no volen l'àmbit. I davant de l'enquistament del Govern, entenem que cal una acció decidida d'aquest Parlament aprovant aquesta proposició de llei que creï l'àmbit penedesenc.

La proposta que avui sotmetem a debat Convergència i Unió la vam presentar al juliol del 2008 –el 2008–, a l'espera que el Govern donés compliment al mandat que per dues vegades –per dues vegades–, la primera el 21 de juny del 2006 i l'altra el 5 de desembre del 2007, s'instava a la creació d'aquest àmbit funcional. El Govern a hores d'ara encara no ha complert amb els mandats parlamentaris; com es pot observar, la cosa, per tant, ve de lluny, de més de tres anys de llarga espera, quan el temps per a l'acompliment de l'acord no ha d'excedir els tres mesos –tres mesos. Em penso que no es podran queixar que no han tingut marge.

Per tant, d'aquí que Convergència i Unió hem dit que ja n'hi ha prou de retards calculats per aquest Govern que menysté la voluntat a bastament expressada del territori. He dit que el Penedès no podia esperar. Podríem dir que l'eina de planificació dels governs tripartits de la Generalitat és caracteritzada per un instrument de planificació que jo l'autoanomeno «el retard». Però del retard n'han fet ús i abús per

justificar els seus incompliments i les seves mancances. El retard de més de cinc anys en la revisió del Pla territorial general de Catalunya –cinc anys–; el retard de més de dos anys en l'aplicació de l'àmbit funcional de planificació del Penedès –dos anys–; el retard de més de tres anys en el Pla parcial territorial, i el retard indefinit en el desplegament de les vegueries.

Ens podem preguntar què significa per a la gent del Penedès el contingut d'aquesta proposta. Doncs, bé, senzillament –senzillament, que quedi clar– el contingut d'aquesta proposta significa –senzillament– el reconeixement del Penedès en totes les seves vessants: la històrica, la geogràfica, la plural, l'econòmica, la social, la cultural. En definitiva, es tracta de restablir allò que la història ja havia reconegut en d'altres èpoques; és a dir, la creació d'un instrument per planificar de forma conjunta un territori que ja a l'edat mitjana –ja a l'edat mitjana– conformava la vegueria del Penedès –a l'edat mitjana. Es tracta de planificar un territori amb unes característiques pròpies i, sobretot, amb un passat comú. És evident que aquestes característiques geogràfiques i aquest passat comú no han variat.

Actualment tenim un Penedès totalment esquarterat, atès que les quatre comarques que l'han de configurar depenen d'un pla territorial diferent. Així l'Anoia depèn del Pla de la Catalunya central; el Garraf i l'Alt Penedès, del Pla metropolità de Barcelona, i el Baix Penedès, del del Camp de Tarragona. Per tant, és obvi que el que s'escau de fer, i és el que aquesta proposició de llei té com a objectiu bàsic, és configurar una nova centralitat que permeti crear equilibri i benestar i que, en darrer terme, s'esdevingui –ho repeteixo, en darrer terme, s'esdevingui– una nova vegueria que doni resposta efectiva a allò que el territori ha reivindicat.

Això no és cap caprici de qui els parla, sincerament. Algú s'entesta a dir: «Això són coses del Raventós, per allà a la comarca va escampant, etcètera.» No, no..., això és feina dels diputats –això és feina dels diputats–: defensar la voluntat del territori quan aquesta és tan evident i inqüestionable com ho demostren les més de –escoltin-ho bé– 12.500 adhesions individuals, més de 76 de col·lectives, i que s'hagin aprovat mocions a favor en els quatre consells comarcals –ho repeteixo, en els quatre consells comarcals– i en seixanta-tres municipis, tots ells de diferents colors. Si vol, després

els ho puc explicar. Tretze associacions empresarials que aglutinen 5.250 empreses – ho repeteixo, 5.250 empreses–, 30 empreses a títol personal, 129 entitats i associacions que representen, escoltin-ho, 7.950 associats. Això no és poca cosa, eh? Si vostès volen fer oïdes sordes, ho poden fer. Però després d'aquesta enorme tasca que s'ha impulsat des de la Plataforma per una vegueria pròpia, a nosaltres ens permet defensar els diputats, amb orgull per l'aval d'aquests suports, i dir també que ara és l'hora –ara és l'hora– dels polítics. No «s'escaquegin», ara és la nostra responsabilitat. La feina l'han fet uns, nosaltres l'hem de saber continuar avui aquí. Ara cal que la política prengui la iniciativa per tal de canalitzar aquesta gran força que ens dona aquest recolzament. No es pot demanar més suport ni més consens al voltant d'una proposta que neix amb la voluntat no únicament i exclusivament reivindicativa, que també, sinó necessària per al normal desenvolupament administratiu, social, cultural i polític d'aquest territori.

Aquest reiterat incompliment per part del Govern posa, lògicament, en guàrdia un territori que sempre s'ha reivindicat de forma assenyada –cal tenir-ho molt present, això– i d'acord amb la legislació vigent. Aquest territori se sent enganyat. Sí. Ho repeteixo: se sent enganyat. I percep maniobres obstructionistes per part del Govern que fan créixer la desconfiança en les nostres institucions, també, fins i tot, en la del Parlament –en la del Parlament–, a l'incomplir-se els seus mandats. Aquests incompliments basats en absurdes maniobres respecte al fet polític que suposaria disposar de l'àmbit funcional del propi reconeixement de l'especificitat del Penedès històric fa créixer entre la població la sensació de falsedat i desencís per al nostre reconeixement.

I el que és important..., el que és important, al nostre entendre, i necessari és establir un règim transitori. M'explicaré. No demanem, a través d'aquesta iniciativa, que se suspengui la tramitació dels plans en curs, en especial el metropolità, sinó que demanem que ja prevegin aquesta nova realitat penedesenca que volem reconèixer. Per tant, proposem que mentre no tinguem el Pla territorial del Penedès, els plans de les comarques centrals, el del Camp de Tarragona i el metropolità de Barcelona tinguin un caràcter supletori.

I una última consideració a les seves actituds, respecte d'aquest procés, que no és altra que posar de manifest el fet que no hagin tingut ni tan sols la delicadesa, ni han fet el gest de fer una referència, només una, a l'àmbit del Penedès en el document d'aprovació inicial del Pla territorial metropolità, i han menystingut les resolucions d'aquest Parlament i, sobretot, les al·legacions fetes des del territori.

Les maniobres obstructionistes del Govern porten el conseller a fer una modificació de la revisió ordinària del pla territorial. Això sí, cinc anys més tard –cinc anys de retard. I que, en teoria, podria aprovar-se a finals del 2010, obrint aquí la possibilitat..., i diu, el decret: «si s'escau», aquestes paraules, no?, «si s'escau», per tant, sense cap compromís d'incorporar l'àmbit; massa jocs de paraules per a una gent que diu que està avesada als fets, no?

I amb un problema afegit, que no és un altre que a finals de 2010 o bé a principis del 2011, anant tot bé, ens trobaríem amb uns plans parcials aprovats corresponents a les comarques centrals, al Camp de Tarragona i el metropolità, doncs, durant el 2010. Què quedaria de l'àmbit, davant d'aquest panorama? Què quedaria de l'àmbit? Doncs, una suma de retalls residuals on s'evidenciaria que les comarques del Penedès sempre –sempre– acaben sent perifèria, quan l'àmbit penedesenc hauria de permetre fer una política en què el Penedès constituís una nova centralitat tant pel que fa als assentaments urbans i, sobretot, infraestructures de mobilitat. Perifèria o centralitat? Aquest és el dilema.

Ens calen instruments polítics administratius que acostin els governs i la política a la ciutadania. Ara es discuteix una nova llei electoral que haurà de permetre una verdadera representació territorial, al nostre entendre. Entenem que l'àmbit i la consegüent vegueria, quan s'escaigui i quan el conseller Ausàs vulgui reconèixer també aquest fet, esdevenen un gran pas en la direcció que els assenyalo i esdevenen la raó i l'estímul de l'esforç de molta gent que ha treballat Déu i ajuda per arribar fins aquí.

El Penedès es troba en un indret al bell mig de dos gegants –al bell mig de dos gegants– del desenvolupament econòmic i industrial com són el Barcelonès i el Tarragonès i les seves expansives àrees metropolitanes amb les necessitats

d'infraestructures que aquestes demanen. El Penedès no pot restar ni passiu ni contemplatiu davant d'aquest expansionisme, respectable i lògic, però que pot anorrear la identitat d'aquest territori. El Penedès ha de poder tenir els seus instruments per vertebrar el seu territori, ha de poder instrumentalitzar polítiques adequades que lluitin contra els seus desequilibris territorials, com es dona el cas. El Penedès no pot restar contemplatiu davant d'una planificació que bé sembla que li és del tot aliena. El Penedès no afronta aquest repte amb la bandera del no, ni molt menys –ni molt menys. Que ningú es pensi que la creació d'un àmbit del Penedès significa un blindatge al desenvolupament, ni molt menys, però sí que reivindicuem un espai comú, l'àmbit en què ens puguem planificar.

Quan s'han hagut de posar presons, el Penedès les ha assumides. Quan els abocadors..., ni un ni dos, tres i de ben grans. Infraestructures..., el TGV trosseja en canal el Penedès sense que s'hi pari, i les autopistes passen voramar i per l'interior, amb els peatges inclosos, sense unes vies alternatives ràpides de connexió –ràpides de connexió– amb Barcelona i Tarragona. I això que som les comarques ròtula. No som ni hem estat mai de la cultura del no, i el que avui plantejem és un gran pas endavant sota el principi de subsidiarietat que ens permeti que mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern, a l'hora de planificar els serveis, tingui en compte aquests àmbits territorials, funcionals..., definits per la llei com pot ser el cas de les Terres de l'Ebre o les del Pirineu.

I, en tot això, què hi diu el Govern? Bé. Doncs, ja ho han vist, no? Una mica cadascú a la seva: el PSC fins ara s'hi oposava, Iniciativa - Els Verds, se n'abstenia i Esquerra Republicana, m'és grat dir-ho, sempre hi ha donat recolzament. La veritat els dic que no és una situació que em causi cap mena de satisfacció veure'ls amb aquesta divisió, contràriament del que poden pensar. Saben, sobradament, que he treballat en el territori per als consensos adequats a l'entorn d'aquestes propostes que necessiten la seva adequada pervivència en el temps independentment de qui governa. Aquest debat ha fet desenrocar, aparentment, els recels per part d'algú respecte al que el territori ens demana. La retirada de la seva esmena, per part del Grup dels Socialistes, a la totalitat m'agradaria pensar que està motivada pensant a escoltar i donar resposta

a aquesta demanda territorial i no a un càlcul numèric que els condemnava a la trista solitud de la derrota en exclusiva.

Puc entendre que per a vostès pot ser dolorós haver de ser i haver de fer aquesta reculada, però, si la causa s'ho val, sempre pot resultar menys traumàtica, i creguin que en aquest cas poden estar tranquils que la causa s'ho val.

Creuïn també, la gent del PSC –PSC–, la gent del PSC, PSC del Penedès, la gent que no només s'ha llegit la història del socialisme de les nostres comarques i de Catalunya, sinó que també l'ha escrita, se'n sentirien i se'n sentiran molt orgullosos, de l'actitud assenyada que avui vostès acaben d'optar. Benvingut el PSC, doncs, menys lligats als afanys metropolitans, aquell que feia possible la mancomunitat de municipis Penedès-Garraf, aquell que feia possible el Pacte de Sant Martí, aquell que optava també pel gran Penedès, malgrat no coincidir-hi. Però, ens agradaria pensar que això no és només un miratge calculat d'avui per demà ni fet per evitar una solitud, ho repeteixo, numèrica que els posés en evidència. Si no és així, el Penedès té via lliure.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei

de modificació de l'article 2 de la Llei 1/1995, del 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya, i de l'article 12 de la Llei 23/1983, del 21 de novembre, de política territorial (debat de totalitat) (tram. 202-00046/08)

Atès que s'han acumulat els punts 5 i 6, té la paraula, per defensar el número 6, també, amb relació a l'àrea funcional del Penedès, el diputat del Partit Popular, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, una salutació també als membres de la Plataforma per la Vegueria del Penedès, que ens acompanyen en aquesta sessió, així com a la resta de públic interessat en aquesta qüestió.

Crec que he de començar la intervenció en representació del Partit Popular explicant què és el que té per objecte la modificació legislativa que proposem en aquesta proposició de llei. I és una modificació de la llei del Pla territorial general de l'any 95, que divideix Catalunya bàsicament en sis àrees de planificació. Després, en una posterior modificació se n'hi va incloure una setena, que va ser l'àrea de l'Aran i de l'Alt Pirineu. I la mateixa llei defineix com a objectius d'aquesta l'equilibri territorial i encomanar als plans territorials parcials la concreció de les directrius de desenvolupament sectorial de cadascuna d'aquestes àrees funcionals. I d'alguna manera aquí neix –aquí neix– la reivindicació de l'àrea funcional del Penedès.

El Penedès, com ha dit el senyor Raventós en la seva intervenció, està format bàsicament per quatre comarques: l'Anoia, adscrita en la llei de referència a les comarques centrals; l'Alt Penedès i el Garraf, adscrits a la regió metropolitana de Barcelona, i el Baix Penedès, adscrit al Camp de Tarragona. Però a aquestes quatre comarques ens uneixen una sèrie de característiques comunes, històriques. S'hi ha referit també el senyor Raventós i parlava de l'edat mitjana. La primera cita en referència al Penedès, per això, apareix ja en el segle X, fins i tot, abans de l'edat mitjana. Per tant, hi han una sèrie de característiques històriques. Però, a nosaltres, les que ens motiven més són les actuals, les que han esdevingut al llarg de la història: geogràfiques, demogràfiques, de relacions econòmiques, de relacions socials, fins i tot de relacions culturals. I aquestes són les que ens mouen, perquè aquestes són, també, les que tenen una perspectiva de futur. I jo crec que..., i el nostre partit creiem que és amb perspectiva de futur que hem d'avaluar la viabilitat d'una àrea funcional de les característiques de la que proposem amb aquesta modificació legislativa.

Perquè són..., precisament les dinàmiques que mouen aquestes comarques són unes dinàmiques que si alguna cosa no són són metropolitanes precisament. No són comarques metropolitanes, fins al punt que cap d'aquestes comarques forma part del

que avui en dia coneixem com a àrea metropolitana de Barcelona. El Garraf i l'Alt Penedès han estat, d'una forma més o menys forçada, incloses dintre del que és la regió metropolitana, però quan hi ha una entitat que gestiona serveis comuns dels municipis de l'àrea metropolitana no hi ha ni l'Alt Penedès ni hi ha el Garraf; hi estan afegits, a la regió metropolitana. L'Anoia està socialment i geogràficament, bàsicament, dividida en uns municipis més propers al Penedès, a l'Alt Penedès; altres municipis, més propers al Baix Llobregat, a l'àrea metropolitana, i altres municipis, més propers a l'àrea central o a les Terres de Ponent. Per tant, no és una uniformitat, hi ha una divisió de sensibilitats a l'Anoia. I, fins i tot, al Baix Penedès es reproduïx una sensació similar respecte a l'àrea metropolitana, en aquest cas, de Tarragona, que la que pateixen el Garraf i l'Alt Penedès respecte de Barcelona.

Aquestes dinàmiques a què em referia són les que han portat el Partit Popular a defensar al llarg del temps la constitució d'aquesta àrea funcional específica del Penedès. Sense cap mena de dubte, impulsats i esperonats per una iniciativa ciutadana com ha estat la iniciativa de la Plataforma per una vegueria pròpia que, ja s'ha dit, ha reunit multitud –no repetiré els xifres, tot i que les tinc també expressades, no?–, però ha reunit multitud d'acords d'ajuntaments, tots els consells comarcals, entitats i associacions empresarials, empreses a títol individual, entitats i associacions, ciutadans també a títol individual.

Estem convençuts que garantir l'equilibri territorial és necessari..., que per garantir aquest equilibri territorial és necessari trencar amb una visió central del país i reforçar les dinàmiques pròpies del territori. Projectes com ara l'Eix Diagonal o com ara la línia orbital del ferrocarril són exemples d'infraestructures que no volem que siguin ni l'excepció ni volem que siguin l'anècdota. Són infraestructures que vertebrin el territori i ajuden a vertebrar el territori del Penedès en la línia del que defensem.

Dit tot això i fent referència a l'impuls decisiu important i cohesionador de la Plataforma per a una vegueria pròpia, sí que vull aclarir –crec necessari aclarir– quin és el posicionament del Partit Popular al respecte de les vegueries, perquè s'està dient –i segurament tampoc no és faltat a la veritat– que aquest és un pas previ a la creació i a la generació de la vegueria del Penedès. Mirin... –i de fet, el fet que sigui la

Plataforma per la vegueria del Penedès la que impulsí un acord d'aquestes característiques, doncs, alguna relació hi té. Miri'n, el Partit Popular estem compromesos –hem estat i estem compromesos– amb la divisió territorial de Catalunya en vegueries. I així ho manifestàvem en els programes electorals, que són compromisos amb els ciutadans, que adquirim l'any 2003 i també l'any 2006, per tant, en el programa electoral d'aquesta mateixa legislatura. Però que ningú no es dugui a engany, aquest no és un posicionament tancat. Hi ha interrogants. Però tampoc no és un posicionament obert. És a dir, nosaltres estem d'acord amb les vegueries. Sí. Però volem saber què significa que hi hagi una divisió territorial de Catalunya en vegueries. Quines competències té la vegueria? Quines institucions hi hauran al darrere de les vegueries? Quina relació o no hi haurà respecte a altres divisions territorials que són les províncies, per exemple; quines seran les institucions locals que hi hauran a Catalunya: ajuntaments, comarques –o consells comarcals–, mancomunitats de municipis, vegueries, diputacions? Si aquest és el plantejament d'afegir una institució més, a nosaltres segur que no ens hi trobaran. No es tracta que estiguem a favor o en contra de la vegueria del Penedès, no es tracta que estiguem a favor o en contra de les vegueries. Del que hem d'estar a favor o en contra és del disseny institucional de Catalunya. I això, si el Govern és capaç de posar-se d'acord i portar una proposta de la llei d'ordenació territorial de Catalunya, ho veurem segurament en els propers mesos en aquesta mateixa cambra.

Finalment, hem d'explicar –creiem que és necessari– les vicissituds per les quals ha passat aquesta proposta d'àmbit funcional del Penedès en el marc de Pla territorial general de Catalunya.

I en aquest sentit, recordar que l'any 2006 –les dates concretes, el març del 2006– Convergència i Unió va presentar una proposta a comissió; en el maig també ho va fer el Partit Popular; i al juny del 2006 es va aprovar aquesta proposta de l'àmbit funcional del Penedès en comissió, fruit de la conjuntura del moment, fruit de la conjuntura del moment. I la conjuntura del moment era que Esquerra Republicana havia sortit del Govern i això va possibilitar que aquestes propostes de resolució s'aproveïssin en comissió amb el vot favorable dels grups de l'oposició –Convergència i Unió, Partit Popular i d'Esquerra Republicana– i amb el vot en contra dels grups del Govern –Partit

Socialista i Iniciativa per Catalunya. Immediatament es va donar per liquidada la legislatura i es van convocar eleccions anticipades, eleccions l'1 de novembre del 2006.

L'1 de desembre de 2006 –acabat de constituir el nou Parlament sorgit d'aquelles eleccions–, el Partit Popular tornava a presentar una proposta de resolució sobre l'àmbit funcional del Penedès. El mes de juliol era Convergència i Unió qui presentava també una proposta de resolució en el mateix sentit; i que el text era exactament el mateix que el que s'havia acordat en comissió el 2006 –el juny del 2006, efectivament. Aquestes propostes de resolució van trigar un any a debatre's en comissió, i això no va ser fruit ni molt menys ni de la burocràcia, ni de la manca de voluntat del la Comissió de Política Territorial que les havia de debatre. Va ser voluntat dels grups que les havien presentat, de consensuar, amb els grups que donaven suport al Govern, la seva aprovació. I, finalment, Esquerra Republicana es va avenir a donar també suport a aquestes propostes de resolució el desembre de l'any 2007, amb el vot en contra, una vegada més, del Partit Socialista i l'abstenció del Grup Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –ho he de dir de carrera perquè sinó em deixo una part sempre. Passada aquesta segona aprovació en comissió, en vàrem demanar el compliment, també a través de la mateixa comissió, i en constatar que la voluntat del Govern no era dur a terme la reforma legislativa –que d'alguna manera estava instant aquella proposta de resolució– va ser quan quatre grups parlamentaris –em descuidava també Ciutadans, del Grup Mixt, que també va donar suport a la proposta de resolució– quatre grups parlamentaris de la mà de la plataforma –una vegada més– vam arribar a un acord entre tots els grups parlamentaris: Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Grup Mixt, Partit Popular i la mateixa plataforma, vam consensuar el text de la proposició de llei que avui estem debatent per partida doble. I convé explicar que si l'estem debatent per partida doble, perquè hi ha dues proposicions de llei, és perquè aquell text que es va consensuar va rebre el veto d'un grup d'aquesta cambra que no vol signar una proposició de llei amb el Partit Popular. L'esperit del Tinell va impedir que es presentés una proposició de llei conjuntament entre aquells quatre grups. M'estic referint, evidentment, a Esquerra Republicana. I

per això es van presentar dues proposicions de Llei, una de Convergència i Unió i una del Partit Popular, que finalment hem pogut debatre avui conjuntament.

La dinàmica del Govern amb les seves propostes –ara farem primer els plans territorials parcials, després afegirem l'àmbit del Penedès– és una dinàmica que ha anat a empentes i rodolons, però que definitivament no ens ha acabat de convèncer; perquè el que nosaltres creiem –i jo crec que totes aquestes persones que hem defensat aquesta proposició de Llei– que s'havia de fer era la modificació legislativa, era la modificació i la creació d'aquesta àrea funcional abans que no es fessin els plans territorials –o que no s'acabessin de fer– els plans territorials parcials de cadascuna de les àrees funcionals.

Per tant, avui –jo diria que sortosament– arribem a aquest punt. Arribem a aquest moment en el qual hi havia unes esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista i que sortosament –i ens imaginem també que davant d'un determinat escenari que dibuixaven determinats mitjans de comunicació en què el Govern no sortia massa ben parat perquè s'anunciaven diverses divisions dintre dels grups que donen suport al Govern, en el ple que hem iniciat avui han intentat reduir aquestes divisions. I suposem que aquest és el motiu –ho veurem en les properes hores– que els grups que formen part del Govern hagin arribat a acords en matèries com, per exemple, l'impost sobre successions o hagin arribat també a alguna mena d'acord sobre la retirada de l'esmena a la totalitat en aquesta proposició de Llei.

En qualsevol cas, a nosaltres –que ens satisfà que finalment s'hagi retirat aquesta esmena a la totalitat i per tant, prosperi aquesta proposició de Llei–, el que ens preocupa és que això no sigui una maniobra per retardar, una vegada més, l'aprovació definitiva de la modificació d'aquesta Llei i, per tant, la incorporació de l'àrea funcional del Penedès dintre del conjunt d'àrees que defineixen el Pla territorial general de Catalunya. És per aquest motiu que, tot i expressar la nostra satisfacció que finalment prosperi aquest projecte de Llei, aquesta proposició de Llei, estarem amatents i vigilants que per part dels grups que donen suport al Govern no es retardi més l'aprovació d'aquesta modificació legislativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Atès que s'ha retirat l'única esmena a la totalitat presentada, tenen ara la resta de grups parlamentaris la seva oportunitat de fixar posicions respecte a aquesta proposició de llei. A tal fi, té la paraula el diputat Roberto Labandera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, començo, també, per saludar els veïns i veïnes del Penedès, alcaldes i regidors que ens acompanyen i que estan seguint el debat.

Assistim avui a un dels debats més recurrents de la legislatura, que és el del planejament territorial. Un debat que en els primers vint-i-tres anys de Govern democràtic va donar molt pocs fruits i va generar poc soroll i molt poca expectativa i que ha retardat el seu desenvolupament fins a les actuals legislatures i ha retardat així la solució dels millors i més importants reptes que té el nostre país. En arribar les eleccions del 2003, Catalunya portava un retard considerable en el desplegament del planejament. La llei de l'any 1983 no va tenir impuls legislatiu fins a l'any 1995, amb la creació del Pla territorial general de Catalunya. Dotze anys per redactar un pla general: dotze anys.

El país, mentrestant, restava al lliure joc d'un planejament parcialitzat –que no parcial–, amb visions sectoritzades i globalment empobrides per la situació del país, posant sempre l'interès general als peus dels cavalls de l'oportunisme polític que no de l'oportunitat del país per assolir el desenvolupament equilibrat i harmònic.

Avui tenim la paradoxa que un diputat de Convergència i Unió puja a la tribuna amb aquests antecedents per reclamar més i millor planejament. Avui el discurs pot ser abrandat, del tot emfàtic, però la responsabilitat històrica és la mateixa. Avui el discurs pot tenir el to d'una reivindicació; llàstima que durant vint-i-tres anys no va existir ni tanta memòria, ni tanta passió pel país, ni tanta voluntat d'endreçar la casa, ni tanta finalitat de modernitzar l'Administració, ni tanta reivindicació penedesenca. Altres

interessos de tot tipus es van imposar sempre a CiU per sobre dels interessos generals dels catalans, i particularment del penedesencs en aquesta matèria.

Avui a l'oposició, sembla que CiU hagi viscut aquella famosa reconversió de Sant Pau en el camí de Damasc, i s'han convertit de perseguïdors d'aquells que demanaven un país modern, a defensors de mesures d'aquestes característiques. CiU es va oposar, l'any 87 i 88, a la creació del gran Penedès –s'hi va oposar. Ho va impedir amb el pes de la majoria absoluta en aquesta cambra. L'any 95, el diputat Ferran Pont, en nom de Convergència i Unió, des d'aquesta mateixa tribuna, també sostenia el posicionament de Convergència i Unió en contra de la creació de l'àmbit del Penedès. I també és cert que el grup local de Convergència i Unió –al qual pertany el senyor Raventós–, tant el 88, a Vilafranca i al Penedès, com al 95, també al Penedès i a Vilafranca, van estar en contra d'aquestes mesures del planejament.

L'altra contradicció ve de la mà del Partit Popular, que evidentment en matèria de l'àmbit té legítimament la seva aspiració i la seva posició a defensar-ho. Ara, no he pogut entendre, no hem sabut entendre quina espècie de roc estrany, eh?, aporta el senyor Santi Rodríguez en aquest debat sobre les vegueries, quan el tema de les vegueries, que forma part de l'Estatut, està recorregut pel Partit Popular al Tribunal Constitucional. (*Remor de veus.*) I aquesta és una de les qüestions ben clares..., perquè no m'ha quedat clar, no ens ha quedat clar exactament per on van els temes.

Però la realitat penedesenca no va néixer l'any 2008, ni l'any 2007, ni el 2005, ni el 2003; és molt anterior. El Penedès és un territori que avui està ple d'oportunitats, i els socialistes estem plenament convençuts que si alguna fita mereix la màxima concentració d'esforços avui és el desenvolupament dels seus recursos estratègics. Les possibilitats territorials del Penedès i el seu capital humà i econòmic permeten fer del Penedès una regió capdavantera a Catalunya, una de les primeres. I per què? Per la resolució dels seus desequilibris, en especial aquells que condicionen la vida de les persones socialment més vulnerables, i per posar en valor tot allò que forma part del nostre perfil.

Pel PSC, el planejament territorial no és un tema electoral, ni és la joguina d'interessos ni de compromisos de rodes de premsa puntuals. Per nosaltres és

quelcom més: és el fonament necessari per fer un bon país, endreçat i ordenat, modern i pròsper. Hi ha forces polítiques que miren en aquest tema exclusivament a les urnes; ho haig de dir. Però a nosaltres el que ens interessa és la coherència que impulsa el Govern en aquesta matèria i que ha portat a desenvolupar des de l'any 2004 fins avui tot el planejament territorial previst el 83, albirat el 95, però que només va tenir una única producció en els temps de Convergència i Unió i, a més a més, apressat per la circumstància del Pla hidrològic nacional, que va ser el Pla de les Terres de l'Ebre, exclusivament.

Vull advertir, però, que en aquest debat que obrim ara, d'una enorme complexitat, de radical complexitat, nosaltres estem disposats a parlar amb tothom; amb les forces del Govern, evidentment, però també amb les forces de l'oposició. Perquè entenem que els acords sobre aquesta matèria han de ser acords de país.

Vull advertir, però, que en el debat penedesenc hem de separar dos debats que algú vol confondre. Fer l'àmbit no vol dir ni significa que sigui el primer pas per fer una vegueria pròpia; torno a dir-ho: el planejament i la creació de l'àmbit no significa crear una vegueria pròpia. En això sí que he entès el que deia el senyor Santi Rodríguez, en això coincidim, en aquest punt coincidim. Ni és el pas previ, ni la prefigura. I volem que quedi clara la postura dels socialistes en aquesta matèria.

La revisió del Pla general territorial de Catalunya possiblement signifiqui la creació, no només d'aquest àmbit, del qual ja hi ha un compromís del Govern del Decret del 10 de novembre d'enguany, sinó també d'altres àmbits; tal és la complexitat territorial, social i demogràfica del país en què vivim.

Tampoc és per aquest grup la solució als problemes que tenim al Penedès com a territori. El primer problema del Penedès no és avui la seva organització administrativa o política. El principal tema que tenim avui és el dèficit en matèria d'educació tècnica i professional, és l'atur, és la baixa taxa d'investigació i desenvolupament, la feblesa d'una part del nostre teixit industrial, la situació d'un sector agrari que pateix problemes congènits en matèria de preus, per exemple, i la dificultat per atendre el conjunt de les demandes socials.

Però, així i tot, els socialistes estem disposats a tirar endavant el debat amb aquestes característiques. Cap d'aquests problemes –i n'he citat només alguns– tindrà solució amb reformes exclusivament administratives o de planejament, i, per tant, nosaltres no volem que s'enganyi a ningú a partir de dir que la creació d'un àmbit serà la solució dels problemes del Penedès.

El PSC va presentar, és cert, una esmena a la totalitat fa divuit mesos. Des d'aquell moment fins avui, el programa de planejament del Departament de Política Territorial ha seguit la seva evolució i ha arribat a adquirir un major grau de maduresa. I fruit d'això és el compromís que el grup, mitjançant els compromisos dels grups que donen suport al Govern..., és que el passat mes de novembre, el 10 de novembre, exactament i tal com marca la Llei de 1995, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, aquí present, va decretar l'inici dels treballs de la revisió del Pla territorial general de Catalunya. Això ho defineix molt bé el Decret 174, que a més a més diu que l'objecte és encarregar aquesta funció i que a més a més vol adaptar-lo a l'evolució social i territorial del país.

Les limitacions en el treball, per nosaltres, són dues. El tema està clarament obert, i iniciarem un procés. Nosaltres només trobem dues limitacions; per dir-ho d'una altra manera, dues línies, les quals poden marcar, eh?, l'espai del debat: centrar el debat en el planejament parcial ha de significar necessàriament que el planejament en marxa acabi la seva tramitació per després posar fil a l'agulla de la resta de planejaments, i dues, no confondre planejament amb organització territorial. Creiem que són dos elements clau que han d'estar en el punt de partida d'aquesta discussió.

La disposició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és, per tant, de treball i de diàleg, però que ningú confongui aquesta actitud ni amb feblesa dels seus postulats en aquesta matèria, ni amb deixadesa de les seves responsabilitats, que tenen una visió de caràcter nacional. I no seurem mai amb la calculadora al costat per saber i comptar quants vots ens pot significar una determinada definició; no és la nostra forma de treballar. Com a partit de govern, la responsabilitat és la nostra norma de conducta, i el rigor en la defensa dels interessos generals és la nostra brúixola. Exigim de la

resta de grups, demanem a la resta de grups una consonància en aquesta actitud de disponibilitat.

Gràcies, president; gràcies, conseller, diputats, veïns i veïnes del Penedès.

El president

Senyor Rodríguez... (*Veus de fons.*) Que..., al final, després. El senyor Miquel Carrillo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, és una satisfacció parlar des d'aquesta tribuna d'un tema tan important per a nosaltres, per als penedesencs i penedesenques, com és que el Parlament iniciï la tramitació de la creació de l'àmbit Penedès per llei, de l'àmbit de planificació. Voldria emetre, com la resta de companys que m'han precedit, una salutació per als penedesencs i penedesenques que són allà dalt, a la tribuna del públic, molts d'ells membres de la Plataforma per la Vegueria Penedès, per la vegueria pròpia, i també per a la gent que segurament està seguint aquest debat amb interès, la gent de les nostres comarques, la gent de l'Alt Penedès, del Baix Penedès, de l'Anoia i del Garraf.

Joan Raventós, Santi Rodríguez, Roberto Labandera, jo parlaré d'un tema que me'l crec, i me'l crec molt, i per això us parlaré amb tota la sinceritat del món. Com se'l creu també la Marina Llançana, que és aquí, als escons, i és la companya amb la qual hem estat treballant tot aquest tema, llargament madurat, de la creació de l'àmbit de planificació Penedès.

Esquerra donarà suport, evidentment, a la tramitació parlamentària de l'àmbit de planificació Penedès. Si ens haguéssim de fixar en la signatura, en la matrícula dels qui han empès aquesta iniciativa parlamentària, ens costaria fer-ho, perquè sincerament, amb aquests objectius catastrofistes, que ens parlen de divisions en el Govern, de desconfiances, de maniobres fosques, francament, se'ns fa difícil sumar-nos a aquest carro. Però, com he dit abans, taparem la matrícula, no ens fixarem en les signatures i procurarem que això tiri endavant, perquè és el que avui interessa a la gent del Penedès; no visualitzar dissensions en aquest Parlament, sinó que al acabar

el debat s'hagi posat en evidència una unanimitat de criteris perquè el Penedès sigui la vuitena regió, el vuitè àmbit.

La reivindicació territorial actual, en l'etapa actual, va començar l'estiu del 2004 amb un manifest de l'Institut d'Estudis Penedesencs, adreçat a tota la ciutadania, a on es reclamava que el Penedès fos tingut com una realitat dins del mapa de Catalunya. Després del manifest del 2004 de l'Institut d'Estudis Penedesencs, es va crear precisament la plataforma cívica per la vegueria pròpia. Però la vegueria no és un invent d'ara, ja ho han explicat alguns companys que m'han precedit: durant quatre segles va ser una realitat, fins al 1714, un parell d'anys més tard, fins al 1716. Així com Catalunya va perdre les seves llibertats nacionals, quant a l'organització territorial de Catalunya, també el Penedès va perdre una vegueria que havia estat una realitat durant quatre segles, des del 1300.

Però avui, que és el que ens interessa, com molt bé apuntava en Santi Rodríguez, estem davant d'una realitat social, d'una realitat natural, geogràfica, econòmica, un eix que va des d'Igualada, passant per Vilafranca fins a Vilanova, i que té al seu entorn ciutats tan significatives com Sitges, com el Vendrell, com Calafell, com Sant Sadurní d'Anoia; en total, 450.000 persones, que si fem un rànquing dels diferents àmbits en què es divideix Catalunya, seria el quart quant a nombre d'habitants, després del metropolità, de les comarques gironines i del Camp de Tarragona. Són, som, perquè ho tingueu clar, més gent que la província de Lleida sencera, de l'actual província de Lleida.

Ja s'han encarregat els meus companys que m'han precedit d'explicar la diferència entre «ordenació» i «divisió» –ordenació territorial o planificació territorial, que són els àmbits, i la divisió territorial, que són les vegueries–, però crec que val la pena insistir-hi, perquè, si no, a vegades donem lloc a confusió. Què és l'ordenació o la planificació territorial? És allò que estableix què és el que el Govern farà sobre el territori: per on passaran les carreteres, per on passaran els ferrocarrils, a on hi haurà vinyes, a on hi haurà boscos, a on no es podrà urbanitzar... Cada un d'aquests plans, d'aquests àmbits, ha de tenir el seu Pla territorial parcial corresponent, mentre que la divisió

territorial és com s'organitza el territori. Per entendre'ns, allò que el 1833 l'Estat espanyol va decidir, de repartir Catalunya en quatre províncies.

És obligació de la Generalitat, del catalanisme, proposar una nova divisió territorial, perquè aquella de les quatre províncies no ens és suficient. I és per això que des dels inicis de la democràcia i des de la reinstauració, el 1980, de l'actual Parlament ha estat un deute pendent impulsar la nova divisió territorial de Catalunya. De fet, l'Estatut del 2006 així ho preveu quan parla que l'organització del territori s'establirà amb municipis, comarques i vegueries, encara que alguns també dels que m'han precedit hagin portat aquest tema de l'Estatut al Tribunal Constitucional, i, òbviament, també això ens fa dubtar de la seva credibilitat de fons en el tema de les vegueries, que tant s'ha esmentat abans.

Per entendre'ns, les vegueries, amb la nova divisió territorial, el que farien seria venir a assumir les funcions que actualment estan encomanades a les províncies. Però avui no venim a parlar de vegueries, no ens confonguem. Personalment penso, tinc el convenciment que el Penedès podrà ser una vegueria, serà una vegueria, quan el Govern ho vulgui; no m'amoïna si en aquests moments estem traçant un camí perquè ho sigui. En el moment en què estiguin establerts els àmbits de planificació i comenci la discussió de la divisió territorial de Catalunya, probablement en la pròxima legislatura, sabrem definitivament quantes vegueries hi haurà. Però, encara que es comencés a establir definitivament en aquesta legislatura, sempre un govern de la Generalitat podrà afegir una nova vegueria, si aquesta és la voluntat del Govern de la Generalitat, al mapa de les vegueries.

Quin és l'estat actual de les coses? Mireu, molt sovint m'he sentit, companys i companyes del Penedès, ciutadans del Penedès, que em diuen allò que cantava el Freddie Mercury, allò d'«ho volem tot i ho volem ara, de seguida». Però la realitat de la política és tossuda i a vegades fa esperar-nos més del que voldríem. Com deia abans, el 1980, ara ja fa trenta anys, hi varen haver les primeres eleccions al Parlament de Catalunya de l'actual període democràtic. El 1983 es va aprovar la Llei de política territorial, que marcava les directrius d'ordenació. I dotze anys després, el 1995 –per tant, mireu si el rellotge anava corrent de temps, Joan Raventós llavors manava a

Convergència–, fins dotze anys després que s'aprovés la Llei de política territorial no es va aprovar, el 1995, la Llei del pla territorial general de Catalunya, que establia que Catalunya tindria sis àmbits, i, com ja s'ha dit, el 2001 se n'hi va afegir un de setè.

Ja en aquell moment per part d'Esquerra es va presentar una esmena, a càrrec de Jordi Portabella –i estic parlant de l'any 1995–, en què Esquerra defensava que hi hagués un àmbit penedesenc. Aquella esmena va ser tombada en aquesta mateixa sala, en aquesta mateixa sala de sessions, i va ser Convergència que va tombar aquella proposta. Tinguem-ho clar. Esquerra ha tingut un full de ruta sempre molt clar en aquest tema. Quins són aquests àmbits de planificació que té Catalunya, ara com ara? El metropolità de Barcelona, les comarques gironines, el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, l'àmbit de Ponent, les comarques centrals i l'àmbit de l'Alt Pirineu i l'Aran. Aquest és l'estat actual de la situació de la planificació territorial de Catalunya.

Aquesta planificació comporta l'esquarterament..., allò que va decidir Convergència l'any 1995 va comportar l'esquarterament del Penedès en tres àmbits diferents: el Garraf i l'Alt Penedès a l'àmbit metropolità, el Baix Penedès al Camp de Tarragona i l'Anoia a les comarques centrals. Si el centralisme del 1833 ens havia dividit en dues províncies, l'autonomisme, el 1995, en mans de Convergència i Unió, ens va dividir en tres àmbits de planificació.

Per tant, el que estem fent avui és corregir un problema. Estem corregint un problema creat el 1995. Què ha fet el Govern d'entesa?, un govern que ha tingut a les seves mans el Govern de la Generalitat del 2003 al 2006 i del 2006 al 2010? Treballar perquè el Penedès pugui ser una realitat.

Avui llegia a la premsa: «El Penedès cau de la divisió territorial.» No és cert, no hi ha entrat mai; haurem de procurar que hi entri, però, de moment, no hi ha entrat mai.

El Govern va haver de redactar els plans territorials parcials, perquè només n'hi havia un de redactat. L'objectiu d'Esquerra, m'agradaria sintetitzar-ho, és situar el Penedès amb entitat pròpia al mapa de Catalunya, aprovar-ho en aquesta legislatura, com a àmbit, i aconseguir que la votació sigui feta per unanimitat.

Què ha fet el Govern? Després de la resolució del 2007, el 19 d'abril, el conseller Nadal va respondre favorablement a una pregunta; el 23 de juliol de l'any passat va emetre una nota de premsa on especificava que es crearia l'àmbit de planificació Penedès; el 7 de juliol ens va presentar, aquest any, un calendari de compliment de la creació de l'àmbit, i el 9 de novembre va emetre, el Govern, un decret on encarregava els treballs de revisió del Pla territorial general de Catalunya.

Per què es tirarà endavant avui això? Perquè estem acabant la legislatura i, òbviament, hem vist molt clar que, o s'iniciava aquesta tramitació o podíem caure amb un retard que no donés temps de crear-lo.

Seixanta-tres ajuntaments, quatre consells comarcals, milers de ciutadans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...entre els quals el de Gelida, d'on jo era regidor i també alcalde, vàrem aprovar una cosa que avui m'és grat de veure que el nostre Parlament permetrà que tiri endavant.

I acabo, senyor president. Voldria agrair a tots els ciutadans, a la Plataforma, a tots el que ho han fet possible –regidors, alcaldes, consellers comarcals, a la premsa que va fer aquest editorial conjunt de set editorials la setmana passada–, que sigui possible el treball que des d'Esquerra sempre hem impulsat, reconegut i mantingut: aprovar, fer realitat l'àmbit Penedès, que el Penedès sigui al mapa de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...que ho sigui en aquesta legislatura i que sigui fet amb consens.

Com diuen els meus amics sahrauís, Joan Raventós, vosaltres teniu el rellotge, però nosaltres tenim el temps. I amb aquesta frase voldria retre un sentit homenatge també a la sahrauí Aminatu Haidar.

Moltes gràcies, espero que el tema que avui iniciem acabi amb bon fi en aquesta legislatura amb la creació de l'àmbit Penedès.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell... Perdó, el senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Què ha dit?

El president

He dit la senyora Dolors Clavell, que és el que tenia anunciat, però veig que és el senyor Salvador Milà. (*Rialles.*) Té la paraula, il·lustre diputat.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, amics de la Plataforma de la Vegueria del Penedès i d'altres veïns i veïnes que ens acompanyeu, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no vàrem presentar esmena a la totalitat, perquè nosaltres creiem en la política territorial i en les resolucions que aprova aquest Parlament en comissió. I nosaltres estàvem convençuts, com així ha sigut, que el Programa de planejament territorial que contemplés l'àmbit funcional del Penedès tiraria endavant.

Ja s'ha dit aquí, malgrat s'ha retardat, i és cert, i nosaltres som els primers que no ens agrada, però el cert és que aquest Govern ja ha aprovat el decret que inicia el programa de revisió del Programa de planejament territorial de Catalunya a partir que culminarem ben aviat tot el conjunt de plans territorials parcials del nostre territori.

Nosaltres creiem amb el planejament territorial, perquè és un instrument important, com he tingut ocasió d'explicar en les visites i en les reunions que hem fet amb la Plataforma i en els actes que s'han celebrat a Vilafranca i amb la nostra gent d'allà, és un instrument per abordar els problemes que realment preocupen la gent del Penedès

i que els ha preocupat durant molts anys, que l'han portat a una situació que no agrada.

Vull recordar aquí que el PSUC, en aquell moment, als anys vuitanta, va promoure i també amb el PSC, per què no dir-ho?, un pacte per al Penedès que no va poder anar a més, perquè no vam tenir llavors gaire ressonància en el territori, la voluntat de crear un pacte ampli, social i polític del Penedès per abordar les problemàtiques d'aquest territori.

El senyor Raventós ha dit «durant aquests anys el Penedès, quasi dit generosament, hem acceptat tres abocadors, que les infraestructures passessin com passessin, que ens hi col·loquessin presons...», i jo hi afegiria «que es col·loquin polígons industrials carregant-se determinats sectors de vinya, etcètera...» gairebé com si hagués estat un acte generositat. Jo diria, potser el resultat d'una política de manca de planejament. No crec que comparteixin això la gent de la Plataforma del Penedès. La situació que té el Penedès és perquè aquest país, que des de l'any 83 tenia el mandat de tenir política territorial i àmbits funcionals que reguessin les infraestructures, els plans sectorials on s'havien de col·locar els abocadors, un planejament per tenir els polígons industrials, això que ara trobem a faltar, vàrem estar molts anys sense tenir-ho.

Per tant, en tot cas –en tot cas–, siguem més humils, i benvinguts al club dels que creiem amb el planejament territorial i amb el treball de planificació, i no amb la política de la perdigonada «a tu t'ha tocat, perquè et tinc controlat políticament o perquè no tens prou capacitat de reacció política i social».

Diguem-ho tot, siguem sincers quan parlem. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., molta demagògia la que s'ha practicat durant molts anys oblidant-se que aquest país necessita política territorial! És clar que ens queixem que ara s'ha retardat molt la política territorial i els plans, però ara es completarà aquest programa. Ara es completarà aquest programa. Ara tenim un pla d'infraestructures de residus que faria que el Penedès no hagués de suportar tres abocadors, o un pla d'infraestructures que hagués previst que calien vies accessibles per a tothom i no només vies que trepitgessin el territori.

Dit això, benvinguts al club, treballem pel planejament territorial i treballem pels problemes reals.

Nosaltres som, ho creiem, l'únic grup que en l'àmbit del Pla territorial metropolitana de Barcelona hem presentat una al·legació demanant que ja en aquest pla territorial es constitueixi i es reconegui un àmbit específic per a aquestes comarques frontisses, per a aquestes comarques que pateixen problemàtiques de pressió del nucli central metropolitana de Barcelona i dels altres nuclis, i que ja es reconegui això.

I podem dir amb satisfacció que, amb el treball que estem fent amb el Departament de Política Territorial, aquest reconeixement, aquesta necessitat de figures de coordinació dels diferents planejaments territorials del Camp de Tarragona, del mateix Pla director territorial del Penedès, del Pla metropolitana s'hi reconeixerà, s'hi incorporarà. M'agradaria veure les seves al·legacions, les nostres hi són específiques i conegudes. No seran rebutjades, ja li ho asseguro jo que no seran rebutjades, sinó que tiraran endavant.

I, en definitiva, quan tirem ara endavant aquest àmbit, aquest projecte de llei, nosaltres serem els primers interessats, i crec poder anunciar que així farem esmenes, i espero que no ens hi trobem sols, demanant que mentre es formula aquest pla territorial ja hi hagi un treball conjunt de representants d'institucions del territori i del Departament de Política Territorial per abordar aquests problemes, per donar resposta, avui, als problemes d'avui, i no per eternitzar-ho respecte a futurs plans que en el seu moment sortiran.

Aquesta és una política territorial que ha tingut resposta a tot el conjunt del territori de Catalunya. Vostè es queixava, senyor Raventós, és cert, hem hagut d'esperar uns quants mesos, però abans vam haver d'esperar molts anys. Diguem-ho clar, ara ha canviat la situació i, en aquest moment, podem abordar aquesta problemàtica.

També volem deixar molt clar..., i aquí em sembla que hi ha hagut una certa ambigüitat, nosaltres respectem molt la reivindicació de la identitat administrativa de creació d'un àmbit no només de planejament, sinó que pugui tenir un àmbit de representació administrativa. Aquesta no és la nostra posició avui, i aquesta no és la posició que en aquest moment està treballant el Govern, com aquí s'ha recordat, però, en tot cas, ho vull deixar molt clar, que en aquest mateix moment que parlem de política territorial i d'àmbits de política territorial, el Govern té damunt de la taula –i

esperem que en les properes setmanes el pugui aprovar– un projecte d'ordenació veguerial, de les vegueries de Catalunya, que contempla una altra distribució. I crec que aquí no poden haver-hi confusions i no poden haver-hi, de cap manera, insinuacions en un sentit o en un altre.

Parlem d'ordenació territorial o parlem d'organització territorial? Nosaltres parlem d'ordenar el territori, d'ordenar les infraestructures, d'atendre uns creixements racionals, de protegir l'agricultura, de protegir la vinya, de protegir el paisatge..., en tot això ens hi trobarem i aquí hi treballarem.

I, com vaig tenir també ocasió de dir en un acte celebrat a Vilafranca del Penedès, organitzat per la vegueria, en tot cas, les realitats administratives, les realitats institucionals es construeixen des de la base, quan hi ha un gruix suficient i quan hi ha una experiència de treball que és la que s'ha de veure, de creació, com s'ha dit aquí, de mancomunitats, de col·laboració intermunicipal, d'establiment de serveis conjunts, de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya. No es tracta tant, en la primera fase, de poder tenir una organització administrativa com poder tenir una bona ordenació territorial, un bon territori en què es doni resposta a les necessitats efectives de la gent. Aquí, ho repeteixo, ens hi trobarem, i ens hi trobaran la gent del Penedès som saben perfectament.

És cert que si estem aquí –i això també ho vull reconèixer– és perquè hi ha hagut aquesta reivindicació. No ens enganyem. És cert. Però nosaltres hem detectat, com he dit anteriorment, des de l'any 80 vàrem detectar que existien comarques a Catalunya, territoris de Catalunya, que podien patir molt i han patit molt durant molts anys per aquesta situació d'estar al pati del darrere d'una gran conurbació metropolitana com és la de Barcelona, que té molts avantatges; però és cert que té la tendència a expulsar cap al rere fons, cap al pati del darrere, determinades actuacions o, per la nostra pròpia estructura de territori, a haver de fer passar uns determinats corredors sempre sobre aquests territoris, i que, per tant, això calia corregir-ho.

Creiem que ara, nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, tenim una bona oportunitat per fer-ho, i que ha estat la

sensibilització del territori, la mobilització de les seves entitats, dels seus ajuntaments, etcètera, els que ens porten avui fins aquí.

Nosaltres volem convidar que treballem ara, tots plegats, respecte a aquest tema; que el desenvolupem; que el concretem; que en el Pla territorial metropolità de Barcelona, de la regió metropolitana, aquest àmbit ja hi sigui reconegut; que puguem abordar els problemes específics dels diferents equipaments, dels diferents sistemes logístics, etcètera, que vostès saben que afecten aquests territoris, i que hi puguem trobar unes solucions consensuades, en què les entitats que han estat capaces de signar i de promoure mocions com les que han proposat la vegueria del Penedès, també siguin capaces d'arremangar-se, d'agafar els plànols, d'agafar les memòries econòmiques i de dir com distribueixen el desenvolupament econòmic, la protecció mediambiental, la vinya, les infraestructures, etcètera.

És aquí, a partir d'aquí, on aquesta vella reivindicació dels anys vuitanta d'un pacte per al Penedès, es podrà veure feta realitat i on nosaltres hi podrem aportar, des de la nostra modèstia, tot un bagatge de molts anys de creure en l'ordenació territorial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies a la gent del Penedès.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller in fuga*, ilustres diputados y diputadas, creo que no es el momento ni de citar matrículas ni de hacer reproches históricos ni denunciar las contradicciones. Creo que es el momento de felicitarse y de abordar este tema desde el más absoluto consenso.

¿Por qué digo esto? Aquí se ha hecho una referencia histórica, una detallada referencia histórica de todo el proceso que ha seguido la creación del área funcional territorial de Penedès. Se han citado las resoluciones de la séptima legislatura. Se ha citado la resolución de diciembre del año 2007. Se ha citado la dificultad que ha tenido la ejecución de la resolución de diciembre de 2007. Y, finalmente, nos encontramos con que lo que se contenía en aquella resolución, es decir, que era la creación de un

nuevo ámbito territorial funcional de planificación, y la adecuación de los futuros planes parciales y sectoriales, hoy por primera vez se pone de verdad la piedra para que ello sea posible. Se hace a través de las proposiciones de ley que han presentado dos grupos parlamentarios y que, en su momento, contaron con el apoyo del Grupo Mixto.

No es un tema menor lo que se está planteando hoy aquí, pocos artículos que dicen realmente mucho. Basta con leer el artículo primero de las proposiciones de ley para observar que se crea un octavo ámbito de aplicación de planes territoriales, un nuevo ámbito funcional, pero se modifican tres: se modifican el ámbito territorial metropolitano, el ámbito territorial de Camp de Tarragona –o de Tarragona, que no se sabe muy bien a la vista de..., cuál va ser finalmente la denominación– o el ámbito de las comarcas centrales.

Pero es que además se modifica la Ley del 83, para definir de una manera más exacta el ámbito de planificación territorial, puesto que la gran novedad que aporta el área funcional es que, además de comarcas, también son los municipios los que pasan a formar parte del ámbito funcional; es decir, comarcas más municipios.

Además, se encarga al Gobierno –ya tiene un mandato– la elaboración del Plan territorial parcial en un plazo determinado. Y transitoriamente, supletoriamente, en tanto que no se apruebe, se mantienen en vigor los planes territoriales parciales.

Es decir, el calado de los pocos preceptos de esta proposición de ley es enorme, y aquí han quedado puestas de manifiesto las consecuencias en el territorio, las consecuencias en la planificación que suponen estos cuatro o cinco o seis artículos de las proposiciones de ley; proposiciones de ley clónicas, idénticas.

Nuestro grupo dará apoyo, como no podía ser menos, y en coherencia con lo que ya manifestó en su momento en la Comisión de Política Territorial... Pero, a raíz del debate, no puedo obviar lo que ha sido también un eje del mismo, que es la diferencia entre ordenación territorial y organización territorial. Aquí bien se ha dicho, en estas proposiciones de ley no se habla de la organización territorial, y de ahí que yo crea que no es momento de generar falsas expectativas y, si bien es cierto –y aquí les saludo– que ha sido una iniciativa de una coordinadora que ha antepuesto el nombre

de «veguería» al contenido de la ley, también he de decirles que aquí hoy no se está hablando de veguería. Y creo que, a la vista del debate, ha sido muy clara la exposición de casi todos los grupos parlamentarios.

Por lo tanto, no es momento de generar falsas expectativas: estamos ciñendo el tema, limitando el tema a la ordenación territorial. Porque defendemos que es necesario planificar un territorio cohesionado, coordinado harmónicamente, equilibradamente, geográficamente, paisajísticamente, económicamente, demográficamente, ambientalmente; todo esto es necesario planificarlo. Pero no estamos hablando de la organización territorial, a pesar de que en estos momentos se habla casi más de la organización territorial, es decir, de la división administrativa, que de la planificación territorial. A eso damos apoyo nosotros, damos apoyo a la necesidad de regular la ordenación territorial.

Y no hablamos de organización territorial, entre otras cosas, porque, en coherencia con lo que hemos defendido, nosotros no somos partidarios de la veguería. Pero no la del Penedès: de ninguna (*rialles*) –de ninguna–, porque entendemos que realmente no es un buen modelo administrativo, de división administrativa, para Cataluña. Aquí se ha hecho una apuesta desde el catalanismo político por la veguería –lo ha dicho hace poco el *conseller* Ausàs– y se ha politizado la administración, la división administrativa de Cataluña, y creemos que es un grave error –es un grave error.

En todo caso, este debate es precipitado, por dos razones. En primer lugar, porque todavía está pendiente la sentencia del Tribunal Constitucional que definirá realmente el alcance que tiene la veguería y la conexión que existe entre veguería y provincia. No les oculto –y aquí tuvo ocasión de hacerlo el *conseller* Puigcercós en el momento en que era *conseller* de Governació– la dificultad del tema que estamos abordando, porque las implicaciones son enormes: son implicaciones electorales, implicaciones de cohesión. Y desde luego la demonización, como se ha hecho por algún parlamentario anteriormente, de la provincia como un elemento hostil a Cataluña, creemos que realmente es absolutamente desproporcionada. Con la provincia llevamos conviviendo casi doscientos años –casi doscientos años– (*remor de veus*), en todas las épocas, y hemos sobrevivido. De hecho, todos nosotros estamos hoy aquí. Es decir que el

hecho de la racionalización administrativa no tiene nada que ver con la provincia. Muchas de las estructuras..., el Departamento de Salud y otros departamentos tienen una estructura de organización propia que supera la provincia, supera las comarcas y establece un marco adecuado de gestión administrativa.

Pero me he ceñido a la primera pendencia –en el sentido de «pendiente»–, que es la sentencia del Tribunal Constitucional; pero hay una segunda pendencia –en el sentido de «pendiente»–, que es la propia ley, no sé si de organización de veguería, de organización territorial o qué final tendrá el nombre –algún día, en estas películas de suspense a las que nos tiene sometidos el Gobierno lo sabremos. En todo caso, dependerá del *conseller* Ausàs y del Gobierno en su integridad –esperemos que realmente sea en su integridad y no parcializado– el que nos defina el ámbito de las veguerías si ha lugar; es decir, cómo se financian, qué competencias tienen, cuáles son las relaciones con los ayuntamientos, cuáles son las relaciones con los consejos comarcales, en definitiva, establecer el marco, y si deciden o no, allí, incluir cuáles son las veguerías, o lo demoran para la próxima legislatura.

Creo que un ejercicio de honestidad..., todas las personas que en estos momentos estén viendo las intervenciones de los distintos grupos parlamentarios han de saber lo que se aprueba hoy aquí: que se aprueba un ámbito funcional territorial de planificación nuevo –nuevo– y que, desde luego, no se establece ni un primer paso, ni un segundo, ni un tercero para la organización administrativa, porque no se generen falsas expectativas y falsas esperanzas, puesto que estamos hablando de planificación y no de división administrativa.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Rodríguez... em demana la paraula? (*Pausa.*) Sí, en qualsevol cas, també, finalment no han retirat la seva proposta?

El Sr. Rodríguez i Serra

Es debaten conjuntament...

El president

Molt bé.

El Sr. Rodríguez i Serra

...i entenem que es voten conjuntament com una...

El president

No, no es voten, perquè continua la seva tramitació.

El Sr. Rodríguez i Serra

És com una única proposta, no?

El president

Molt bé.

El Sr. Rodríguez i Serra

Les al·lusions eren del senyor Labandera, però després, efectivament, ha sigut un recurs repetitiu el tema del..., recurs tant pel senyor Carrillo... El senyor Domingo n'ha parlat, però també en un altre sentit.

Però jo, bàsicament, diria que el que ens separa, senyor Labandera, el Partit Socialista de nosaltres, és que vostès són capaços d'afirmar que no volen la vegueria del Penedès, i nosaltres afirmem tot el contrari; nosaltres afirmem que volem la vegueria del Penedès. No és que nosaltres no vulguem les vegueries; el Grup Mixt sí que ho ha dit clarament, que no vol les vegueries. Nosaltres el que volem és saber quin és el paper de les vegueries. I, si de les vegueries en depèn la composició electoral del Congrés dels Diputats i del Senat, vostè entendrà que això segurament no hi cap, a la Constitució, però que si les vegueries formen part de les institucions locals de Catalunya, com una institució més, això sí que formarà part de la Constitució, i nosaltres hi estarem a favor.

Li insisteixo: en el programa de l'any 2003 i en el programa de l'any 2006, un cop ja s'havia presentat el recurs d'inconstitucionalitat, el Partit Popular de Catalunya continuava apostant per les vegueries i, dintre de les vegueries, continuava apostant per la vegueria del Penedès.

Ho repeteixo, cal saber quin és el marc, de què parlava el senyor Domingo, en el qual s'inclouen les vegueries.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Raventós i Pujadó demana per parlar.)

El president

El senyor Raventós...

El Sr. Raventós i Pujadó

Sí, també per al·lusions...

El president

Un minut.

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies. Bé, senyor Roberto Labandera, jo només li voldria precisar una i mil vegades més que, si bé ens vam oposar al gran Penedès aleshores, també ens hi oposaríem ara, perquè el model seu és diferent del nostre. El nostre passa pel respecte de cada una de les comarques, quan vostès les volien fer desaparèixer.

I constatar que, realment, el miratge del Partit Socialista respecte al Penedès ha durat vint segons. Queda clar que vostè no vol la vegueria, queda molt clar que vostè no vol la vegueria, però li recordo que tampoc no volia l'àmbit, i pràcticament ja el té a tocar.

I finalment una al·lusió al senyor Milà, quan ell em diu que nosaltres hem acceptat abocadors i presons per generositat. No, per generositat no: per solidaritat, en tot cas per solidaritat i en detriment d'una cultura del no, que quan vostès estaven a l'oposició no feien altra cosa que practicar-la.

Moltes gràcies.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor Raventós, el gran Penedès, eh?, el gran Penedès no era eliminació de les comarques, sinó que era una fórmula de treball comú: com van impulsar les forces progressistes, bàsicament el Partit Socialista, una mancomunitat del Penedès-Garraf, que va ser al principi dels anys vuitanta aquella associació voluntària de municipis que fins avui continua sent la fórmula de gestió de moltes de les competències municipals.

I, per tant, jo el que li vinc a dir és el següent: vostè deia una cosa quan estava en el Govern, ara en diuen una altra quan estan a l'oposició. I això resta credibilitat, senyor Raventós, resta molta credibilitat.

Gràcies, president.

(El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.)

El president

El senyor Milà... Senyor Milà, per...?

El Sr. Milà i Solsona

Sí, gràcies, president. No m'ha entès...

El president

Senyor Milà..., senyor Milà, també són les contradiccions i les...?

El Sr. Milà i Solsona

Sí, sí..., és que m'han al·ludit directament.

El president

Un minut –un minut.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies. Sí, no..., vostè no m'ha entès, jo no he dit que vostès havien acceptat com a Penedès..., he dit que no havien tingut l'oportunitat, com a Penedès, de poder-hi dir re, perquè els havien imposat un govern que no tenia planificació territorial.

I la cultura del no els que la fomenten són aquells que prenen les decisions als despatxos sense una prèvia planificació, sense un àmbit de debat prèviament constituït, en què el territori pugui dir-hi quelcom (*remor de veus*) perquè té un àmbit de referència; no la política, com li he dit, de la perdigonada.

I el que li he retret és que vostè s'atribuís parlar en nom d'una comarca dient: «Nosaltres vàrem acceptar això.» No, vostès, com a comarca, no ho varen acceptar. Vostès, com a Convergència i Unió, no només ho van acceptar, sinó que ho van *imposar* al territori.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, les dues proposicions, el punt de l'ordre del dia número 5 i el punt de l'ordre del dia número 6, presentades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i el Partit Popular de Catalunya, continuen la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei

de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior (debat de totalitat) (tram. 200-00075/08)

Tal com hem comentat, passem al punt desè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, és un honor per mi presentar aquest Projecte de Llei de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de normes amb rang de Llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis de mercat interior. Aquest projecte de Llei respon a la necessitat d'adaptar abans del 28 de desembre d'aquest any la nostra legislació, tota la legislació europea, a l'anomenada «directiva de serveis», que és aquesta que acabo d'esmentar.

I el Govern ha considerat que la fórmula que avui es proposa, que és la d'aprovar aquesta Llei de bases de delegació en el Govern, la Llei de bases de delegació legislativa per tal que el Govern elabori i aprovi decrets legislatius, és sens dubte la millor fórmula. D'aquesta manera, les institucions de Catalunya podran donar el compliment degut al que disposa aquesta directiva de serveis.

Suposarà la culminació d'una tasca que ha estat una tasca molt intensa, complexa, difícil, que ha exigit la coordinació de tots els departaments de la Generalitat. Una tasca que va començar amb la creació d'un grup de treball, l'octubre del 2007, dels diferents departaments implicats, tots aquells que tenien normativa implicada per la directiva de serveis; grup de treball coordinat pel Departament d'Economia i Finances, i que s'ha desenvolupat al llarg d'aquest temps, aquests ja dos anys llargs, en tres fases: una primera fase que va ser la de la identificació de les normes potencialment afectades; una segona fase d'autoavaluació, és a dir, de detectar dins de cada una d'aquestes normes quins havien de ser els preceptes objecte d'adaptació a la directiva de serveis, i, finalment, una tercera fase de transposició material d'aquestes normes, d'acord amb el que diu la directiva.

Evidentment, aquesta tasca d'adaptació està subjecta, està condicionada per la rapidesa amb què l'Estat hagi elaborat, a la vegada, les normes que ens condicionen, perquè a part d'aquestes normes tenen una norma bàsica, una norma marc, una llei orgànica en algunes ocasions, elaborada per l'Estat. De manera que nosaltres no podem fer l'adaptació de la normativa de rang nostre mentre no hi hagi aquestes normes de rang bàsic aprovades.

Sent així que encara no hi són, evidentment ens veiem obligats a actuar de la manera en què ho fem avui, adoptant les previsions que proposem en el Parlament. L'Estat, com vostès saben, ha aprovat ja certament, l'anomenada *lleï paraigua*, que és una lleï que recull els principis bàsics de la directiva. Va ser aprovada al mes de novembre, és a dir, tot just fa un mes, i en aquests moments està treballant, però encara no s'ha aprovat, amb l'anomenada *lleï omnibus*, que aquesta sí contindrà, aquesta lleï, tot aquell conjunt de normes que són objecte d'adaptació conforme a la directiva, entre altres, per exemple, els que afecten les qüestions de comerç, des del punt de vista de normativa bàsica. Òbviament, l'aprovació d'aquesta lleï condiciona les aprovacions que nosaltres hem de fer.

És per això que utilitzem l'instrument, sens dubte, més apropiat, que és el de la delegació legislativa. O sigui, agafar aquesta lleï de bases, de delegació en el Govern, és una delegació legislativa que es fa amb rang de lleï bàsica per tal d'encomanar al Govern, a la vegada, dur a terme aquesta adaptació amb la tècnica dels decrets legislatius. De manera que una vegada aprovada aquesta lleï de bases, el Govern haurà de procedir, per la via de decrets legislatius, a aprovar l'adaptació de les diferents normes amb rang de lleï que es puguin veure afectades.

A tal efecte, jo voldria destacar tres punts fonamentals. El primer, el que fa aquesta lleï que avui aprovem, aquesta lleï de bases, lleï de bases de delegació en el Govern, és establir sota quins principis s'ha de dur a terme aquesta adaptació per la via dels decrets legislatius. Principis que són els de la directiva. És a dir, el que es fa és recollir els mateixos principis de la directiva i dir al Govern: «Vostè haurà d'adaptar, Govern, aquestes normes, les que després ara esmentaré, d'acord amb aquests principis.»

En segon lloc, inclou la relació de lleïs que han de ser objecte de l'adaptació. O sigui, un annex de la lleï de bases que aprovarà el Govern, aprovarà el Parlament una vegada conclusa la tramitació parlamentària en un annex, on figuren, d'una manera taxada, aquelles lleïs que han de ser objecte d'adaptació, que són totes les normes detectades llevat de cinc que tenen un tractament específic, és a dir, l'adaptació de les quals es farà al marge d'aquesta tècnica del decret legislatiu per procediments diferents, per la seva especificitat.

Són concretament, aquestes cinc que queden al marge, la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat; la Llei 18/2005, de 27 de desembre, d'equipaments comercials, la Llei de comerç; la Llei 3/93 de l'Estatut del consumidor; la Llei 1/90 sobre disciplina de mercat, defensa dels consumidors i dels usuaris i la Llei 3/98 de la intervenció integral de l'Administració ambiental, coneguda com a LIIAA, posteriorment ja canviada com a «paca».

I en tercer lloc..., de manera que tenim, sota quins principis, quines lleis, i, en tercer lloc, es determina la necessitat que una vegada aprovats pel Govern aquests decrets legislatius, aquests decrets siguin objecte de la seva posterior validació, convalidació pel Parlament. Si el Parlament ara fa un acte de delegació legislativa, es fa en nom de la llei, en el Govern, però després naturalment és qui té l'última paraula. De manera que serà el Parlament qui després d'haver procedit per la tècnica del decret legislatiu a l'adaptació d'aquestes normes, haurà de convalidar, en seu parlamentària, el que s'hagi pogut fer per part del Govern.

És la millor tècnica, és la més eficaç, la més ràpida, la que permet abordar de la manera més adequada la complexitat d'unes normes com aquestes que han de ser objecte de transposició, i jo no tinc cap dubte que el Parlament considerarà oportuna aquesta delegació legislativa.

Finalment, voldria assenyalar que el projecte de llei que avui sotmetem en el Parlament, el tràmit parlamentari del qual s'iniciarà avui, preveu un termini de sis mesos des de la seva entrada en vigor. O sigui que des del moment en que s'hagués aprovat pel Parlament, el Govern disposaria de sis mesos per procedir a aquesta adaptació, a aquesta aprovació dels decrets legislatius. Nosaltres confiem que sigui menys que sis mesos. Confiem que sigui menys perquè mentre duri la tramitació parlamentària és evident que el Govern pot anar ja treballant en el que és l'elaboració dels continguts d'aquests decrets legislatius. De fet ja s'hi està treballant, com deia, des que fa dos anys va començar tot aquest procés, no? Però, per descomptat, una vegada entrat al Parlament, s'anirà treballant en paral·lel, per tal que tant bon punt tinguem l'habilitació per part del Parlament, puguem preparar aquests decrets

legislatius, de manera que poguessin estar a punt, poguessin estar aprovats a mitjans de l'any que ve.

I, en segon lloc, vull esmentar que aquesta tècnica no és la primera vegada que s'utilitza. Ja hi ha antecedents. Hi ha dos antecedents en els quals el Govern i el Parlament han utilitzat la mateixa tècnica. És a dir, el Govern ho ha proposat al Parlament i al Parlament li ha semblat efectivament la via millor, més oportuna de fer les coses. En concret, així va succeir amb la Llei 2/94, de 24 de març, de bases de delegació en el Govern –igual que ara– per a l'adequació de les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i amb la Llei 4/86, de 10 de març, quan vam entrar a la Comunitat Europea, de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de les lleis de Catalunya al dret de les comunitats europees.

De manera que jo avui tinc l'honor de presentar aquest projecte de bases, de llei de bases al Parlament, convençut que el Parlament entén perfectament quines són les raons del Govern i naturalment amb l'aspiració que així sigui aprovat pel Parlament amb una majoria tan àmplia com sigui possible. Entenent que d'aquesta manera fem possibles, per una banda, adaptar la nostra legislació –la legislació de Catalunya– a la directiva europea –fer allò que hem de fer, que és la transposició de la directiva. En segon lloc, fer-ho d'una manera eficaç, d'una manera que pot permetre resoldre la complexitat tècnica d'un procés com aquest. I, en tercer lloc, per descomptat, respectant en tot moment la competència del Parlament amb tot allò que té a veure amb la producció legislativa i amb les seves competències en aquest terreny.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fixar posició, té la paraula, en primer terme, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, de fet ens presenta, senyor conseller, un projecte de Llei de bases, de delegació en el Govern per a l'adaptació a aquesta directiva; parlarem de la directiva. I la primera consideració que li tenim a fer, conseller, és que això vostès ho fan una mica in extremis. Estem aquí a les portes del límit –28 de desembre–, darrera sessió parlamentària, i in extremis, pràcticament al final vostès ens presenten una iniciativa, tenen la llibertat de fer-ho, i ens presenten una iniciativa que vostè ha presentat, conseller, d'una manera molt, diguem-ne, molt asèptica, si vostè..., no escèptica sinó asèptica, eh?, molt..., no com és vostè, però és la manera com l'ha presentat.

I què ens ha vingut a dir? Diu: aquesta és una directiva molt important per dues raons. Primer, home, hi han..., hem de facilitar persones que presten serveis, que tinguin la possibilitat i la llibertat d'establir-se –u–, que és el que diu la directiva. L'esperit de la directiva és el que diu això. I, dos, la lliure circulació de serveis, que, a més estem d'acord –vostè, nosaltres, tots els grups de la cambra, etcètera.

I ha fet un detall dels elements que configuren aquest projecte de llei com l'envia a la cambra. I ha parlat, doncs, de la delegació legislativa, dels terminis, la comissió assessora, del paper del Parlament, etcètera.

Preguntava una diputada, diu... –diputada Rigau–, quan l'escoltàvem diu: «I això és criticable?» Doncs no; per una vegada, doncs no. Aleshores, què ha de fer l'oposició si surt aquí; què ha de fer l'oposició si surt aquí, senyor conseller, sense criticar? Ha de ser una posició constructiva i això és el que volem fer. I tenim una pregunta a fer-li que no ens contestarà vostè, és un tràmit parlamentari diferent aquest, però ens podran contestar els il·lustres i honorables diputats que prendran la paraula aquí a l'hora de discutir això, no?

Diu, escolti'm, veritablement això és el que tocava fer i durant tot aquest període de temps, finalment –permeti'm l'expressió filosòfica clara–, *hem parit això?* Finalment és això? Diu: «Escolti'm, Teixidó, de què..., o sigui, el posa vostè el problema...» Doncs, quan jo vaig tenir l'oportunitat de preparar justament la intervenció en funció del que vostès m'havien enviat a aquesta cambra, diu: «Deixeu-me veure exactament què és el que ha succeït a altres llocs de l'Estat». És a dir, una iniciativa d'aquestes

característiques arriba al Parlament, amb una tècnica depurada, no criticable, que ja ens sembla bé, i li diem: «Home, doncs és el mínim que havíem de fer, però deixeu-nos veure exactament què és el que han fet altres comunitats autònomes amb relació a la mateixa iniciativa». I aleshores, doncs, en fi, la documentació mateixa que envia al Parlament. I aleshores, doncs, descobrim, sense més, que una comunitat autònoma – una –, la primera, la primera que ens sortirà és, doncs justament el País Basc. El País Basc presenta el dia 25 de juny del 2008..., presenta el País Basc l'adaptació a la directiva. Això és la iniciativa parlamentària al País Basc del que vostè tan succintament i de manera asèptica ens presenta.

I llegim, mirem, i diem: «Escolti'm, aquí el que hi ha és contingut respecte a aquest annex a què vostè fa referència». Tothom sap que els diputats i diputades del País Basc i el Govern del País Basc són gent, doncs, molt treballadora..., bé, deu ser una excepció...

Després anem i diem: «Comunitat autònoma de les Illes Balears. Decret llei de 30 de gener del 2009.» I no un procediment com el que vostè planteja per delegació, no, no, hi ha els annexos amb tots els continguts. Bé. Doncs això deu ser també que a les Balears això és possible.

Anem al 23 d'octubre del 2009 per recollir justament, exactament a la Rioja, el que vostè ens presenta amb tots els continguts. És a dir, cadascuna de les coses afectades. Anem a les Corts Valencianes, i el 29 d'octubre: document amb tots els continguts. I la pregunta, conseller, és: doncs aquí exactament què hem estat fent? Doncs no em respondrà vostè. Però no voldria tenir un debat en fals amb la senyores i senyors diputades que prenguin la paraula. La pregunta és: doncs, evidentment que votarem una tècnica determinada de delegació al Govern per a aquesta directiva i l'adaptació, i ho farem i no tindran vostè més dificultats.

Ara, pregunta, hem perdut el temps, sí o no? El que ens presenten avui és un instrument que veritablement resum l'activitat del Govern, sí o no? Resposta: «Sí». El que ens presenten avui resumeix l'activitat del Govern. I és el que ens ha presentat, la manera, doncs, que ho ha fet el conseller Castells, de manera tan asèptica, una tècnica que al marge dels continguts té a veure exactament, al marge dels continguts,

amb com vostès durant tot aquest temps han estat pensant, en com havien de fer això.

Nosaltres vàrem fer una pregunta, una molt ben intencionada pregunta, ben intencionada pregunta, que la vàrem fer al voltant, doncs, devia ser..., a primeries d'any, que la va contestar l'honorable conseller Castells, dient: «Escolteu, això, exactament, com vostès ho faran?» I ens va dir: «El Govern va acordar a l'octubre del 2007 la creació d'un grup de treball interdepartamental, coordinat pel Departament d'Economia i Finances, presidit pel seu secretari general, que ha establert calendaris, etcètera, per treballar en els continguts.» I diu: «Adjuntem informe.» I jo em lleigeixo l'informe i dic: «Déu n'hi do.» O sia, aquí hi ha tota una estructura, estupenda, molt professional, molt qualificada, que teòricament havia de treballar sobre els continguts de la llei que vostès ens envien aquí.

I el conseller estarà pensant, diu: «Ja hi estem treballant». Però la pregunta, i la crítica que fem des de l'oposició és: no anem tard amb un projecte presentat d'aquestes característiques? No hem perdut una oportunitat per avançar respecte als temes dels continguts? No hem de dir res respecte a algunes de les iniciatives que estan pendents i sobre les quals hem de pronunciar-nos?

Diu: «No» –diu– «diputat, vostè no pateixi perquè en definitiva tenim un annex que ja ho preveu tot. Tenim un annex aquí... Vostè no es preocupi perquè tenim un annex aquí que ja ho preveu tot. I fa una relació ben estesa i ben extensa respecte al conjunt de les lleis i dels decrets que vostès han de modificar.» El que demano dels diputats i de les diputades que prendran la paraula és que ens expliquin exactament el que segueix. L'annex que vostès ens presenten aquí té, exactament, onze lleis i dos decrets legislatius.

Pregunta: ens poden explicar què han estat fent? Una pregunta senzilla que nosaltres educadament escoltarem la seva resposta. La torno a repetir, diputades i diputats, per si no ha quedat clara: durant tot aquest període de temps d'aquest treball tan intens de la Comissió interdepartamental ens envien, finalment, un projecte de llei que hom té la sensació que és, «escolti'm, deixin-nos fer això en la mesura que podem i que ho podem a temps», quan veiem el conjunt de les comunitats que la feina estava feta.

Pregunta: què ens envien a la cambra? I un té la sensació que, probablement, el Govern de Catalunya no ha estat, en aquest punt, a l'alçada del que calia esperar, i que hem perdut un temps preciós per poder treballar en l'adaptació de la directiva, i que, a més, traspua problemes en temes, per exemple, que tindran a veure indirectament amb aquesta llei com el comerç.

I això ho dic després d'haver escoltat molt atentament les compareixences del conseller Huguet a la Comissió d'Indústria. I veig alguns diputats aquí que ens acompanyen a la comissió i que saben el que el conseller Huguet ens ha explicat. Això és un autèntic batibull.

I l'autèntic batibull, finalment, se salda amb una proposta enviada a aquesta cambra que..., escolti'm, doncs, no cal que perdem el temps per parlar de tot això, ja els direm que sí, però que el balanç que fem és... Escolti'm, si és veritat, i ho és, que a qualsevulla comunitat autònoma –comunitat autònoma– és capaç de presentar justament una adaptació punt per punt, llei per llei, decret per decret, en els punts que tenen a veure..., nosaltres ens hem de conformar aquí, perquè vostès estan molt ocupats amb les seves discussions, amb un projecte de llei d'aquestes característiques?

Diputades i diputats, nosaltres ja tenim una certa paciència, una certa experiència, ja els entenem, sabem que tenen molt mal de cap i molta discussió... Ens envien vostès aquí un projecte de..., escolti'm, de mínims, fins i tot vostès havien hostatjat l'esperança d'enviar-nos una llei omnibus. I deixi'm que els ho digui clarament: no ens envien ni una llei *minibus*. Ja ho sap?

Nosaltres a això, el que vostès presenten, ja els direm que sí, no tant per al Govern, sinó per als sectors implicats. És clar que els direm que sí, per als sectors implicats, perquè creiem que el que ens demanen és una tècnica determinada i no vindrà l'oposició a votar en contra d'una tècnica determinada que finalment el Parlament tindrà coses a dir; però venim a fer aquí una petita moció respecte al comportament del Govern, les aspiracions del Govern i, si més no, el que a dia d'avui vostès ens envien a la cambra.

Acabo, senyor president, dient el següent: si avui tinguéssim l'oportunitat de votar algun grup..., jo pensava que hi havia algun grup que ho havia fet, ho parlava amb el diputat Luna, confiàvem que ho havien fet vostès, diputat, doncs, tampoc, haguessin presentat una esmena a la totalitat, haguessin..., nosaltres hauríem dit: «Ecoltin, l'esmena val la pena. Val la pena, perquè tinguéssim una altra possibilitat de veure això d'una manera diferent.» No hi ha esmena a la totalitat. Hi ha un procediment parlamentari, i nosaltres avui passarà això i ens trobarà a les comissions discutint seriosament sobre els continguts.

Però nosaltres –i acabo, president– hauríem esperat avui del Govern que hagués remès a aquesta cambra un projecte de llei d'autèntica adequació a la directiva que hauria, si més no, satisfet les aspiracions de tants i tants i tants sectors, u, que esperen l'adaptació, i, dos, que la temen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per fixar posició, també, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller..., de fet, senyor Teixidó, ens tenia i ens té acostumats que vostè sempre ens renya i ens havia sorprès la seva intervenció inicial en què els seus comentaris que semblava com molt escèptic tot plegat. Però, bé, veig que finalment sí que ho ha fet i ha fet els seus retrets habituals. Jo crec que segurament per alguna petita confusió, perquè, de fet, aquí és una llei de bases que ens portarà després un decret legislatiu, i és aquest decret legislatiu el que ens portarà al debat dels continguts, si és el cas.

Crec, ho crec, que han quedat ben clares tant la cronologia com els objectius de la directiva als serveis del mercat interior aprovada pel Parlament Europeu, com la necessitat de la seva transposició en els termes en què ha explicat l'honorable conseller.

Jo crec que també han quedat ben clares cada una de les fases i els mecanismes que s'han articulats per implantar aquesta directiva per fer-ne una transposició tant una comissió europea com l'Estat, així com la seva referència o vinculació que hi hagi aquesta llei òmnibus aprovada. De fet, aquí jo crec que no és l'obligació del Govern, el Govern el que fa és governa i el que ha fet és governar. I, en tot cas, la seva obligació no és mirar el que han fet els altres, cadascú, cada comunitat autònoma té les seves complexitats, les seves normatives, i, per tant, jo crec que aquí no ens toca analitzar-les. I, en tot cas, aquí el que s'ha fet és, justament, fer la feina una sola vegada eficient i treballar per tenir-ho tot a punt, justament, per quan a partir d'aquí tinguem el decret legislatiu implantar-ho de forma immediata.

Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, confiem que el Govern ha sabut i sabrà determinar la millor manera i els millors instruments –de fet, aquí ens els proposa i hi donem suport– per fer de la manera més àgil i amb la màxima celeritat possibles aquesta transposició, i el millor possible, justament. Però, no volíem deixar d'aprofitar la nostra intervenció justament per posar el valor, en valor, el que el nostre Grup Parlamentari Socialista al Parlament Europeu va fer, justament, per minimitzar al màxim les amenaces que la directiva significava en el seu primer moment, en la seva primera, doncs, proposta

I, en aquest sentit, deixi'm que faci una petita referència com és, per exemple, a la directiva. Justament un dels seus objectius era donar una major competitivitat de tot el territori, i en aquest sentit per nosaltres el que..., la nostra..., vam incidir en el fet que, justament, significués una major cohesió social a la Unió Europea, justament, sobretot, també, incidint en aquells aspectes que cada país, cada territori té respecte a les raons per interès general, ordre públic i la seguretat pública a la protecció de la salut, al medi ambient i, sobretot, als drets dels consumidors, a banda d'exclusions de serveis, que es podien dir serveis públics, o tot el que seria l'exclusió dels temes laborals i de mobilitat dels treballadors.

Tenim plena confiança en el Govern i en el conseller que ho faran de la millor manera possible. Per això la nostra posició és de ple suport a aquesta llei de bases, de delegació al Govern per l'adequació de les normes amb rang de llei, les que siguin

necessàries, i després ja en farem el tràmit necessari en aquest Parlament. I també perquè confiem que, més enllà de les amenaces que suposa el que hem de fer i que creiem que serem capaços de superar amb èxit, és important conèixer i posar en valor les oportunitats que ens posa per davant, tal com ja ha comentat també el conseller de forma genèrica, com són la simplificació i la supressió de registres i tràmits administratius en aquest sector és una qüestió que els sectors econòmics, justament, i els ciutadans ens demanen des de fa molt temps, i el mateix Govern ja va aprovar un seguit de propostes en aquesta línia.

Una altra demanda, jo crec que reiterada, aquesta de minimitzar els costos per a les empreses en les seves relacions amb l'Administració: la simplificació administrativa, l'Administració electrònica. I aquí tenim l'oportunitat de fer un salt importantíssim, a banda del que significa de reforçar la cooperació a la Unió Europea o la millora de la competitivitat al teixit econòmic. Que estic segura que compartim plenament. De fet, el senyor Teixidó així ho deia, que compartim aquesta lliure circulació de serveis i..., però, sobretot, que no signifiqui anar en detriment de la cohesió social i la protecció del consumidor, així com de l'activitat econòmica, la qualitat dels serveis, que ha de significar també la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

Reiterem, confiem amb la responsabilitat del Govern perquè intentarà fer-ho minimitzant totes les amenaces. Sabem que hi ha extrema complexitat i moltes dificultats, perquè hem pogut veure les ganes partidistes d'alguns –no en aquesta cambra, de moment, potser sí en el darrer ple– per utilitzar aquesta obligació que tenim com a país compromès amb la Unió Europea per posar la por al cos a molts sectors d'activitat econòmica, i que crec que de manera exagerada i de forma interessada, intentant-ho plantejar només com una amenaça, certament. És una cara de la moneda de la directiva pel que fa l'increment de la competència, però obvia moltes realitats, justament, moltes casuístiques, i, sobretot, obvia la cara de la moneda de les oportunitats i els elements positius que pot significar tant per als ciutadans consumidors com per al teixit econòmic i empresarial. Els ho hem dit abans: la simplificació administrativa, la finestreta única, l'Administració electrònica, la implantació de les nostres empreses de forma fàcil a tots els diferents països de la

Unió Europea; és a dir, la màxima facilitat justament per la pregonada internacionalització.

Per tant, aquesta directiva ens obliga a fer nombrosos canvis normatius i administratius de forma ràpida. Molts d'ells crec que coincideixen plenament amb els objectius de les mesures aprovades pels plans de govern, aquestes quaranta-vuit mesures de simplificació administrativa.

No oblidem també que l'eliminació de càrregues i de tràmits, la simplificació que dèiem, és una eterna demanda expressada per nombroses reivindicacions, tant per patronals, representants empresarials, sindicals i els mateixos ciutadans. Per tant, crec que hem de posar i fer èmfasi, sobretot, en aquests canvis positius que ens han d'aportar. A més a més dels beneficis per a les nostres empreses també ha de significar per aportar la millora del marc normatiu als diferents països.

Tot i així, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, posarem èmfasi i vetllarem perquè tot plegat garanteixi la màxima cohesió social, l'interès general, la protecció del medi ambient, la salut pública, i, sobretot –sobretot–, vagi en benefici del ciutadà consumidor català, així com del desenvolupament econòmic del nostre país. Per això reiterem la nostra plena confiança que el Govern fa i ens portarà les millors eines i instruments per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, segurament que és sobrer, però crec que és bo encara que sigui molt ràpidament, repassar la importància que té aquesta directiva i la transposició d'aquesta directiva que els analistes consideren que és la més important d'ençà del Llibre blanc del mercat únic

que es va fer als anys vuitanta i que pretén aconseguir, doncs, aquest mercat únic i competitiu de serveis a la Unió Europea.

Es parla de més de 30.000 milions d'euros de beneficis. Es parla del voltant de sis-cents mil llocs nous de treball. En el cas de Catalunya es parla d'obrir un mercat potencial real del voltant de 400 milions de ciutadans i ciutadanes.

Per a les empreses comporta una reducció de costos que tota la gent, tots els diputats i diputades que estem treballant, debatent, discutint, analitzant com podem donar un cop de mà a les empreses per sortir d'aquesta situació en aquest moment de crisi, no només en aquest moment, sinó en general, però especialment en aquest moment, tenim clara la importància de la reducció dels costos derivats de la burocràcia, la tramitació administrativa. I, en aquest sentit, vostès saben que des del Govern de Catalunya s'han impulsat diferents mesures que han tingut una repercussió important també en aquest sentit en l'empresariat català.

Pel que fa als consumidors, s'incrementa el ventall de l'acció i, a més a més, s'estableixen una sèrie de mecanismes que garanteixen tant la informació, per una banda, com l'assegurança professional en els serveis que es presten.

Per tant, estem parlant d'una cosa molt seriosa i molt important, i, que, per tant, és evident que no podem perdre ni un minut en desplegar aquesta legislació, però també és cert que ho hem de fer ben fet. I no és senzill fer-ho ben fet. En el cas de l'Estat espanyol per tenir una dimensió aproximada del que significa, la quantitat de normes que ha hagut de revisar l'Estat espanyol per poder fer la transposició d'aquesta llei és de 6.924 normes: 642 de l'Administració estatal, 510 de la local i la resta corresponents a diferents comunitats autònomes. Per tant, no seré jo qui justifiqui la feina que ha hagut de fer i com l'ha feta el Govern de l'Estat espanyol, però crec que és evident que estem parlant d'un volum important, i en el cas de la Generalitat de Catalunya estem parlant de 499 casos de normatives a revisar que poden tenir algun tipus d'impacte en la transposició d'aquesta normativa. Per tant, estem parlant d'una complexitat real.

A Catalunya, ja s'ha dit, el 16 d'octubre del 2007 es crea un grup de treball interdepartamental, liderat pel Departament d'Economia i Finances, per coordinar

aquesta transposició. Cal recordar que alguns dels canvis que exigeix la directiva de serveis, en matèria de simplificació de la tramitació administrativa, són canvis que coincideixen plenament amb mesures i objectius previstos en documents programàtics adoptats pel Govern de la Generalitat, com ara el pla de quaranta-vuit mesures per a la facilitació de tràmits de l'activitat econòmica i empresarial i la simplificació administrativa.

S'ha plantejat, des del Govern, de fer la transposició amb aquesta tècnica legislativa, perquè estem parlant d'una directiva que fixa molt clarament quins són els objectius i com se n'ha de fer el desplegament. No hi ha massa marge de debat polític, tot i que ara hi entrarem també, i estem parlant d'una adaptació molt tècnica que el normal és que siguin, des dels departaments del Govern afectats, els tècnics els que vagin fent tota aquesta transposició.

És evident que estem al límit del temps, no amaguem el cap sota l'ala. El 28 de desembre el tenim aquí al costat, però també hem de ser conscients que fins al 17 de novembre el Govern de l'Estat no aprova el decret legislatiu amb la transposició estatal; una transposició en què, a més a més, vam coincidir Convergència i Unió i Esquerra en oposar-nos-hi per un tema d'invasió competencial, concretament, en dos temes, d'una forma específica, que és amb tot el que fa als col·legis professionals i amb tot el que fa als serveis de riscos laborals.

I, en aquest sentit, pot tenir el compromís del grup que els parla que, des del Govern, es vetllarà perquè en la transposició que es faci aquí això estigui garantit, tot i que penso que la resta de formacions que donen suport al Govern també ho tenen present i, en aquest sentit, recuperarem els elements competencials. Vull acabar entomant el que vostè plantejava, senyor Teixidó. No vull..., ja em coneix, no acostumo a amagar el cap sota l'ala.

Miri, vostè diu: «Què estaven fent?» Crec que és un discurs que pot tenir una certa gràcia, que vostè pot tenir la sensació de dir: «Home, aquí collem el Govern», però jo crec que hem d'anar amb compte, perquè jo crec que el que no podem transmetre és la sensació de cara a la ciutadania que el Govern no fa re. Vostè ha estat al Govern., Vostè ha estat conseller i al Govern se'n fan moltíssimes, de coses. *(Veus de fons.)* I

vostè ha tret exemples d'algunes comunitats autònomes que han fet la transposició; sí, però no han fet altres coses, és clar. Per tant, aquí podríem llistar i dir: «Com pot ser que la comunitat autònoma de no sé on no ha fet..., doncs, no ho sé, el Pacte nacional per la recerca i la innovació?» El Govern de Catalunya ha fet coses molt gruixudes, també en matèria de servei, coses d'ampli abast.

Jo, hi insisteixo, senyors de Convergència, després ens lamentem que la classe política, que els governs som blasmats i s'entra en la broma que si es treballa, si no es treballa... Jo crec que tots els que som aquí, Govern i oposició, sabem que tots plegats fem molta feina. Podem estar d'acord en com es fa, en quins criteris, en com s'apliquen o com es desplega, però que tots plegats ens fem un fart de treballar, que el Govern de Catalunya es fa un fart de treballar, aquest i els anteriors, podem estar més o menys d'acord en els criteris, en els objectius, en les polítiques, però que es fa un fart de treballar tothom. Jo crec que és així.

Que, en aquest tema, hi han comunitats autònomes que han fet ja el desplegament? És cert –és cert– i indiscutible. Miri, el Govern de Catalunya ha prioritzat altres esforços i el Govern de Catalunya decideix quins esforços prioritza. I mentre aquesta transposició estigui feta dintre de termini –i per això avui aprovem el que aprovem, perquè això sigui possible–, jo crec que hem de respectar els terminis i la forma en què cada govern desplega i destina i prioritza els seus esforços.

I, per tant, nosaltres agraïm la posició de Convergència i Unió, en el sentit de dir: «Donarem suport que es pugui fer a través d'aquesta tècnica legislativa.» No pateixin que es farà aquesta transposició, que el fet que no hi hagi un document de vint, trenta o cinquanta pàgines donant compte del que ha fet el Govern, no vol dir que el Govern en aquest tema també hagi fet molta feina i que el Govern estigui preparat, perquè, en el moment en què s'aprovi aquesta tècnica, automàticament, el Govern desplegui i pugui presentar, d'una forma successiva, la modificació legislativa en les lleis que afecten aquesta transposició o que aquesta transposició les afecta. I, per tant, la feina està avançada i la feina està rematant-se. El Govern ha fet moltes altres coses, també ha treballat en això, i no pateixin que les persones i, sobretot, en aquest cas, les empreses afectades d'aquest sector poden estar tranquil·les que tots aquells elements

que depenen de la transposició d'aquesta directiva estaran a punt i podran tirar endavant i podran oferir els serveis en el mateix moment en què podran oferir-los els seus competidors de la resta de territoris de l'Estat i de la Unió Europea.

No pateixin. El Govern farà la feina, està fent-la i l'acabarà oportunament per poder donar garanties a les empreses i als ciutadans que puguin tenir els serveis que mereixen i puguin ofertar les empreses els serveis que, de ben segur, poden oferir en la qualitat que caracteritza les empreses de serveis d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., jo, senyor Teixidó, vostè em perdonarà que no li pugui... Senyor Teixidó, que dic que em disculparà vostè que no li pugui contestar a la pregunta de per què el retard, realment, a l'adaptació d'aquesta directiva, jo..., perquè no sóc govern; però sí que he pogut sentir, ja, alguns membres del Govern si alguna cosa han pogut aclarir al respecte.

En primer lloc, jo haig de dir que sí que el Govern treballa molt, s'està ficant molt en portar al Parlament molts projectes de llei i moltíssimes coses, de veritat, i van sortint com van sortint, per les presses que s'estan tenint a l'hora de presentar-ho. Ara, lo que jo penso que és molt delicat és que una directiva europea, una directiva que és tan important com és una directiva de serveis, que data del 2006, doncs, que, fins ara, realment, no hagi tingut cap contestació més que fer, realment, aquesta delegació al Govern perquè pugui sortir, d'alguna manera, d'aquell límit que s'ha marcat, que aquest límit és el dia 28 de desembre, perquè realment això pugui comportar, doncs, uns beneficis a lo que és el sector.

Això no ens ho han explicat ni ens ho han dit. A mi, lo que sí que m'estranya moltíssim és que aquest Consell de Treball, des del 2007 fins ara, doncs, sí que ens agradaria

saber què és lo que ha fet –què és lo que ha fet–, simplement. No que ens vinguin a explicar vostès aquí, doncs, la directiva en què consisteix, lo que és la directiva, com ho ha fet la senyora Capdevila o bé com ho ha fet el senyor Vendrell, una bona voluntat del Govern de fer-ho de la millor manera possible. No es preocupin perquè des del nostre grup parlamentari farem tot lo possible per controlar de a prop que s'ha de fer lo que s'ha de fer i amb un control exhaustiu de les coses com s'han de fer.

Nosaltres no hem presentat cap esmena referent això per una qüestió molt simple: per beneficiar el sector. Perquè és important que el sector realment no es trobi amb un buit legal, ni es trobi, realment, amb una situació que no els deixi, realment, poder fer la seua feina.

I, referent a tot això, senyor conseller, també he vist algun buit, no? Jo estic molt preocupat, i estem molt preocupats, pel tema del Projecte de Llei d'equipaments comercials. Aquí no surt. Jo no sé què faran ni quina solució hi donaran. Sí que sé que, a partir de l'1 de gener, tindrem un problema i un buit legal important al respecte, com algunes coses més.

Per tant, nosaltres..., s'ha parlat també aquí que no s'ha de dir..., comparativament, doncs, no s'ha de parlar d'unes altres comunitats autònomes. A mi m'ha agradat sentir aquesta comparativa, perquè lo primer que he pensat, senyor conseller, és que la culpa d'aquest retard venia del fet que vostè ha dit que hi havia unes normes de rang superior, que són les de Madrid, i que havien motivat realment aquest retard per poder-ho fer. I, després, ens adonem que l'exemple que fica el senyor Teixidó del País Basc és un exemple clar i concís que la culpa no la podem portar al Govern central, sinó que la culpa ens l'hem de mirar entre tots nosaltres.

Per tant, vostè diu que és la millor tècnica que es pot fer. Jo no la discuteixo. Davant de les presses, lo millor que pots fer és anar a la UVI, no hi ha una altra. Però la veritat és que sí que és preocupant que aquest Parlament i que tots els diputats d'aquest Parlament no poguessin conèixer, realment, ni han pogut conèixer per les intervencions dels grups del Govern què és lo que s'està fent i què és lo que s'ha fet. Simplement, redactar-nos, dir-nos, recordar-nos una directiva que nosaltres ja la

coneixem, perquè és una directiva lo suficientment important i que realment afecta bastant lo que és els sectors de serveis a Catalunya.

I també m'estranya moltíssim que amb dos anys no s'ha pogut fer quatre-cents..., penso que afectava quatre-cents normes de lo que és normativa pròpia nostra catalana. Home, jo penso que, amb dos anys, sí que es podien haver fet i adaptat bastant a aquesta directiva.

De totes maneres, senyor conseller, nosaltres tenim la bona fe, creiem en la bona fe de vostès i, sobretot, la que nos ha expressat el senyor Vendrell: aquesta voluntat del Govern de governar i fer les coses bé. Però, perdoni, senyor Vendrell, amb tota..., vull dir, l'amabilitat que es pot dir, ens costa creure tot això, i ens costa creure-ho perquè, quan està acabant aquest any i està finalitzant aquest any, la veritat és que aquí queden moltes coses pendents per poder fer i les que vostès volen fer arribar, les volen fer arribar tan de pressa que sortiran, per dir-ho amb alguna expressió, com un xurro.

També és ben cert, i m'hi apunto, que sí que s'han fet moltes coses, unes coses..., i bastant gruixudes, com deia vostè, senyor Vendrell.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per fixar la posició del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa respecte a aquest projecte de delegació. Val a dir, en primer lloc, que nosaltres estem totalment d'acord amb la tècnica que se'ns proposa i, malgrat que és una llei de pocs articles, nosaltres volem fixar-nos –i després m'hi referiré en extens– en el mandat que fixa la mateixa llei, en el sentit que serà o caldrà que la transposició d'aquesta

directiva al nostre ordenament jurídic català tingui en consideració les bases, els principis i els criteris que es contenen en la mateixa directiva.

Diem això perquè vostès no ignoraran –en tot cas, els ho reafirmaré– que els grups parlamentaris del Parlament Europeu, en què les dues nostres formacions polítiques participem, no vàrem ser gaire partidaris i, de fet, ens vàrem oposar a la directiva coneguda com «Directiva Bolkestein». Això no obstant, és ordenament vigent i, per tant, nosaltres, per responsabilitat i perquè creiem que també té coses bones, naturalment, la volem desenvolupar, la desenvoluparem.

L'origen de tot plegat té molt a veure i va molt endarrere: el Tractat de Roma de 1957, en constituir-se la Comunitat Europea, va dir que volia establir com un principi inspirador de tot el procés unitari el de la llibertat política i econòmica. Fins aquí, res a dir, nosaltres el compartim.

Però sabem que la interpretació que, a vegades, determinats sistemes econòmics han donat –i, en el cas europeu, ho han patit– els efectes de la liberalització econòmica, que globalment és positiva i no hi tenim res a dir en termes de competitivitat, de competència i de servei als consumidors, ha portat, a vegades, a la concentració entre empreses monopolistes a maniobres a competència deslleial amb pràctiques de dúmping que han exposat a petita i mitjana empresa, a establir sistema de concertació de preus, el que se'n diu «els càrtels», i, per tant, a nosaltres el que ens interessa, sobretot, és que en la transposició que fem, no per alarmar als sectors econòmics, com s'ha dit aquí, però sí que quedi molt clar que aquest Govern tindrà la sensibilitat per atendre aquests aspectes.

Diu molt clar la directiva i també els socials i laborals, als que després em referiré, que també han estat un altre dels temes importants amb la Directiva Bolkestein, el famós lampista polonès..., valdria la pena portar aquí també el lampista polonès..., és a dir, què passa amb aquesta aparent transparència amb la possibilitat que es prestin serveis arreu de la Comunitat Europea, que vol dir que es poden traslladar treballadors, per exemple –i per què no?–, de Polònia, però també de qualsevol altre país, o d'Espanya, naturalment, cap a un altre país, què passa amb les condicions

socials i laborals. Creiem que això es pot abordar i es pot..., una bona transposició pot evitar aquests efectes indesitjats.

Diu la directiva que s'hauran de tenir en compte els objectius d'interès general, inclosa la protecció del medi ambient, la segureta pública i la salut pública i les necessitats d'ajustar-se al dret del treball. Amb això, nosaltres hi estem d'acord, i aquest és un dels principis que creiem que s'haurà de tenir en compte.

Nosaltres volem fer especial insistència en la transposició amb els temes dels serveis que se'n diuen «d'interès general». Perquè aquests serveis afecten una qüestió central, que és el paper que correspon a les administracions públiques, a les autoritats públiques en una economia de mercat per vetllar, d'una part, pel bon funcionament del mercat i respectar les regles del joc, i, d'una altra, garantir l'interès general, en particular, la satisfacció de les necessitats essencials dels ciutadans i la conservació dels béns públics, quan el mercat..., perquè no sempre el mercat ho aconsegueix, fins i tot, la Unió Europea ho reconeix, el tractat consolidat de la Unió, que ha entrat en vigor fa poc, modificat pel Tractat de Lisboa, reconeix en el seu article 36 el respecte a l'accés als serveis d'interès econòmic general, tal com disposen les legislacions i pràctiques nacionals de conformitat amb els tractats. És a dir, es reconeix aquest àmbit nacional.

Els serveis d'interès general són una part del model social europeu, que la política de liberalitzacions que s'està duent a terme no pot afectar, pot tenir efectes positius i negatius, però no pot afectar els usuaris, per la qual cosa requereix una avaluació detallada i comparativa de la qualitat dels serveis, abans d'emprendre qualsevol activitat liberalitzadora. Miri si n'hi ha de feina per fer.

l'article 36 de la Carta dels drets fonamentals de la Unió, que s'hi ha incorporat, dels ciutadans de la Unió, diu que es reconeix i es respecta l'accés als serveis d'interès econòmic general, com a part de la cohesió econòmica i social i territorial. Aquest és un aspecte en què Catalunya hi té molt a dir. Tenim el nostre model econòmic i social, creiem que es pot millorar, la directiva pot ajudar-ho a millorar, però no podem renunciar al que en definitiva el mateix Parlament Europeu va dir, en el sentit que no és possible ni pertinent elaborar definicions comunes a tota la Unió Europea dels

serveis d'interès general o de les obligacions del servei públic, però la Unió ha de tenir uns serveis comuns, i són aquests elements comuns, aquests principis comuns, els que hem de desenvolupar.

Per part dels aspectes sociolaborals als quals m'he referit abans, és cert i creiem que això és molt important deixar-ho clar també als sectors econòmic i social del nostre país, que ho poden interpretar diferent –perquè, com que la directiva sona a liberalització, hi ha barra oberta–, la directiva deixa molt clar en el seu article primer, a l'apartat 6, que aquesta directiva ha de respectar l'ordenament sociolaboral dels països i, per tant, les condicions d'ocupació, de treball, de seguretat, de salut i de seguretat social. És cert que hi falten les salarials, i aquest és el tema que haurem de tenir en compte, els aspectes salarials.

Ara bé, nosaltres creiem que Catalunya té un paper important a fer i té una capacitat de definir aquest espai propi econòmic i social. Per què diem això? El protocol 9 del Tractat de Lisboa incorpora també una important novetat pel que fa a aquests serveis d'interès econòmic general dins de la Unió Europea. Perquè aquests serveis, malgrat que tenen aspectes de dimensió d'unitat de mercat, de llibertat de moviment de capitals i de persones..., incorpora també un reconeixement explícit, aquest protocol, al paper essencial i al gran marge de maniobra de les autoritats locals, regionals i locals en la configuració, posta en servei i organització dels serveis d'interès econòmic general, de manera que responguin tant com sigui possible a les necessitats d'usuaris de cada territori, a la diversitat dels serveis d'interès econòmic general i a les disparitats que poden existir a nivell de necessitats i preferències dels usuaris, per raó de la seva ubicació territorial, social o cultural diferent, i, en definitiva, elevar el nivell de qualitat, seguretat i accessibilitat i igualtat de tracte i promoció a l'accés universal que volem i que podem reconèixer als usuaris. Bé, aquest protocol diu que aquest és un dels aspectes en què s'ha d'aplicar el principi de subsidiarietat i que, per tant, tenim molt camp a córrer per fer una bona definició del que serien aquests principis.

El tractat dóna molta importància a les polítiques de cohesió social i territorial, i no es poden entendre unes sense les altres; a les denominades «polítiques de desenvolupament regional» i també de les regions transfrontereres, i, en definitiva

també –que aquí no se n’ha parlat, i hi han moltes lleis afectades, o algunes d’afectades– els aspectes del desenvolupament rural, és a dir, també el nostre món rural és veu afectat per aquesta directiva.

Totes aquestes polítiques, tots aquests plans, tots aquests programes de la Unió tenen com a principal o com a referent principal de formulació l’aplicació d’una dimensió urbana i regional evident, que, per tant, hem de tenir en compte i podem aplicar aquí a Catalunya. Vet aquí, doncs, un nou camp, ampli i de gran transcendència, en què la dimensió regional i, per tant, també les regions amb poder legislatiu, com la nostra, estem cridats a jugar en la participació, execució i control i, fins i tot, en la interpretació d’aquestes polítiques europees.

Per últim, ens voldríem referir als aspectes de les autoritzacions i les llicències. Bé, s’ha dit que no s’havia fet re; nosaltres creiem que sí. Aquest Parlament ha aprovat fa poques setmanes la Llei de prevenció i control ambiental, que s’ha fet amb aquesta perspectiva, i algú ho va invocar –crec que el Grup mateix de Convergència i Unió ho va invocar. Si repassen bé la llei que se n’ha dit de la «paca», veuran que aquest principi de comunicació prèvia i no-necessitat de règim de llicència, més que en determinades situacions que afectin interessos generals, hi és contemplat, com estarà contemplat en el projecte de decret llei que ben aviat el Govern farà respecte als temes d’equipaments comercials a què es referien. Per tant, aquests principis ja hi van entrar.

Sí que volem dir, des del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que veiem, perquè la directiva ho diu, que per exemple en els aspectes de comerç i d’equipaments comercials es fa una àmplia invocació als principis de protecció mediambiental. Ens n’alegrem. Veiem que per una vegada no es veu el medi ambient com a enemic de l’activitat econòmica, sinó com un element de regulació. Però demanaríem a tots els grups de la cambra que aquesta invocació del medi ambient, quan es tracta, per exemple, de regular i de limitar els grans equipaments comercials fos sincera, s’interpretés realment per un criteri de sostenibilitat, de mobilitat, d’accessibilitat; és a dir, que no transmetéssim als sectors econòmics que el medi ambient és un impediment. No, el medi ambient és un element

per poder disposar d'un bon model urbà, d'un bon model comercial, no un element d'impediment.

I, sobretot, estem segurs que, si ha estat ben acollit aquest element mediambiental, com un factor de progrés i de millora del nostre sistema socioeconòmic, això ho aplicarem a tots els àmbits; per exemple, els àmbits dels automòbils, per exemple, a totes les altres activitats en què la prevenció de la contaminació i disposar d'un bon medi ambient, doncs, també ha de ser un element de protecció i de progrés per al país, com segur que ho serà amb l'aplicació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Milà i Solsona

...d'aquesta normativa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la primera valoración que se ha de hacer a la vista del proyecto de ley que se tramite..., es que, evidentemente, esta es una ley *in extremis* y que, puesto que este va a ser el Pleno probablemente de los toros, podemos decir que le ha cogido el toro al Gobierno en esta materia y aquí, en definitiva, viene a aportar una ley de última hora que yo creo que no cumple con el mandato de la Directiva 2006/123, relativa a los servicios en el mercado interior.

¿Por qué digo ello? En primer lugar, porque no va a cumplir el plazo. Hemos de recordar que la fecha en la que entra en vigor la directiva y que los gobiernos, tanto estatales como regionales, están obligados a cumplir es la de 28 de diciembre de 2009. Muy bien, es imposible que en esta fecha, el 28 de diciembre de 2009, se dé

transposició a la directiva comunitaria. De ahí que entendamos que no se va a cumplir el plazo, con las consecuencias que eso tiene.

Aquí fundamentalmente se han escuchado un repertorio de excusas espectacular, durante las intervenciones. El *conseller* se ha excusado con una..., con un error – califiquémoslo así–, porque, claro, excusarse en que hoy se trae aquí el Proyecto de ley de bases de delegación porque hasta ahora las Cortes Generales no habían aprobado la ley que él ha definido como «paraguas», la de libre acceso a las actividades de servicios y su ejercicio... –ha dicho esto, *conseller*, a lo mejor se ha confundido–, evidentemente, no es así.

Esta... Bueno, y por no hacer referencia a lo que ha dicho el diputado Vendrell. Evidentemente que... *el Govern ha fet coses molt gruixudes, efectivament*. Pero no siempre las hace bien, y en este caso podemos concluir que no las ha hecho bien.

Esta es una ley que yo definiría de «lápiz de memoria»: es pequeña, insignificante – apenas dos páginas–, pero en su interior contiene miles de archivos, es una ley amplísima. Y, desde luego, la tarea que tiene el Gobierno a la hora de aplicarla es enorme.

Sobre la técnica legislativa que se ha utilizado..., yo me referiré a eso, a la técnica legislativa, no entraré a valorar la directiva de servicios, como ha hecho el diputado Milà, porque entonces, si entramos a abordar la directiva, pues, probablemente no es ese el objeto que hoy aquí nos ha traído, sino abordar el instrumento, la técnica que ha..., y es el contenido de la intervención del *conseller*.

Efectivamente hay un precepto, el artículo del 63 del Estatuto de autonomía de Cataluña, que permite la delegación al Gobierno para aprobar textos legislativos, una vía excepcional, como ha hecho referencia el *conseller* en su intervención, no la del texto refundido o el texto articulado, que es habitual, sino la de la delegación, que es utilizada en muy pocas ocasiones.

No será este diputado el que ponga palos en la tramitación del proyecto de ley, porque, entre otras cosas, no se ha presentado enmienda a la totalidad por nuestro

grupo parlamentario. Pero sí permítanme al menos que haga alguna reflexión sobre la validez del instrumento.

Los antecedentes del proyecto de ley son estos (*l'orador mostra uns fulls*): dieciocho folios; dieciocho folios para todo lo que ocupa ese lápiz de memoria. Fundamentalmente, los antecedentes están basados en el informe de la asesoría jurídica del Departament d'Economia i Finances; es lo que justifica sin más el instrumento. Pero yo creo que realmente se ha pasado por encima, sin entrar a fondo, en el cuerpo de la norma. Porque una de las condiciones de las delegaciones legislativas es que, además de que se haga por una ley formal del Parlamento, que sin duda se hará; que conste de forma expresa a la delegación, que sin duda se hará; que al mismo tiempo consten las bases, que en este caso se hacen por un sistema especial, cual es el de la remisión a la propia directiva, sin establecer las bases concretamente..., pasemos por ello. Pero es que una de las condiciones del artículo 63 del Estatuto de autonomía es que la regulación esencial y el desarrollo directo de los derechos reconocidos por el Estatuto de autonomía y por la Carta de los derechos y los deberes de los ciudadanos de Cataluña no pueden ser objeto de delegación legislativa.

Si observamos y leemos la directiva en cuestión, difícilmente –difícilmente– puede entenderse que lo que allí se dice no afecta a la Carta de derechos y deberes de los ciudadanos de Cataluña. Por lo tanto, difícilmente a lo mejor es aplicable la técnica de la delegación legislativa en este caso.

Es así que como les ha pillado el toro, y no les voy a mandar otra vez al corral, porque no puedo, he de señalar que nuestro grupo no se opone, lógicamente, a la tramitación, pero sin duda en fase de enmiendas podemos aportar algunas matizaciones al contenido del proyecto de ley.

En todo caso, señalar que el instrumento no es el adecuado, a nuestro juicio, pero, vistas las circunstancias, desde luego no les queda otro remedio, por haber sido un gobierno –permítanme que se lo diga– poco diligente en la tramitación de la adaptación de la directiva.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continuarà també la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'avantprojecte de llei del cinema (tram. 300-00249/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que en aquest cas serà una interpel·lació, la número 15, el punt 15 de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'avantprojecte de llei del cinema. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, hem presentat una interpel·lació a aquest Govern per saber quina és l'opinió de la conselleria i del Govern, en definitiva, sobre tot el debat que s'ha generat i s'està generant davant d'aquest avantprojecte polèmic, i quan dic «polèmic» és perquè hi han opinions per a tots els gustos, i aquest avantprojecte que, fins i tot, doncs, canvia d'alguna manera substancialment el model actual, el model cultural i el model de la indústria cinematogràfica que tenim a Catalunya.

I els canvia perquè és un model que, fins i tot, més enllà de decrets i intents que han tingut governs de Convergència i Unió durant molts anys, és un model que intenta, dintre de l'àmbit privat, dintre de l'àmbit empresarial, dintre de l'àmbit de les llibertats individuals, dintre de l'àmbit del consum de cadascun dels ciutadans, dir quina és la quota, quina és la imposició d'una quota respecte a les sales de cinema i al cinema a Catalunya. I el criteri, com no podia ser un altre, no és un criteri de qualitat de la mateixa indústria, de com es fa aquest cinema; el criteri és lingüístic, és a dir, la quota ha de ser lingüística.

Per tant, veiem que vostès..., aquest Govern pretén fer un model antagònic al que nosaltres creiem que és un model de respecte i de convivència a Catalunya. Des de Ciutadans plantejem un model de bilingüisme oficial, com diu la Constitució, com diu l'Estatut i com suposadament fins i tot ha de dir l'Estatut actual, i un model de llibertat individual a l'àmbit privat. I vostès proposen un model de monolingüisme a l'àmbit institucional, al que paguem tots, és a dir, a l'Administració, a l'escola, als mitjans públics, i un model per quota, d'imposició d'aquest bilingüisme a l'àmbit privat, és a dir, a les llibertats individuals, a la llibertat d'empresa, a l'àmbit del cinema.

Per tant, hem de dir que el model del Govern Montilla és un model de monolingüisme institucional i un model de bilingüisme imposat per quota a l'àmbit privat, antagònic al que nosaltres entenem, perquè entenem que a l'àmbit públic, que és on convivim tots, és on hem de respectar aquest bilingüisme de la societat catalana i del nostre ordenament jurídic, i a l'àmbit privat, que és on hem de respectar les persones i el seu àmbit individual, les empreses, doncs, entrem a dir, a casa de cadascú, com han de consumir, en quina llengua ho han de fer, com han de portar les seves empreses. Doncs, nosaltres estem justament a l'altre costat.

Per altra banda, en aquest model vostès proposen crear, en aquest sentit –i així és com es mostra a l'avantprojecte i les opinions que s'han manifestat des del Govern–, una xarxa concertada de sales de cinema, una xarxa que podria ser... també volem saber el seu model, conseller, específicament, que potser entenc quan es parla de concertar, doncs, de subvencionar, d'ajudar, de pagar, de crear sales per a aquest cinema amb doblatge en català. Perquè, a més a més, la qüestió no és si el cinema és fet per catalans i a Catalunya, sinó en quina llengua està fet. Perquè si fos un criteri com a mínim de si és català o no..., però per nosaltres cultura catalana és tota aquella feta a Catalunya i per catalans, independentment de la seva llengua. I, en canvi, el criteri del seu Govern és: el que importa és que sigui fet en llengua catalana; tant és que hi hagin autors catalans que ho facin en altres llengües. Per tant, no garanteix ni tan sols la igualtat d'oportunitats entre catalans, sinó només a aquells que ho fan, per imposició en aquest cas, en català.

Nosaltres volem saber, conseller, com pensa fer front econòmicament, primer, a aquesta xarxa; és a dir, aquesta xarxa, si ha de ser pública i concertada, és una xarxa que pagarem tots els ciutadans de Catalunya –tots els ciutadans de Catalunya– amb els pressupostos de la Generalitat. Nosaltres ens hi oposem. Creiem que si algú ha de pagar la festa, si hi ha un caprici, una obsessió, una política d'un partit determinat del Govern, el que han de fer vostès és trobar fórmules, si és que les troben, perquè el mercat accepti això. Però la realitat és que vostès volen que això es pagui amb els impostos dels ciutadans de Catalunya i, a més a més, en una època en què la indústria cinematogràfica està, allò, a la corda fluixa, al límit. Sincerament, vostè, conseller, sap millor que jo, però també ho sabem des de Ciutadans, que la indústria cinematogràfica té serioses dificultats, no només a Catalunya, a tot arreu, a tot Espanya, però també a Catalunya, i ara vostès volen imposar aquest model de quota de 50 per cent.

Doncs, bé, en pitjor moment no podien haver triat aquest model. No és que hi estiguem d'acord ni avui ni fa deu anys ni d'aquí deu anys, però pitjor moment econòmic vostès no podien haver triat per posar en marxa aquest avantprojecte. Doncs, bé, el president Montilla vol tirar-ho endavant. A més a més, fins i tot amb una regulació que parla de sancions de fins a 75.000 euros a les empreses que no compleixin aquesta normativa. Per tant, afecta les empreses, afecta el sector i sobretot la festa la paguen els ciutadans de Catalunya, la festa la paguen els ciutadans amb els seus impostos.

I nosaltres el que estem defensant, amb aquest model que li deia de bilingüisme institucional i llibertat individual a l'àmbit privat, doncs, és un model que a Catalunya li he de dir que no és nou. Jo, per preparar aquesta interpel·lació, conseller, he buscat he mirat hemeroteca; he anat a mirar hemeroteca recent i menys recent i he trobat coses molt interessants. He trobat manifestacions fetes per persones respectables, que coneixen aquest àmbit i altres que són polítics de prestigi a Catalunya i arreu d'Espanya. L'altre dia el senyor Guardans deia: «El problema del cine en catalán es la falta de espectadores.» I el senyor Guardans, des del meu punt de vista amb molt bon criteri, plantejava que no vulguin traspasar vostès el problema a la indústria cinematogràfica ni als cines; el problema, si és que existeix, és de consum, és de

mercat, és que hi ha una oferta i una demanda. I si hi ha una demanda d'un 8 per cent de cinema en català –d'un 8 per cent en cinema, no de consum, que és d'un 3; d'un 8 per cent la demanda estimada– i estem parlant realment d'imposar una quota del 50 per cent, és evident que no hi és.

I, miri, jo li posaré un exemple, que a molts ciutadans segur que els passa alguna cosa semblant a mi, igual que els deu passar si volen anar a veure cinema en català, en castellà o en anglès. Els que volem veure versió original, per exemple, a Catalunya, doncs, ens trobem que hi ha dificultats, que hi ha molt poques sales que es vegi en versió original. Que a mi m'agradaria, com a ciutadà que li agrada veure cinema en versió original, que hi haguessin moltes sales i al cine del costat de casa? Sí, a mi m'encantaria; m'agradaria no haver de desplaçar-me trenta-cinc quilòmetres de vegades per anar a veure versió original. Però és el mercat. Jo no intentaré des d'un govern imposar que la meitat de sales siguin en versió original; el que podré intentar políticament és mentalitzar la ciutadania, educar la gent perquè conegui l'anglès, perquè pugui, amb polítiques proactives, amb polítiques en positiu, acabar coneixent l'anglès i possiblement, en comptes de tenir..., que no sé quina demanda estimada hi ha ara, si del 4, del 5 o del 8 per cent en versió original, acabi incrementant. El que no podem fer de cap manera és imposar per quota el consum a l'àmbit privat i dir-li a les empreses com han de fer a casa seva i que, a més a més, la festa la paguin tots els ciutadans. Això ho deia el senyor Guardans, si no m'equivoco, militant de Convergència i Unió.

Altres manifestacions en aquesta línia? Doncs, miri, jo li llegiré unes manifestacions que segurament a alguns dels diputats que estan en aquesta cambra, doncs, els sona, no? Més que manifestacions, afirmacions, no? Una mica de memòria, els que porten més anys a la cambra: «El PSC rechaza la imposición de cuotas y multas que prevé el decreto del Govern.» Any 1998, 20 de juny de 1998, senyor Narcís Serra, eh?, una persona que ha estat respectable, respectada i ministre fins i tot d'aquest país. «El PSC rechaza la imposición de cuotas y multas que prevé el decreto del Govern.» *Dixit* el senyor Narcís Serra. Ciutadans subscriu avui, fil per randa, les paraules del senyor Narcís Serra. Tant de bo el PSC no s'hagués mogut d'on estava; tant de bo el PSC avui no estigués imposant un 50 per cent de quota. Però, senyors del PSC, això és el

que deien vostès l'any 98. I bé que deien; tenien raó. I era davant d'un decret que imposava un 25 per cent de quota. I vostès avui..., el senyor Montilla ens dóna lliçons de bilingüisme imposat dient que és normal que haguem de posar el 50 per cent. El senyor Montilla passarà a la història com el president socialista que imposarà el 50 per cent a les empreses i als consumidors catalans .I el senyor Narcís Serra estava encertat i deia el que calia i el que s'espera d'un socialista, això, no el que diu el senyor Montilla per tal de mantenir la cadira.

Senyor conseller Tresserras, vostè és coherent, vostè és coherent amb la seva ideologia, vostè és nacionalista i independentista i és molt respectable. El que passa, que el president Montilla suposadament no ho és, segons diu ell, i la realitat és que aquest president, que avui no està aquí, aprovarà una llei, si tot segueix endavant, que imposarà aquesta quota que l'any 98 deien que era inadmissible. Doncs, aquesta és la realitat. Ciutadans està avui on estava el PSC fa deu anys amb aquella polèmica des de l'oposició amb el senyor Pujol. Aquesta és la realitat, els agradi o no els agradi.

Per tant, nosaltres el que venim a defensar avui, simplificant molt, és el que demanava el senyor Narcís Serra l'any 98, el que defensava el PSC de l'any 98, el que potser fins i tot vagi vostè a saber si algun diputat a la intimitat també defensa avui. Això és el que defensaven l'any 98.

I jo els demano –ara ja adreçant-me al PSC, no al conseller– que si us plau reflexionin, facin una reflexió de per què vostès han anat cap aquí; no el 25, el 50 per cent de quota. No modificaran per res aquesta llei i aquest avantprojecte? Jo entenc el senyor Tresserras; ell, per als seus votants, per a l'independentisme, els va fantàstic imposar això. Però el votant socialista, vostès, com a PSC, poden subscriure fil per randa aquest projecte? Jo crec que no. Aquí criticava el senyor Narcís Serra que no es pot imposar a la indústria el cinema en català, que ha de ser una qüestió de mercat. Això ho deia l'any 98. A mi em sembla molt coherent.

Doncs nosaltres avui, senyor Tresserras, li demanem el que el senyor Narcís Serra subscriu amb aquestes paraules. Després, a la segona intervenció, tindrè temps de continuar amb alguns arguments. Però volem saber quina és l'opinió del conseller, del Govern si pot ser, no només del conseller, i sobretot com pensa vostè fer front a

aquesta xarxa i que ens contesti com es pagarà, a càrrec dels pressupostos i quina possibilitat –també li ho dic– d’esmena o de canvi té aquest avantprojecte, perquè crec que és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...–sí, acabo, senyor president–, no és una llei o un avantprojecte de tothom, sinó d'un partit dintre d'un govern i ens agradaria que fos, en tot cas, la llei de tothom.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura, el senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, efectivament hi ha una mica de debat perquè és un avantprojecte de llei important sobre una qüestió important. I, per tant, efectivament hi ha debat. I hi ha debat perquè aquest és un àmbit que semblava intocable des de temps immemorial, perquè l'arrel de la situació que vivim ara es remunta a temps anteriors a la nostra etapa democràtica.

Vostè ho planteja en termes d'una llei per imposar quota i, de fet, el que jo vull començar per dir-li és que és una llei pensada, o un projecte de llei de llei pensat per garantir la llibertat –per garantir la llibertat–, no per imposar quota, per garantir la llibertat. La primera cosa que s'ha de dir és, des d'un punt de vista descriptiu, que del que parlem és d'un aspecte, d'aquest que ha parlat vostè tota l'estona..., és un article de la llei; queda resumit pràcticament en un sol article. Aquesta llei es planteja, amb relació al tema de la llengua, que qualsevol producció cinematogràfica en català o en castellà com a llengües de versió original tenen una difusió no sotmesa a cap mena de restricció per part de ningú, ni dels distribuïdors ni dels exhibidors, i, per tant, circulen lliurement per Catalunya, perquè totes dues llengües són llengües oficials, d'acord amb la normativa lingüística aprovada per aquesta cambra.

I del que parlem és de com arriben al públic cinematogràfic aquelles pel·lícules de versió original diferents del català o el castellà. I, d'entre aquestes, aquelles que aspiren a tenir una gran difusió i arribar realment a un públic multitudinari. I, encara, entre aquestes hi ha una aposta per la opció de la versió original subtitulada, que en l'etapa digital tindrà una gran versatilitat. I, després, en queden unes quantes, d'aquestes pel·lícules de gran difusió, de versió original diferent del català o el castellà, en llengua diferent del català o el castellà, que, d'aquestes que siguin doblades, el que es diu és que per garantir justament l'ordenament lingüístic en la seva aplicació hi hagi la possibilitat de disposar d'un nombre equivalent de còpies perquè per una vegada, després de tants anys, el mercat pugui funcionar i la gent pugui triar com vol veure el cinema.

Per tant, no és una llei d'imposició de quotes, sinó que és una llei que el que fa és acabar amb la imposició de restriccions sobre el mercat; és acabar amb la imposició d'una dictadura que controla quin cinema podem veure i, a més a més, en quines condicions exclusivament es pot arribar a veure. I per això no és una llei d'imposició, sinó una llei de garantia de la llibertat, en els termes en els quals aquesta cambra ha definit la complexitat de la cultura del país i els drets de la gent que hi viu.

Nosaltres comprem que davant d'una llei que toca un aspecte que ha costat tant de temps de plantejar i que ha patit tants d'entrebancs, que hi hagi d'entrada una reacció conservadora. Fins i tot s'entén que la reacció per part d'alguns agents del sector sigui conservadora, en uns casos, perquè procurin protegir i defensar vells privilegis i, en d'altres casos, perquè efectivament la crisi els ha afectat profundament i és un sector que està patint una caiguda d'ençà de fa molts anys. I l'exhibició del cinema en sala té dificultats. I l'adveniment del cinema digital encara les incrementarà i caldrà adaptar les sales en una època en què està canviant el gust del públic i que s'estan configurant els nous paràmetres de consum del material audiovisual: més suports, més facilitats d'accés, nous hàbits, una crisi de canvi tecnològic; també estan canviant els mercats, cada vegada més flexibles, i en molts llocs del món, cada vegada més de caràcter multilingüe. La nova tecnologia ens ajuda a donar respostes a això.

I el que no podem fer a Catalunya és intentar adaptar-nos normativament, tecnològicament i no resoldre el que és el forat negre del nostre patrimoni cultural. En tots els àmbits de les indústries culturals i mitjans de comunicació, el comportament del mercat, el comportament del públic s'ajusta a la qualitat i a la diversitat de l'oferta en aquells àmbits en què, per raons industrials i de magnitud del mercat, la producció disponible, l'oferta disponible en llengua castellana és més qualificada i més diversa que no pas la que s'ofereix en català, el mercat tendeix a una presència més gran de productes en llengua castellana i el consum és més alt en llengua castellana. En aquells casos, com ha passat justament amb la ràdio –àmbit en el qual fa vint anys que hi havia gent que proclamava que no hi havia mercat per a la ràdio en català, i llavors ningú ni demanava llicències per a la ràdio privada–, doncs, s'ha demostrat que quan l'oferta s'ha equilibrat –pública i privada–, en termes de diversitat i qualitat, en aquests moments és lleugerament superior el consum de ràdio en llengua catalana que no pas en llengua castellana.

En el cas de televisió o el sector del llibre estem per sobre del 20 per cent. En el cas del cinema és un 3 per cent. Jo ho vaig dir a l'hora de presentar aquí alguna altra vegada la defensa davant d'alguna interpel·lació. No és que tinguem un defecte genètic a Catalunya per veure el cinema només en determinades condicions, el que hi ha és una inèrcia. No és pot dir que no hi ha demanda. Si és que no hi ha oferta, en català! L'oferta està completament condicionada. Des del moment de la producció fins a l'exhibició hi ha un condicionament absolut. I, per tant, no es pot comentar, no es pot fer una experiència de dissabte amb pel·lícules antigues ja doblades en determinats cinemes i dir: «És que la gent no hi va anar.» Bé, què es pensaven? El primer dia que vostè introdueix un producte al mercat, si no en fa difusió i no crea l'hàbit, probablement aquest producte no es vendrà tant com aquells que fa cinquanta anys que són a la lleixa. I en termes d'exclusiva.

Per tant, escolti'm, fem-ho –com diem nosaltres–, i parlem d'aquí vint anys què ha passat amb els hàbits de la gent. De fet, la llei preveu, perquè reconeix el punt de partida i l'anomalia i la manca de llibertats que han originat els hàbits adquirits avui, la llei el que fa és reconèixer que hi ha d'haver un període d'adaptació i un conjunt de mesures de suport, que han d'ajudar el sector a resoldre els seus problemes, que no

són només aquests de caràcter lingüístic que planteja vostè, sinó que són molts altres d'adaptació; i, d'altra banda, poder, d'aquesta manera, satisfer una mica els objectius de la gent.

Aquí hi ha objectius de caràcter industrial: ajudar el sector a fer bé la migració cap al cinema digital. Hi ha objectius també d'estímul a la indústria específicament catalana, en tots els àmbits; hi ha objectius culturals: anar cap a una exhibició de cinema que inclogui la producció, per exemple, del gran cinema europeu, que es veu en festivals i que no veiem mai perquè hi ha un control estricte de les sales.

Per això demanem que hi hagi un conjunt de sales concertades, de lliure adscripció. Formarà part d'aquestes sales qui s'hi incorpori voluntàriament, no pas qui no ho demani. No és cap obligació. I és en aquestes sales on hem de garantir que vostè pugui trobar prop de casa seva pel·lícules en versió original subtitulada. Bona part dels arguments que ha dit vostè són arguments a favor de la llei, no en contra. De manera que és justament a través d'aquestes sales que nosaltres volem defensar cinema europeu, cinema d'autor, cinema en versió original subtitulada. És a dir, aquelles formes d'exhibició de cinema que a ulls dels exhibidors avui poden ser objecte de pèrdues de beneficis, de «lucre cessant» que en diuen ells. Bé, en aquells casos en què hi hagi certes formes de cinema que creiem que són culturalment necessàries i interessants i que els exhibidors creuen que no responen a les seves expectatives de negoci, el que diem és: «Bé, doncs, escoltin concertem algunes sales i ja crearem mecanismes d'estímul perquè també aquest cinema es pugui veure.» Perquè no hi podem renunciar per raons de caràcter cultural i del...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...—acabo de seguida, només aquesta intervenció, president, amb el seu permís—, o sigui, no és per a independentistes o per a nacionalistes que es fa aquesta llei. És una llei pensant a garantir els interessos del conjunt de la població del país, no pas una altra cosa.

El president

Senyor Rivera Díaz...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Vegem, en el poc temps que tenim intentarem contestar per replicar alguna de les qüestions que ha dit el conseller.

Ha parlat vostè o ha dit algunes paraules realment de les quals discrepem. Ha parlat vostè, conseller, de «dictadura de les empreses» –de les *majors*, entenia que era per aquí per on anava– que són una dictadura que no deixen que el mercat actuï. Bé, nosaltres li estem demanant i estem fent la interpel·lació en allò que discrepem, no en allò en què estem a favor. És a dir, quan li he plantejat... Diu vostè: «És només un article.» Efectivament el mateix article que deia el senyor Narcís Serra, el senyor Guardans. Aquest és l'article de la discrepància. L'article que garantim que el cinema i la cultura, doncs, puguin tenir el seu espai. Sí, jo li he dit, però no per concertació en el sentit d'imposar una quota, sinó per fer estímuls. Vostè parlava d'estímuls. Estímuls és incentiu. Clar, el problema és si l'incentiu és la subvenció per pagar aquelles sales buides. Aquesta és al pregunta que jo li feia: com pagarem la festa? Pagant les sales buides? Vostè ara feia referència a una de les iniciatives que ha tingut una empresa de cinemes, de posar a disposició sales per poder emetre cinema en català. I, sí, és veritat, sortien vuit, deu persones... És cert que no és pot dir que allò és la demanda. Però la realitat –com deia el senyor Guardans–, el problema, no és un problema del cinema, és un problema de voler consumir. I aquí és on ens hem de preguntar si la política lingüística de la Generalitat és bona o no és bona. Perquè, vostès, fixi's, fan una política lingüística que arriba fins a l'extrem. Fins a l'extrem, fins i tot, de dir a les empreses com ho han de fer, de posar una única llengua a l'escola, de posar una única llengua als mitjans de comunicació. I no estan aconseguint les finalitats que vostès volien, que és que el català sigui una llengua social; o no almenys amb l'objectiu en els termes que vostès volien. S'han preguntat vostès si la seva política lingüística és adequada? Si «apretar» més els cargols és la via d'aconseguir millors èxits en l'àmbit social? S'han preguntat per què el món de l'oci –un món de llibertat, un món on la gent s'ho passa bé–, per què la gent tria una altra llengua? S'ho han

preguntat? No deu ser que vostès estan convertint el català en una llengua oficialista i no en una llengua de consum i una llengua d'ús social? Des del nostre punt de vista, sí. Li ho hem dit més d'una vegada. Nosaltres podem compartir objectius amb el Govern, des de Ciutadans, que el català pugui ser una llengua més utilitzada socialment, però no compartim el mètode. És més, els fets demostren que vostès «apretant» els cargols no aconsegueixen... No obligaran que la gent vagi a veure cinema en català. En tot cas, deixarà d'anar-hi o anirà la sala del costat, anirà a una altra; o consumirà a casa. Però el problema, la realitat és que vostès pensen que imposant el 50 per cent de pel·lícules en català aconseguiran que el 50 per cent dels catalans vagin a veure... Doncs, no. La realitat és molt més complexa. La realitat catalana és molt més plural i molt més diversa del que pensen i és una política lingüística inadequada per aconseguir els objectius que volem tots, que és l'objectiu que el català i el castellà siguin les dues llengües oficials i d'ús social. Almenys jo penso que aquests són els objectius d'una part d'aquesta cambra.

Per tant, vostè ha xifrat i ha volgut excusar aquest consum, però el veritable problema, i vostè feia referència a una paraula des d'un punt de vista desafortunada..., parlava que no és que tinguem algun problema genètic els catalans. Miri, veure cinema en castellà o en versió original no és cap problema genètic, almenys per a nosaltres. No és un problema. És que no és un problema, senyor Tresserras, és la realitat. I és llibertat, i és que cada ciutadà pot escollir com veure el cinema, com parla i com s'adreça a la seva família, a l'educació dels seus fills o a casa seva. No és un problema a corregir. És que vostès..., el problema és que tenen la mentalitat que és un problema a corregir. No és així. Això és la realitat del ciutadans i ciutadanes que estan al carrer als quals representem nosaltres. I en comptes d'intentar fer enginyeria social i canviar les coses amb subvencions, amb imposicions, amb quotes, el que haurien de fer és acceptar la realitat catalana, que és la nostra, que és plural, que és rica, que és diversa i, en tot cas, ajudar que la gent tingui instruments per conèixer millor el català. Aquesta és la nostra política. Una política en què el català sigui una llengua d'ús social per voluntat. Una llengua que es triï, no que s'obligui, no que es posi per quota.

Sincerament, senyor conseller, crec que s'estan equivocant amb la seva política lingüística. I els números canten, i la realitat canta. I no estem parlant que no es facin aquestes polítiques d'incentiu, sinó que canviem el xip i tornem a polítiques, en aquest cas, a les que demanaven alguns l'any 98. La quota no és la solució.

Per tant, nosaltres presentarem una moció... Ja avanço que el que volem precisament és crear un marc en l'àmbit de la cultura, específicament del cinema, on es respecti la llibertat d'empresa, la llibertat individual i, en tot cas, que es busquin mesures en positiu, d'incentiu perquè la gent pugui consumir cinema en català, però sense arribar a entrar a casa de les empreses, de la llibertat individual dels ciutadans. Creiem que aquesta és la línia que no podem trepitjar. Vostès creuen que l'han de traspassar, i no amb el 25 sinó amb bel 50 per cent, i aquesta quota, senyor conseller, sap que no és una preocupació només d'aquest grup; és una preocupació de la indústria, dels consumidors, i que és un debat que no hem generat nosaltres, conseller. Vostè ho ha dit i ho ha reconegut. És un debat que s'ha generat i és normal que es generi perquè és una norma des del nostre punt de vista adequada.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president, simplement manifestar, doncs, la nostra oposició a aquest avantprojecte tal com està, i apel·lar –si és que és possible– els membres del Govern que no estiguin d'acord en això –si és que hi ha algú que no hi està d'acord–, especialment el Partit Socialista de Catalunya, que tornin d'on no havien d'haver marxat mai –que és el que deia el senyor Narcís Serra l'any 98–: una política adequada, una política de llibertat, una política de convivència lingüística i no una política d'imposició de quotes, el doble del que volia imposar el senyor Pujol.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El president

Honorable conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que s'havia intentat en altres ocasions havia estat regular aquesta qüestió per la via d'un decret; aquesta vegada es fa per la via d'una llei. Aquesta llei –li deia– intenta servir la causa de la llibertat. Vostè mateix deia ara que la gent, per alguna mena de raó, tria el seus consums d'oci o de lleure en llengua castellana. La gent tria de vegades, i de vegades simplement no pot triar. No pot triar perquè hi ha una producció orientada a grans mercats o bé a mercats que són blindats, no per raons culturals, sinó pel grau de reconeixement jurídic i d'homologació que tenen els seus respectius estats. Si l'Estat espanyol hagués assumit en l'etapa democràtica radicalment la defensa de la cultura catalana i de la llengua catalana com a patrimoni propi de què enorgullir-se davant del món, hauria legislat a favor també d'aquesta llengua i la seva disponibilitat. Però no ho va fer, no ho ha fet i no ho fa. I de tant en tant el que trobem són entrebancs. Per tant, nosaltres –a diferència del que diu vostè–, que és que hi ha una realitat, com si aquesta realitat no hagués estat condicionada políticament i en etapes no democràtiques i que no hem estat capaços de transformar fos l'estat natural de les coses. Doncs no és l'estat natural de les coses. I allò que altres van aconseguir a través de l'exercici de la força, nosaltres ho volem fer a través de l'escrupulós exercici democràtic, que és intentar garantir les condicions perquè la gent, en una part de l'exhibició de cinema, pugui triar quin cinema veu i com el veu. Aquesta és una mica la qüestió.

D'altra banda, les lleis –les lleis que volen transformar les coses– el que fan és intentar establir un conjunt d'obligacions. I si estableixen un conjunt d'obligacions és lògic que comportin també el seu corresponent règim sancionador. Aquestes obligacions són en diversos aspectes de la llei. Encara que és una llei que sobretot el que conté és l'establiment de mesures de promoció al sector amb tots els seus extrems: a la producció, a la distribució i a l'exhibició, així com també la promoció de l'activitat que es fes per part de tot el sector o específicament a través d'aquesta proposta de sales concertades.

Per tant, escolti'm, no és una qüestió de part ni de política de partit. Exercint de conseller jo no sóc estrictament ni independentista ni cap altra cosa –que, d'altra banda, m'enorgulleixo de ser-ne–, sinó que sóc membre del Govern i defenso l'interès general del meu país. Defenso tot el país, defenso tot el Govern i tot el país. I, en

aquest cas, el que defensem és la causa de la llibertat. És a dir, resoldre un dels temes –que, hi insisteixo– són un forat negre, que no vam saber resoldre durant la transició, perquè hi va haver qui va poder exercir prou pressió perquè les coses allà no canviessin. Doncs, bé, ara canviaran, perquè el Govern tirarà endavant aquesta llei, aquesta cambra l'aprovarà i serà aplicada. I ho procurarem fer amb el màxim consens amb tots els agents del sector. Buscarem el màxim consens, el màxim diàleg, sempre hi hem estat oberts. I entenem algunes de les reaccions, dels temors, perquè fa tants anys que dura que sempre ha estat així. I és veritat que l'automatisme fa que molta gent pensi com vostè: que això és l'estat de les coses i que, per tant, la gent no té interès a veure aquesta mena de cinema.

No pot ser que a les sales no puguem fer coses que simplement ara ja podem fer directament per televisió, com triar algunes opcions de subtítols o algunes opcions de doblatge. Bé. A les sales de cinema la gent també ha de poder triar. I aquesta –vegi-ho d'aquesta manera– és una llei radicalment democràtica, absolutament escrupolosa amb la normativa vigent tant en matèria industrial com en matèria d'ordenació lingüística. Nosaltres confiem, a més a més, que aquesta llei no només serà aprovada per la majoria del Govern, sinó que serà aprovada per una gran majoria d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.